

De digitala änglarna

[thefacebook]

Assar Andersson

Detta är ett litterärt verk. En del namn och personer har funnits och finns fortfarande, men händelserna är ett resultat av författarens fantasi.

Prolog

20 november 2003

I ÖVER ETT år hade presidenten och hans rådgivare samrått när de tillkallade den artonårige Harvardstudenten Mark Zuckerberg, redan känd bland initierade som data- och språkgeni. Mark var en av de mest kunniga i världen inom dataprogrammering, en information som presidenten fått av sin gode vän Lawrence Henry Summers.

Det var torsdag kväll och klockan gick mot halv elva. Runt bordet satt George Bush, Colin Powell och Condoleezza Rice. Alla tre var överens om att detta var personen de sökte. Det som stärkt deras övertygelse var att Mark hade hackat sig in på Harvardets nätverk. En bedrift av sådan vidd hade dittills betraktats som omöjlig. Systemet var programmerat av landets bästa och ingen hade lyckats ta sig in i det tidigare. Ändå hade det varit en barnlek för Mark. Redan som sjuåring hade han klassats som datanörd och som elvaåring hade han kopplat ihop familjens datorer till ett intranät och byggt dataspel.

Men att ha hackat sig in på nätverket och lagt beslag på bilder från elevernas id-kort betydde också att han kränkt den personliga integriteten och blivit anklagad för dataintrång och upphovsrättsbrott.

PRICK ELVA ANLÄNDE Mark och hans tre vänner. Klädseln var anspråkslös, t-shirt och jeans. Utan att hälsa gick de fram till bordet och satte sig.

Mark lyfte upp sin bruna läderportfölj från golvet och satte den framför sig. Det var knäpptyst i mötesrummet på 1600 Pennsylvania Avenue i New York i huvudstaden Washington, District of Columbia.

Mark tog upp sin laptop.

”Ni är väntade”, sade presidenten.

Tonläget var vänligt men Mark och hans vänner, Chris Hughes, Dustin Moskovitz och Eduardo Saverin, svarade inte.

”Okej, grabbar”, fortsatte presidenten. ”Ni vet varför ni är här.”

Utan att bevärdiga presidenten med ett ögonkast startade Mark Zuckerberg sin Apple PowerBook G4. Det enda som lät var regnets smatter mot fönsterblecken och ett svagt surrande från laptopen. Colin Powell skruvade på sig, lossade på slipsen och tog en munfull ur sitt glas med bordsvatten. Han satte ner glaset, fingrade på sina stålbågade glasögon och reste sig. Han gick och ställde sig framför fönstret. På den marmorerade fönsterbänken låg en plastficka med dokument. Han vände sig om.

”Hur lång tid behöver ni på er?”

”Tre månader”, sade Mark.

Chris, Dustin och Eduardo tittade på Mark. De hade kommit överens om sex månader men nu hade Mark gett dem nya förutsättningar. De skulle inte hinna. De skulle få sitta av de tjugo åren på ett av världens hårdaste fängelser, ADX Florence i Colorado. Ett fängelse där Theodore Kaczynski, mer känd som Unabombaren, men också Zacarias Moussaoui, den tjugonde kaparen i 11 september, satt.

Kapitel 1

25 november 2003

CHRIS, DUSTIN OCH Eduardo tillbringade tisdagskvällen i Marks tjugo kvadratmeter stora studentrum på Kirkland House på Harvard. Fem dagar hade gått sedan mötet med presidenten. En sammankomst som varit allt annat än gästvänlig. Det de under en tid misstänkt, att presidenten var känslolös och barsk, hade inte varit något överdrivet påstående.

På Kirkland utmärkte sig eleverna. De vann ofta tävlingarna mot de andra elevhemmen. Studenterna här var inte ute efter höga befattningar inom näringslivet – jakten på pengar var inte utmanande nog. En Kirklandelev ville förändra världen. En två år äldre elev hade berättat för Mark om sin bror som efter sin examen på Harvard begett sig iväg till Moçambique, ett av världens fattigaste länder. För tusen dollar hade brodern köpt en begagnad lastbil. Dagen efter åkte han runt till olika bilverkstäder och erbjöd sig att omhänderta och transportera bort uttjänta bildäck. I fyra av fem fall fick han kundernas utrangerade däck. I en lada några kilometer utanför Maputo hade han börjat sin bunkring av däck. Han hade kommit över en bandsåg som han köpt av en änka vars make varit snickare. När han installerat bandsågen och satt i ett fintandat skärbandsågblad för gummi och klätt sig i mun- och hörselskydd och arbetet kunde starta slog det honom att i däckets komplexa sammansättning ingick även metalltrådar. Ändå hade han provat och det hade gått bra, men han förstod att han skulle få byta klinga ofta. Vad han behövde var en maskin som stansade färdiga bitar ur däcken.

175/65 R14 var den vanligaste däckstorleken. 14 tum multiplicerat med 2,54 centimeter gav 35,56 centimeter, vilket var diametern, som han multiplicerade med PI. Av detta fick han ut hela 111,7 centimeters yta att arbeta med. Yta som han skulle få ut fyra par skosulor av i normal mansstorlek. Skosulorna såldes sedan till de olika skofabrikerna runt om i Moçambique. Sidorna på däcken gick till företag där återvinningsprocessen malde ner det till granulat för tillverkning av läkemedel och djurfoder. Bara fyra månader efter lastbilsköpet lämnade han ladan och flyttade in i nya lokaler

i Maputo och innan året var slut hade han fyra anställda och en ny maskinpark. Detta var fyra år sedan och i år hade företaget passerat hundra anställda och börjat samarbeta med UNICEF. Ett samarbete som sträckte sig över tre år och garanterade UNICEF en halv miljon dollar.

Mark lyfte blicken. De fyra datorerna hade stått igång dygnet runt och det var varmt i rummet. Känslan var snarlik den som uppstod efter en femtimmars tenta i aulan under de heta sommarmånaderna. Men det var bara att bita ihop och ägna all vaken tid åt det som måste göras. Mark visste att killarna var besvikna på honom. Han hade kortat ner tidsfristen. De hade frågat honom varför. Det enda svar han gett dem var att de skulle hålla sig lugna och lita på honom. Avtalet var undertecknat och de förband sig att fram till år 2009 arbeta med avlyssning och spaning på internet för National Security Agency. Dokumentet gav inte fler detaljer än så. Det enda de visste om NSA var att regeringen under många år bestämt förnekat att ett sådant departement existerade varpå elaka tungor brukade översätta initialerna med ”No Such Agency”.

Mark betraktade sina vänner. Det enda som lät i rummet var ljudet av knäppande tangenter. Han hade inte velat berätta för dem att han egentligen inte hade någon idé och att sänkningen av tidsfristen endast var av psykologiska skäl för att få ett hopplöst läge att se ut som något slags övertag och förhoppningsvis få presidenten osäker. Han visste att mer självsäker man såg ut desto mer betrodd blev man. På samma gång ville han inte att de skulle bli oroliga. Pressen skulle få dem att bryta samman.

Å andra sidan visste de att om de läckte något om projektet skulle de plockas bort från uppdraget och deras nära och kära skulle få betala för det. Hur denna betalning skulle se ut hade presidenten inte sagt mer om än att de under sitt arbete med projektet var tvungna att sköta sina studier eftersom kurskamraterna inte fick misstänka att något onormalt pågick på campus. Presidenten hade också klagjort för dem att om de inte haft sina studier att tänka på skulle han ha satt en deadline på en månad. Lyckades de skulle de fram till sin död få en miljon dollar var årligen insatta på konton i skatteparadiset Cayman Island.

Mark kände hur snaran successivt drogs åt. Det enda de visste var att projektet skulle leda till att ge presidenten och hans regering insyn i människors liv. En kartläggning som inte bara skulle omfatta USA:s invånare utan all världens befolkning.

Mark kvävde en gäspning, greppade muggen och tog några klunkar. Vanligtvis drack han inte kaffe men hade blivit så illa tvungen. Samtidigt insåg han att det inte gick att jobba med endast kaffe och fönstervädning som bränsle. I fortsättningen skulle de jobba i skift. Två utvilade hjärnor var bättre än fyra tröttkörda.

Han satte muggen.

”Ska vi ta en nypa frisk luft?”

Eduardo nickade och kastade en uppskattande blick på Mark, samtidigt som han lade en hand på Chris axel.

”Du har också gjort dig förtjänt av frisk luft.”

”Har jag?” Chris drog handen genom den röda kalufsen. ”Det råder ju idétorra.”

”Gå ni”, uppmanade Dustin och tittade på Eduardo och Mark.

Eduardo reste sig och tog jackan från stolsryggen. Mark var fortfarande osäker på om de tagit rätt beslut när de skrev på handlingarna. Han hade inte haft modet att berätta för sina föräldrar att han och vännerna hackat sig in på skolans nätverk och lagt beslag på bilder från elevernas id-kort. Två dagar efter att nätverket kraschat hade Lawrence Henry Summers, universitetets rektor och tidigare chefsekonom vid Världsbanken och USA:s finansminister under åren 1999 till 2001, kallat till sig Mark, Chris, Dustin och Eduardo. Lawrence hade sagt att han gillade grabbarna och deras

företagsamhet men att han ansåg kränkningen och ingreppet vara så grovt att han skulle få svårt att se mellan fingrarna. Efter en konstpaus hade han tillagt att han kanske ändå kunde bortse från fadäsen, men då krävde han något i gengäld av dem. Vad för något hade inte framgått mer än att de inom den närmaste tiden skulle flygas till Washington och i fortsättningen skulle inte han ansvara för handläggningen av ärendet. Ord som fått Mark att misstänka att han och vännerna blivit utvalda att utföra något å rikets vägnar och att det säkerligen inte var inom lagens ramar. Något de också fått bekräftat vid sitt besök i Vita huset för fem dagar sedan.

När Eduardo och Mark kom ut satte de sig på en bänk. Det var vår men kallt i luften. Cambridge var fint såhär års. Den grönskande eken intill Kirkland House, som aldrig verkade vilja tappa sina löv, var en storslagen symbol för denna plats där begåvningar blommade ut som längre fram skulle visa världen att deras innovationer skulle bli revolutionerande.

”Jag tror jag har en idé.”

”Låt höra”, sade Eduardo som satt bredbent framåtlutad med blicken fixerad på en ettrig siska som pickade i den tjälfrusna jorden. ”Ska vi fysiljera dem?”

Mark drog på munnen.

”Det låter frestande men jag tvivlar på att vi skulle komma undan. Vi skulle kanske snickra på en sajt där användarna skaffar sig så många digitala kontakter som möjligt.”

”Okej.” Eduardo vände sig mot Mark. ”Det låter betydligt mindre riskfyllt. Men hur ska vi komma upp i en miljard?”

Mark böjde sig framåt och plockade upp en korroderad 1-centare som låg intill Eduardos ena sko.

”Fem år är 1825 dagar, vilket innebär att vi måste rekrytera mer än en halv miljon nya användare varje dag”, fortsatte Eduardo. ”Det är en hel del.”

”Sant.” Mark vände på myntet. ”Du kan din matte. Men det är inte vi som ska skaffa den halva miljonen utan det är användarna som ska göra det åt oss.”

”Ja, men hur ska vi få människor runt om i världen att intressera sig för att skaffa digitala kontakter?”

Mark reste sig från bänken och tittade länge efter siskan när den flög i väg.

”Vad kan vara så intressant att användarna ökar med en halv miljon varje dag i fem års tid?” fortsatte Eduardo och drog jackan tätare om sig när en kylig bris svepte in över campus.

Mark svarade inte.

”Det enda som världen tycker är intressant är sex, våld och krig”, fullföljde Eduardo.

Presidenten ville skaffa sig inblick i en miljard människors liv och skulle fram till årsskiftet 2008/2009 bistå killarna med allt de behövde för att lyckas. De hade tittat storögt på varandra. Hur skulle de obemärkt kunna få insyn i en miljard människors liv? Och hur visste presidenten att han skulle få förnyat förtroende och bli omvald nästa år? Mark hade inte sagt det rakt ut men i förtäckta ordalag antytt det. Presidentens genmäle var att två miljoner amerikanare satt i fängelse i USA och

att många miljoner svarta saknade utbildning och var av naturliga skäl lättleda. Dessutom fanns det en hel del psykiskt sjuka i landet. Alla dessa röster skulle vara presidentens inför nästa års val.

”Vi ska nog klura ut något.” Mark vände åter blicken mot Eduardo.

”Det hoppas jag”, sade Eduardo. ”Det är du som är geniet.”

Mark förstod att Eduardo var orolig. Samtidigt visste han att både Dustin och Eduardo såg det som ett slags ärebetygelse och var smickrade över att världens mäktigaste man valt just dem att arbeta med projektet, trots att skillnaden mellan att arbeta för någon självmant eller under hot var himmelsvid.

Kapitel 2

27 november 2003

MARK BÖJDE SIG, tog upp pennan från golvet och räckte den till sin kurskamrat. Hon formade ett ”tack” med munnen.

Föreläsningen var sövande. Men det var inte enbart lektorns fel. Mark var trött. I går hade Chris fyllt år och de hade varit uppemot tjugo personer på hans rum. Efter en timmes firande med Slitz och marijuana, och en hel del närgånget kelande med de kvinnliga kursarna, hade han, Eduardo och Dustin lämnat Chris lägenhet för att på allvar sätta igång med det de namngett Air Force X. När klockan närmade sig midnatt hade de återvänt till Chris lägenhet och funnit honom på golvet i bara kalsongerna – sedlighetsförkunnaren själv hade fallit för sina egna moralkakor och inte varit nåbar att föra ett samtal, men efter några koppar kaffe hade han nyktrat till. De hade utförligt berättat om sajten som skulle fungera likt ett pyramidspel, och med tanke på hur människan var funtad, egocentrerad och narcissisk, skulle de som anslöt sig till sajten omedelbart värva nya medlemmar och det skulle inte ta allt för lång tid för dem innan de blottade sitt innersta. På så sätt skulle det bli möjligt för staten att få reda på vad människor tänkte och talade om.

Mark lade pennan på klaffbordet. Han kom att tänka på 11 september, men också på händelser med inte fullt lika förödande konsekvenser. Han visste att människan var mer intresserad av att läsa om skilsmässor än om lyckliga äktenskap. I stora delar av världen, som i Afrika och Indien, hade många inte tillgång till datorer och internet. Ändå räknade Mark med att var tionde person skulle ha tillgång till sajten. Och även om de inte berättade allt för sina närmaste digitala kontakter skulle de göra det för en och annan.

På jorden fanns 6,3 miljarder människor och av dem var 1,3 miljarder minderåriga. Av de återstående 5 miljarderna skulle det bli 500 miljoner användare om man lyckades få tio procent av världspopulationen att ansluta sig till sajten. Det fattades 500 miljoner för att deras president skulle vara nöjd.

Samtidigt pekade allt mot att internet skulle bli allt mer tillgängligt för allt fler människor. Det var inte alls omöjligt att de tio procenten skulle växa till tjugo inom fem år. Stora delar av Östeuropa hade blivit av med sina feodala styren och stålbadspolitiken var ett minne blott. Den privata sektorn var på stark frammarsch och lönerna skulle inom en inte allt för avlägsen framtid ha tredubblats. Försäljningen av datorer och mobiltelefoner skulle slå alla rekord. Mark hade läst en hel del psykologi och visste att många skulle se det som prestigefyllt att ha många digitala kontakter. Det skulle han och hans vänner dra nytta av. Visserligen var Chris lite av en skeptiker. Samtidigt visste Mark att Chris var fullt införstådd med att de var tvungna att komma igång med något eftersom tiden rann iväg. För var dag som gick var de tvungna att hämta in ytterligare en halv miljon användare.

Under hela morgonen och förmiddagen hade Mark suttit försjunken i tankar. Han var tvungen att leverera en fängslande presentation när han stod öga mot öga med världens mäktigaste man. En man som han visste var kapabel till det mesta och fullt jämförbar med enväldenas mest beryktade härskare. Mark diskuterade med sig själv. Han tvekade i några sekunder innan han bestämde sig.

Han lade pennan och blocket i ryggsäckens sidofack. Han reste sig och kurskamraten lyfte blicken.

”Ger du upp?”

Mark nickade och lämnade föreläsningssalen. När han kom ut gick han raka vägen till Massachusetts Ave.

Han passerade Café Luna och gick över på andra sidan gatan. Han stannade utanför porten, tittade sig omkring och tryckte på L. Conrad.

”Vem är det?”

”Det är jag.”

”Vem jag?”

”Aries vän.”

Det pep till och Mark gick in. Han satte fingret på hissknappen och det mullrade i hisschaktet. Han vände sig om, tittade ut mot Massachusetts Ave och kunde genom portfönstret se förbipasserande.

Han drog upp gallergrinden, gick in i hissen och tryckte på våningsplan fem. Han visste att den gamla likströmshissen behövde en evighet på sig för att ta sig upp så han fällde ner pallsitsen och satte sig. Hon hade sagt att de inte hade setts på ett halvår, men att hon fortfarande var rosenrasande.

När han kom upp på våningsplanet sköt han upp gallergrinden och klev ur hissen. Han knackade på. Dörren öppnades.

”Hej, Lindsay!” sade han.

GEORGE BUSH DROG kammen genom håret. Han var fortfarande övertygad om att killarna skulle greja det. Likväl fanns tankarna där att en grävande journalist skulle avslöja deras samarbete och det huvudsakliga syftet med sajten.

Innebörden av att ta risker förstod George tidigt. Det var något hans försigkomne pappa lärt honom. Dessutom var de traditionella vapenarsenalernas tid förbi. I dag handlade det om att tillskansa sig fördelar i form av humankapital, bevakning och kontroll.

”Ska vi gå?”

Bush nickade. Han och Dick Cheney skulle träffa Colin Powell.

EDUARDO HADE GRUNNAT länge och väl och med L’Oréal hårinpackning i håret och en cigarett i mungipan sjönk han ner på stolen med en suck. Han visste inte varför han ägnade mer tid åt Mark än åt själva projektet. Kanske var det för att han kände att något inte stod rätt till. Han hade fullt förtroende för Marks datorkunskaper. Kanske var det bara vännens kynne som förbryllade? Mark var pratglad. På samma gång förtegen. När man berättade något för honom filterade han bort oväsentligheter. Eduardo önskade själv att han haft förmågan. Inte minst när det kom till studierna. Men vände man på det var det som om vännen undvek att berätta väsentligheter. Mark var inte heller personen som tålmodigt förklarade, han räknade med att man skulle förstå. Det gick därför inte att bevisa att Mark medvetet undanhållit information.

Det knackade på dörren, Eduardo sneglade på sitt armbandsur och i steget tog han handduken som hängde över stolsryggen. Han öppnade.

”Ska du med och ta en öl?”

”Kom in.” Eduardo förde upp dörren. ”Håll cigarettan medan jag sköljer håret.”

”Är det cannabis?” undrade Dustin.

”Ja, den här trångboddheten kräver centralstimulerande.”

DET HADE BLIVIT tidig kväll och Mark låg i sin säng. Ute ven vinden och det tjöt i gjutjärnsventilerna. Han tittade mot fönstren, som nästan bågnade. På insidan hade isblommor bildats. Harvard var

världens rikaste universitet med 19 miljarder dollar i tillgångar. Ändå kunde de inte byta de otäta fönstren. Han fick önska sig en pyjamas i julklapp.

Efter att ha ägnat en hel dags funderingar åt projektet hade han fått ihop en så detaljerad redogörelse han rimligen kunde ha på det här stadiet. Likväl kunde han inte hyckla. Han var spänd som en fiolsträng. Både Colin Powell och Condoleezza Rice var personer som med sin blotta närvaro skapade Hitchcockstämning. De hade sagt att det var bättre att tänka till än att komma med något förhastat. Underförstått: Det måste fungera på första försöket. Men det fanns fler att se upp med. Att sätta sin tillit till Lawrence Henry Summers var i fortsättningen uteslutet.

Några timmar hade förflutit sedan telefonsamtalet med presidenten. I övermorgon skulle han, Chris, Dustin och Eduardo ta flyget till Washington. Inget var visserligen sagt men så vitt han förstod ville killarna att han skulle sköta presentationen av Air Force X.

Mark var fullt införstådd med att de under första året skulle få arbeta intensivt eftersom ofullkomligheterna skulle dyka upp likt råttor i ett soprum. Men denna gång skulle de vara beredda. Det hade de inte varit när de hackat sig in på skolans nätverk och lagt beslag på bilderna från elevernas id-kort.

Det pep till i hans mobil. Mark log när han såg vem det var ifrån. Han hade inte berättat för de andra att han träffat en tjej. Priscilla läste biologi, var ett år yngre och kom från Braintree i Massachusetts och hade kinesiskt-vietnamesiskt ursprung. Han hade gjort klart för henne att hon inte kunde förvänta sig så mycket av deras relation eftersom han höll på med ett projekt som krävde hans fulla uppmärksamhet. Priscilla hade sagt att också hon var tvungen att ägna mycket tid åt studierna. Han hade låtit det stanna därvid. Hon kunde gott tro att det var studierna han syftade på.

Återigen klingade presidentens ord i Marks öron: Två miljoner satt i fängelse i USA. Många svarta saknade utbildning. Många psykiskt sjuka. Alla dessa röster skulle vara presidentens inför nästa val. Mark undrade hur presidenten kunde vara så säker. Samtidigt förstod han att nästa års val inte skulle gå rätt till.

Tillsammans med sin pappa följde Mark de politiska turerna. Bush hade suttit i snart två år men hitintills hade presidenten inte uträttat ett smack för de svarta, något han tidigare bedyrat att han skulle göra. I stället hade han börjat sin ämbetsperiod med rejäla skattesänkningar, vilket gynnade de rika, som oftast var vita, och spädde på inkomstklyftorna. Han hade också börjat sin mandatperiod med att vägra skriva under Kyotoprotokollet, en internationell överenskommelse som hade som målsättning att sänka de årliga utsläppen av växthusgaser. Bush hade följaktligen redan visat vem han var. Brutna löften, lögner och osanningar verkade inte bekomma denna 43:e president. Mark visste vad som stod på spel. Livet hade precis börjat för honom och hans vänner. Det fanns inte utrymme för misslyckanden.

Han lade anteckningarna på nattduksbordet och släckte lampan. Hans rumskamrat, Arie Hasit, hade åkt till Israel och skulle inte vara tillbaka förrän nästa vecka. Arie tillhörde, liksom han själv, Alpha Epsilon PI, ett brödraskap vars syfte var att uppmuntra den judiska studenten att följa judisk etik, ideal och värderingar, samt förbereda studenten inför uppgiften att hjälpa sig själv, sin familj och sitt folk.

Mark slöt ögonen. Det sista han tänkte på innan han somnade var från under vilken sten George Bush krupit fram.

Kapitel 3

28 november 2003

ALEKSANDR LITVINENKO SATT vid sin laptop i sitt hus i Muswell Hill i norra London. Han skrev på sin andra bok som gick under arbetsnamnet *The Gang from Lubyanka*. Han gjorde ett uppehåll i skrivandet och lyfte upp *Blowing up Russia* som han skrivit och släppt förra året tillsammans med Yuri Felshtinsky, författare och historiker. Tyvärr hade den inte blivit den försäljningssuccé han hoppats på så i väntan på att hans andra bok låg på bokdiskarna fick han livnära sig som säkerhetskonsult och skribent. I alla fall hade han fått det fram till i somras. Det fanns numera en som avlönade honom. Han hade därför bestämt sig för att upphöra med konsultverksamheten. Först hade han trott att det var ett skämt. Att det var den ryska ledningen som skulle få honom att göra något tokigt och få världen, inte minst det engelska folket och den brittiska regeringen, att se honom som en landsförrädare och lämna ut honom.

Aleksandr bläddrade i *Blowing up Russia* i vilken han beskyllde den ryska säkerhetstjänsten för att ha samordnat sprängningarna av ett flertal ryska hyreshus. Ett dåd som tagit över 300 människors liv och banat väg för Putins hänsynslösa politik i Tjetjenien. Ordern att spränga byggnaderna hade kommit från den ryska regimen för att den skulle kunna lägga skulden på tjetjenska terrorister.

Han tittade ut. Snöflingorna gnistrade som kristaller. Det var vackert. Resliga Big Ben, Londons riktmärke och galjonsfigur, sträckte sig mot den stjärnklara himlen som ett muterat sjöodjur. Han var tacksam för att England tagit emot honom. Det var nu fyra år sedan han flytt dit och sökt politisk asyl. Men han saknade sitt Ryssland. Han drömde om att en dag återvända till det land han så innerligt älskade och kallade sagolandet.

Hans kritik mot Rysslands regim mitt framför de ryska kamerorna och journalisterna visade sig bli upptakten till ständiga trakasserier och hot. Presskonferensen, som hölls i nyhetsbyrån *Interfax* lokaler i Moskva för nästan på dagen fem år sedan, mindes han som om den vore i går. Han var den ende som visade ansiktet. På tribunen framför kamerorna satt han tillsammans med fem andra

män som höll sina ansikten dolda. En hade rånarluva, de andra bar solglasögon. Ändå hade han och hans maskerade yrkesbröder inte gått till direkt angrepp mot den dåvarande FSB-chefen Vladimir Putin. Vad han däremot gjorde var att kalla FSB (tidigare KGB) för en banditorganisation som användes för chefernas egna syften i stället för att skydda och tillvarata den ryska statens intressen. Han och de andra på tribunen hävdade att både mord och kidnappningar skedde för att gynna officiella personers egna politiska och ekonomiska mål, och att de hade beordrats att mörda den ryske affärsmannen och oligarken Boris Berezovskij – en person som av Rysslands högsta ledning fått epitetet ”Juden som stulit halva Ryssland”.

Aleksandr skakade på huvudet. Efter uttalandet på podiet greps han. Han hade fängslats vid två tillfällen men släppts 1999 efter att ha fått reseförbud. På ett falskt pass lyckades han fly till Turkiet, dit hustrun Marina och sonen redan tagit sig på turistvisum. Därifrån ringde han sin vän, Alex Goldfarb, och bad om hjälp. Alex, också han avhoppare, som bland annat jobbat tillsammans med den kände människorättskämpen Andrej Sacharov på 1970-talet, flög genast till sin vän i Turkiet. Alex hyrde en bil och körde honom, hustrun och sonen till Ankara där han arrangerat ett möte på USA:s ambassad. Men USA vägrade honom asyl. I stället hade de lovat att se till att han och familjen klarade sig framöver.

Nedstämda över att inte ha blivit beviljade asyl hade de tagit sig tillbaka till hotellet. Men Aleksandr var orolig för sonen och hustruns liv. Om de stannade kvar på hotellet i Ankara var han övertygad om att den ryska säkerhetstjänsten skulle hitta dem. Alex Goldfarb föreslog då att de via nätet skulle sprida att Aleksandr med familj befann sig i Turkiet, men att Aleksandr bestämt sig för att ta sig tillbaka till Ryssland i avvaktan på rättegång. Timmarna efter hade de börjat bilfärden mellan Ankara och Istanbul, en sträcka på närmare femhundra kilometer genom bland annat ökenlandskap. Alex körde hela natten och när de kom fram till Istanbul bokade han tre flygbiljetter till Moskva för att de turkiska myndigheterna inte skulle fatta misstankar. Men också för att han visste att Rysslands högsta ledning hade koll på vartenda steg Aleksandr tog. Resan hem till Ryssland skulle gå via London.

Aleksandr mindes varenda minut av den nervösa flygresan. När han och familjen tidigt på morgonen den 23 april år 2000 mellanlandade på Heathrow i London och gick av planet gick de aldrig på det igen.

Aleksandr drog ut översta skrivbordslådan. Han tog upp delgivningen som han fått förra året där rysk åklagare äskade att han skulle infinna sig till rättegång angående korrupktion i Ryssland. Ett åtal som byggde på osanningar. I sin frånvaro hade han blivit dömd till fängelse i tre och ett halvt år. De krävde att han genast skulle inställa sig för att avtjäna straffet.

Aleksandr lade tillbaka delgivningen. Redan dagen efter domen hade han fått ett samtal från sin vän Michail Trepasjkin, advokat och före detta FSB-kollega, som berättat att två FSB-agenter fått i uppdrag att mörda honom och Boris Berezovskij. Michail hade också berättat för honom att FSB numera använde hans porträtt som måltavla vid sina skjutövningar. Aleksandr visste att det fanns en särskild enhet inom FSB vars specialitet var förgiftningsmord, att det var genom Urpo som Putins män skulle närma sig honom.

”Pappa, kommer du?”

Aleksandr vände sig om. Han tittade på sin son, kände tårarna men stålsatte sig. Han visste. Putin lade inte fingrarna emellan. Han inväntade bara rätt tillfälle.

CHRIS, DUSTIN, EDUARDO och Mark hade dammat av sina gymnasiekostymer. I morgon var det dags att flyga till Washington D.C. Eduardo, blivande ekonom och en stor skämtare, hade fått Mark till att fråga presidenten om det var okej att uppgradera biljetten till första klass men presidenten hade sagt nej. Det fanns naturligtvis en möjlighet att de skulle stöta ihop med någon bekant på flyget som undrade varför de som medellösa studenter åkte första klass, därtill med destination Washington – en plats som ungdomar vanligtvis inte åkte till och såg som ett turistmål.

Mark kastade en blick på Chris som satt bredvid honom i soffan. De tittade på Ron Howards *A Beautiful Mind* med Russell Crowe i huvudrollen som den schizofrene matematikern John Nash. Men Mark hade tankarna någon annanstans. Han tänkte på presidentens ord: Två miljoner satt i fängelse och många svarta saknade utbildning.

George Bush var duktig på att kamouflera sina mindre goda sidor. Mark var övertygad om att under presidentens välpolerade yta fanns en antisemit av stora mått. Detta var en förmäten man utan betänkligheter, samvete och hederskänslor. Dessutom hade George smitit ifrån värnplikten. Ett svek som inte sågs med blida ögon av folkvalda och det amerikanska folket, och som visade vilket slags virke presidenten var gjord av.

När det några år tidigare stod klart att det var George Walker Bush som dragit längsta strået i primärvalen och nominerats som republikanernas presidentkandidat hade Mark och hans gymnasievän inlett sin research. Det hade kommit fram en hel del komprometterande om den drygt femtioårige guvernören.

Att republikanernas presidentkandidat varit i oljebranschen visste de flesta något så när allmänbildade amerikaner. Men att han under åren varit en känslökall affärsman som inte skydde några medel för att oredligt tjäna pengar och spä på sin förmögenhet var inte lika känt. Inte heller att han i tjugooårsåldern blivit dömd för stöld och vandalismen – eller åkt fast för innehav av kokain och sprungit naken på barer och restauranger och vräkt ur sig otidigheter. Unge George var inget annat än en bortklemad odåga och hade flera gånger undkommit fängelse på grund av att hans far tillhörde överklassen och hade haft många höga och viktiga poster som FN-ambassadör, ambassadör i Kina och ordförande för Republican National Committee. Dessutom hade Bush den äldre varit CIA-chef under några år i mitten av 70-talet, ett åliggande som han skött exemplariskt. Trots det hjälpte inte åkallan till högre makter och hedervärda föräldrar. Tiden hann ikapp den unge och levnadsglade George.

År 1976, ett av de två år under vilka fadern arbetade som CIA-chef, åkte unge George Bush fast för rattfylla. Följden blev indraget körkort – och rejäla åthutningar från en besviken far. Naturligtvis

kom rattfylleri på passligt fram när han nominerades som republikanernas presidentkandidat och det var dags att ta upp kampen med demokraten Al Gore som han försmädligt kallade The Bore, tråkmåsen. George Bush bestred ihärdigt att han någonsin kört bil berusad och menade i stället att smutskastningen kommit igång på allvar och att det var demokraterna som låg bakom en förtalskampanj mot honom.

Samma år som George Bush blev vald till guvernör i Texas utfärdade han ett sprillans nytt körkort till sig själv samtidigt som alla gamla uppgifter om honom i körkortsregistret försvann. Inte bara den snöpliga rattfyllan utan också en del fortkörningar. Men det fanns mer som visade på att denne överklassen saknade samvete och hjärta.

Aldrig tidigare hade det beställts så mycket Pentothal, Pavulon och Kaliumklorid som under åren när han var guvernör i Texas. De dödsdömda fördes i skytteltrafik till avrättningsrummen och det var nästan alltid uteslutet svarta och folk utan pengar i stånd att kunna anlita någon bra advokat som fick sina liv släckta. Under sin tid som guvernör hann George Bush med att avrätta 152 personer.

Under 90-talet satt George Bush i styrelsen för baseballaget Texas Rangers. När Rangers skulle påbörja bygget av sin gigantiska arena lade George Bush ett bud till markägarna. Budet avvisades eftersom det var priset som de själva betalat för marken trettio år tidigare. Som följd blev Bush ursinnig och fick med sina kontakter igenom en kommunal expropriering av marken till ett pris som uppgick till endast en sjättedel av marknadsvärdet.

George Bush hade också haft en mängd affärer ihop med mindre nogräknade investerare och entreprenörer, bland andra byggherrarna Yeslam, Salem och Bakr Ladin. Men också med den före detta svenske statsministern Carl Bildt, som år 2000 blev styrelseledamot i Lundin Oil vars verksamhet anklagades för att vara inblandad i människorättsbrott i Sudan där man prospekterade olja. Tätt efter beskyllningen bytte Lundin Oil namn till Lundin Petroleum. Lundin Group var ett av de bolag som 2002 hamnade på FN:s svarta lista över företag som plundrade Kongo på dess

naturtillgångar och drev på ett oljekrig som ledde till att mer än 12 000 människor dödades och 160 000 kongoiter fördrevs.

Mark hade insiderinformation och visste att vinsten i detta företag uppskattades till en miljard svenska kronor föregående år. Lundin Group bedrev verksamhet i länder där de mänskliga rättigheterna ständigt kränktes och som alla räknades som ofria av Freedom House.

Mark och hans gymnasievän var övertygade om att George Bush lagt beslag på en stor del av denna miljard. De var också säkra på att valsegern tre år tidigare inte tydde på något annat än fusk. Någon jordskredsseger hade det inte varit tal om. George Bush hade fått färre röster av väljarna än Al Gore, men fler elektorsröster. Ett rykte hade också börjat florerat att det var presidenten och hans medsvurna som låg bakom terrorattacken mot World Trade Center, allt för att USA skulle få en legitim och gångbar anledning att gå in i Irak och på så vis slå två flugor i en smäll – störta Saddam Hussein och lägga vantarna på det svarta guld.

”Hjälper du mig i morgon?”

Chris tittade på Mark.

”Det klarar du så bra själv. Du är den mest munvige av oss. Presidenten har respekt för dig.”

”Det hoppas jag. Om inte så åker jag över till Kina och söker asyl.”

Båda visste att det inte gick att komma undan. USA:s president var inte en person man smet ifrån. Dessutom hade Mark sina föräldrar och tre systrar här. Skulle han lämna landet skulle presidenten säkerligen ta ut sin ilska på dem.

Mark sköt undan spekulationerna. I stället tänkte han på det han skulle säga till presidenten. Det gällde att ha sakliga utlägg och inte förlösa presidentens dyrbara tid på oväsentligheter. Egentligen

ville Mark be presidenten att fara och flyga. Samtidigt visste han att det inte fanns något de kunde göra för att komma undan anklagelserna. Otaliga gånger den senaste veckan hade han tänkt, hur han som i allra högsta grad var en socialt ansvarstagande person hamnat i en sådan här situation. Men om detta gick vägen skulle det medföra gränslösa möjligheter.

”Vad tyckte du?” sade Chris när eftertexterna från filmen började rulla.

Mark reste sig ur soffan.

”Om jag ska vara ärlig får jag nog se den en gång till.”

Chris log, tog fjärrkontrollen och stängde av teven. Mark trampade i sina slippers och hasade sig fram till ytterdörren. Det skulle bli en lång dag i morgon.

Kapitel 4

29 november 2003

PRYDLIGT FRISERAD MED yvigt hårsvall fram i pannan drog Linus Cruse handen genom den blonda kalufsen. Han hade befunnit sig i USA i knappt två veckor men förstod redan att detta var platsen. Silicon Valley var världens nav för datorteknik och elektronikutveckling. Besöket var hans första i landet. Han hade hoppat av universitetet hemma i Sverige eftersom han insåg att adjunkterna och lektorerna inte kunde lära honom något. Dessutom innehöll Systemvetenskapliga programmet i Luleå mer ekonomi, psykologi och juridik än programmering. Efter avhoppet hade han under två månader läst datateknik och datavetenskap. *Det räckte*. Han förstod att han var tvungen att ta sig över till USA för att utvecklas inom programmering och förbättra sin problemlösningsförmåga.

Linus bodde i San Fransisco där han hyrde ett litet rum på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill. För rummet betalade han femhundra dollar i månaden. Eftersom han fått tillbringa den första veckan på vandrarhem och under dagarna haft fullt upp med att hitta ett boende hade han inte haft tid att söka något arbete.

På ett närliggande fik hade han sprungit på en tjej. Han hade berättat att han var svensk och nyligen anlant till San Fransisco och var på jakt efter ett IT-jobb som programmerare. Stella läste på Harvard och var i San Fransisco för att besöka sin syster. Systemen hade en expoikvän som jobbade på Google så Stella kunde be henne att höra med honom eftersom de fortfarande umgicks. Stella hade lovat att höra av sig innan hon åkte tillbaka till Cambridge. När det var dags att lämna kaféet hade de utbytt telefonnummer och mejladresser. Och så vitt Linus kunde erinra sig var det i dag hon skulle resa tillbaka. Han hoppades att hon inte glömt vad hon lovat.

MARK, CHRIS, DUSTIN och Eduardo satt i det ovala rummet i den västra flygeln till Vita huset. De var aningen tidiga till mötet och visste inte riktigt vad de kunde förvänta sig. På bordet stod varsitt glas mineralvatten – ett framsteg med tanke på den senaste sammankomsten där inget hade erbjudits.

Mark visste inte hur insatta deras uppdragsgivare var i programmering. Colin var en bit över de sextio, presidenten gick mot de sextio och Condoleezza var runt femtio.

Mark hörde steg och lyfte blicken. Han såg Powell, presidenten och Rice komma in i rummet. Han förmodade att de kunde en hel del eftersom det bara var de tre. Å andra sidan behövde han säkert inte förklara de tekniska bitarna för dem. Det viktiga var hur sajten skulle fungera rent operativt, och hur man skulle få människor runt om i världen att ansluta sig till den.

”Okej, grabbar”, sade Colin Powell och tog av sig glasögonen. ”Vad har ni fått fram?”

”Och vi vill inte ha det i nomenklatur”, insköt presidenten, drog ut stolen och satte sig.

Mark tittade på presidenten, sedan på Condoleezza Rice som nickade i samtycke.

”Vi ska bespara er det tekniska”, sade han.

Mark var övertygad om att om presidenten inte köpte deras idéutkast skulle de inte bara bli anklagade för dataintrång, upphovsrättsbrott, och för att ha kränkt den personliga integriteten, utan åklagaren skulle också sammanställa en räkka med åtalspunkter som skulle inbegripa något om att de äventyrat rikets säkerhet.

”Vi har diskuterat fram och tillbaka och kommit fram till att vi ska bygga en sajt där folk runt om i världen ska kunna ansluta sig för att umgås och förhoppningsvis skriva och berätta om vad de gör och vad de har gjort. Men också vad de kommer att göra.”

När Mark såg de tre höjdarnas miner tystnade han. Plötsligt började presidenten skratta. Mark tittade på Chris, Dustin och Eduardo.

”Driver ni med oss!?” sade presidenten. ”Det låter som Lunarstorm! Ska den fungera så?”

”Något ditåt”, sade Mark och var förvånad över att presidenten hade koll på den svenska sajten.

”Är det inte bara unga människor, ja barn, som är anslutna till den?”

”Det är möjligt.” Mark mötte Condoleezza Rices blick. ”Men Lunarstorm är bara ett forum, ett chattrum där ungdomar skriver vad de tycker och tänker rakt ut i cyberspace till varandra. Här kommer användarna få ett konto, likt en hemsida, vilket resulterar i att de inte kommer att kunna vara lika anonyma som på Lunarstorm.”

”Just det”, konstaterade Dustin. ”Likt Myspace. På denna sajt kommer det inte heller att tramsas lika mycket.”

”För att kunna ansluta sig till sajten ska vi ha en åldersgräns”, inflikade Chris. ”Vi tror att sajten ska kunna bli något som även vuxna uppskattar.”

”Hur ska man få vuxna människor att intressera sig för något som påminner om Lunarstorm?” sade Condoleezza Rice.

”Allt handlar om hur man lanserar sajten. Att spela på begåvning är alltid bra. Sajten får ett anseende och folk vill ansluta sig.”

Presidenten tittade på Eduardo.

”Hur menar du?”

”Att man till en början får med renommerade företag och organisationer som folk förknippar med stark tillväxt och framgång.”

Det blev tyst. Några sekunder rann iväg och Mark anade att deras idé började vinna terräng.

”Kruket är inte att få folk runtom i världen att ansluta sig utan att vi fått en tidsgräns av er”, sade Mark. ”Sajten måste växa explosionsartat för att vi ska nå en miljard.”

Chris, Dustin och Eduardo nickade trevande. De visste att deras vän riskerade att väcka presidentens vrede.

”Ni vet lika väl som jag vad som händer ute i världen”, sade presidenten.

Grabbarna nickade igen. Inte någon kunde ha missat öst- och västvärldens maktbegär och vanvett.

”Hur hade ni tänkt er att få sajten att växa?” fortsatte presidenten.

Mark drog på det.

”Vi får hoppas på ett mirakel.”

”Mirakel?”

”Ja, att saker händer runt om i världen med jämna mellanrum.”

Presidenten blev tyst. Mark tyckte sig skönja ett leende. Det var samma leende som han sett efter terrorattacken den 11 september när presidenten fränt utbrustit i teve: Vi kommer att straffa de ansvariga.

REKTOR LAWRENCE HENRY Summers läppjade på sitt kaffe. Sprickan i underläppen vägrade ge med sig. Men läppen var det minsta problemet. Han hade mer eller mindre blivit tvingad att skrämma upp sina elever. Allt på uppmaning av presidenten. Bush ansåg att det enda som fick människor att prestera var att de sattes under press, och om man kunde få dem att tro att de var delaktiga i ett ärofyllt uppdrag. Han menade att alla ungdomar vill bli morgondagens hjältar. Ett år tidigare hade presidenten ringt och frågat honom om han fått in någon extraordinär elev utöver de mer alldagliga. Han hade berättat att de fått in en kille som var det närmaste man kunde komma ett datageni. Dessutom var denne student en verbal begåvning i klass med de numera hänsovna retoriska fenomenen Martin Luther King och Winston Churchill. Men Summers ångrade att han hade berättat för presidenten om unge Mark.

Summers hade aldrig tyckt om klanen Bush. Ändå höll han mer av den ärevördige åldringen än den obetänksamme sonen. Att denne odugling tagit sig hela vägen till Vita huset visade bara på hur slug han var.

Summers lade sin reservoarpenna på skrivbordet och tog ceratet. Han reste sig, sträckte på benen och ryggen. Tarmarna tog stryk av allt stillasittande arbete, oregelbundna matvanor, kaffe och bristen på motion. Flera gånger hade han lovat sin hustru att det skulle bli ändring på det. Han hade också gjort några tappra försök på gymmet och i diverse motionsslingor. Men varje gång svek uthålligheten honom och efter några dagar återgick han till gamla kostvanor och sin numera nedsuttna skrivbordsstol. Ändå hade han denna gång bestämt sig. Det fick vara pto. Hans BMI var på tok för högt. Dessutom nådde han en milstolpe om två dagar. Han skulle fylla femtio.

LINUS CRUSE SATT vid datorn i sitt sparsamt möblerade rum i det svenskaste han hade – sina Björn Borg-boxershorts. Han kollade inkorgen, bara mejl från morsan och brorsan. Han anade att Stella glömt vad hon lovat. Han beslöt sig ändå för att vänta några dagar innan han ringde upp henne. Under tiden fick han glädjas över att han hade hittat någonstans att bo. Det hade varit på kaféet där han mött Stella. Den lilla lappen om uthyrning av rum hade suttit på anslagstavlan.

Kvinnan han hyrde av var i femtioårsåldern. Han anade att hon fattat tycke för honom eftersom hon vid första mötet berättat att hennes man för några månader sedan gått bort i sviterna av cancer och att de under åren haft ett bra sexliv. Regan Gammon var gästvänlig och omtänksam men han blev inte klok på vad hon jobbade med. Hon hade berättat att hon kom från Midland i Texas och att hon året efter att hon tagit sin collegeexamen lämnat Texas och flyttat till San Fransisco.

Linus drog på munnen. I morgon skulle han fylla tjugotvå. Han hade bestämt sig för att gå ut och fira födelsedagen med att ta några öl. I huset fanns en tjej i hans ålder. Kanske kunde han få med henne ut i morgon? Han hade inte pratat med henne men de hade haft ögonkontakt två gånger. Han misstänkte att hon var singel. Men att bara gå och ringa på hennes dörr var i djärvaste laget. Han ville först få chansen att växla några ord med henne på gården innan han klampade upp och ringde på. Han visste att han snart skulle springa på henne igen.

Det vibrerade i hans mobil och han såg att det var mamma.

MARK, CHRIS, DUSTIN och Eduardo satt på flyget tillbaka till Boston. Dustin och Eduardo sov. För ögonen hade Eduardo sin leopardmönstrade sovmask. Besöket i Vita huset hade inte varit långvarigt. Likväl var samtliga slutkörda. I synnerhet när det handlade om ens överlevnad och man blev ansatt med frågor från två av världens mäktigaste män. Men också från en kvinna som var känd över hela världen för sin intelligens, skärpa och blick, ”The Look”, som redan gått till historien och lade hennes panna i djupa veck och fick ögonbrynen att dra ihop sig till något som förde tankarna till två mördarsniglar. Innan Mark och vännerna hade lämnat Vita huset hade presidenten

på nytt sagt att han skulle hjälpa dem. Hur hade han inte avslöjat men samtliga kände på sig att något obehagligt skulle inträffa.

Otaliga gånger hade Mark och hans pappa diskuterat presidentens tokigheter. Inte minst i mars när de amerikanska trupperna invaderade Irak – och interventionen i Afghanistan två år tidigare. Båda var övertygade om att invasionen i Irak varit en hämndaktion för 11 september – militären skulle inte finna några massförstörelsevapen i landet även om de grävde upp varenda kvadratmeter.

Mark vände sig mot Chris som satt och bläddrade i en *Entertainment Weekly*.

”Vad säger din magkänsla?”

Chris tittade på Mark.

”Vad tänker du på?”

”På presidentens funderingar. Hans leende i mjugg. Du såg väl Colins och CondoleeZZas blickar, som om de stod framför Jack Torrance.”

”Det är möjligt. Och visst är presidenten och Jack lika”, sade Chris med ett leende. ”Men om presidenten har något han kan bistå med som gör att vi får sajten att växa fortare så ska vi kanske vara tacksamma. Att nå upp till en miljard användare är nästan omöjligt. Ja, vare sig med eller utan hans hjälp.”

Mark svarade inte. Chris hade rätt. Det skulle inte gå. Att få inblick i en miljard människors liv fram till årsskiftet 2008/2009 var ur ett realistiskt perspektiv omöjligt.

”Detta är ett ok vi nog måste förbereda oss på att bära i många år”, tillade Chris och lade ifrån sig *Entertainment Weekly*. ”Enda chansen för oss att komma undan är att de där tre vettvillingarna försvinner från makten.”

”Tror du att det räcker?”

”Ja, det är nog bara vi och de som känner till överenskommelsen”, sade Chris. ”Uppdraget kommer säkert att gå i graven när det är dags för en ny president.”

”Men Summers då?”

”Tveksamt”, sade Chris. ”Vår rektor är nog ganska oskyldig och bara en bricka i presidentens galna planer. Dessutom är han demokrat. Han tycker nog lika illa om Bush som vi gör.”

Mark sträckte sig efter *Entertainment Weekly* och tittade frågande på Chris som gjorde en gest att han kunde ta den.

Mark fällde bak sätet. Han tittade på omslaget som pryddes av Britney Spears i en vit klänning. Han slog upp mittuppslaget. Han funderade länge och väl och hade gjort så hela veckan. Nästa år var det val. Om George Bush inte blev omvald skulle de säkert slippa uppdraget. För Mark visste att det skulle bli en pärs som inte gick att skaka av sig förrän den dagen de uppnådde en miljard användare. En uppgift som hotade att bli ett streck i räkningen för alla deras drömmar.

Kapitel 5

30 november 2003

ALEKSANDR VALTEROVICH LITVINENKO var född 1962 i staden Voronezj i oblastet med samma namn i sydvästra Ryssland. Människor hade bott på platsen sedan stenåldern, men Voronezj grundades inte förrän 1586 av Fjodor I av Ryssland, den siste tsaren av Ruriks ätt och son till Ivan den förskräcklige och Anastasia Romanova. I dag var staden en modern storstad med internationell flygplats och med en befolkning som närmade sig miljonen.

Aleksandr kom från ett kristet ortodoxt hem och gick ut högstadiet 1980. Han tog värvning i armén och hade den disciplin som befälen krävde av honom. 1985 tog han sin examen från militärhögskolan i Vladikavkaz och året därpå rekryterades han av KGB. Hans uppgift blev att infiltrera den organiserade brottsligheten och att utreda korrupcion inom säkerhetstjänsten. I början av 1990-talet skickades han till flera av de konflikthårdar som blossade upp i Sovjetunionen, bland annat till bergsrepubliken Tjetjenien i Nordkaukasien. Tjetjenien, i ledning av Dudajev, hade förklarat sig självständigt under det politiska kaos som rådde i Sovjet 1991 då Gorbatsjov tvingades bort från makten och Boris Jeltsin blev president. År 1995 bytte KGB namn till FSB. Aleksandr steg snabbt i graderna. Han blev överstelöjtnant och ordenspryddes för sina tjänster och befordrades 1997 till vice chef för FSB:s sjunde avdelning. Detta gjorde att han fick full inblick i den ryska federala säkerhetstjänstens samtliga avdelningar. Och det han tog del av gjorde honom förskräckt. FSB hade kopplingar till de flesta av världens mest kända våldsmän under KGB-tiden: Nicolae Ceausescu, Hosni Mubarak, Muammar al-Gaddafi, Usama bin Ladin och Saddam Hussein. Tankarna hade funnits där innan men det var nu han på allvar började planera att han skulle hoppa av. KGB hade blivit FSB, men var egentligen inget annat än en organisation för mord och kidnappningar.

Aleksandr tog fotografiramen som stod på skrivbordet. En bild av hans hustru Marina och deras åttaårige son Anatoly. I augusti var det tio år sedan han träffade henne för första gången. Han

önskade att de hade träffats tidigare. Både han och Marina hade varit gifta på var sitt håll. Han tyckte att de hade gått miste om mycket tid tillsammans. Marina brukade svara honom att deras relation kanske inte hållit om de hade träffats i tjugoårsåldern. Likväl hade det varit värt risken att ha träffats tidigare eftersom han visste att Putin hade utfärdat en dödsdom mot honom. För någonstans där ute på Londons gator skulle i ett obehålligt ögonblick en skugga få liv och närma sig honom i sakta mak och allt skulle ta slut.

Han kände en hand på sin axel.

”Sitter du och dagdrömmar, älskling?”

”Nej”, sade han. ”Jag tänker på vilken fin familj jag har. Hur mycket jag älskar er.”

Marina kramade honom.

”Vi älskar dig också.”

Marina lämnade rummet och Aleksandr ställde tillbaka fotografiramen. Det var dags att fortsätta med *The Gang from Lubyanka*. I denna pekade han ut Vladimir Putin som den ryska maffians närmaste och viktigaste samarbetspartner. Han hoppades att något förlag skulle visa intresse. Om inte så fick han ge ut boken själv.

DET VAR SÖNDAG och nästa dag var den första i julmånaden. Än hade kylan inte slagit till i Cambridge Massachusetts men metrologerna hade varskott om att Kung Bore var på ingång. Det skulle bli den kallaste vintern i mannaminne och gigantiska dimbankar skulle driva in längs kusterna och ställa till det för sjöfarten.

Mark, Chris, Dustin och Eduardo hade jobbat hela gårdagen. Allt hade gått planenligt. Det miserabla humöret och skräcken inför vad som väntade hade bedarrat. Skulle de reda ut detta så gällde det att se positivt på eländet.

Denna morgon hade Mark Facemash i tankarna. Han ångrade inte att han hade lagt upp två slumpvis valda bilder på tjejerna från de olika studenthemmen. Tanken var att låta användarna välja vem som var hetast av tjejerna. Och det var just vad de hade gjort. På endast några timmar hade Facemash lockat 450 besökare och haft 22 000 bildvisningar. Mark undrade hur många besökare Facemash skulle ha fått om skolan haft mer högpresterande nätverksväxlar och inte stängt ner sajten.

Air Force X skulle bli en blandning av den svenska sajten Lunarstorm, amerikanska Myspace, Facemash och CourseMatch – den senare tillät användarna välja kurser baserat på andra elevers val genom att de fick ta del av vännernas val. Den gav också hjälp att bilda studiegrupper. De skulle använda SQL, det standardiserade programspråket, för att lagra data så effektivt som möjligt i databasen. Och så en webbapplikation för att kunna hantera diverse logik för applikationen, men också för att hantera http-förfrågningar när folk började surfa på Air Force X. Man skulle få möjlighet att kommentera andras inlägg, bilder, länkar och filmer. Kommentarer skulle hamna i ett flöde som fungerade som statusuppdateringar, och om användarna svarade skulle flödet bli till en diskussionsplats. Naturligtvis var det bara de som var anslutna till Air Force X som skulle kunna svara och kommentera.

Mark hade också tänkt att man skulle kunna bli fan, beundrare, av andras sidor. Sidans ägare skulle kunna kommunicera med sina digitala beundrare genom att skriva meddelanden som skulle komma upp i dessa fans vanliga flöden av statusuppdateringar. Det skulle också synas på vederbörandes sida vem han eller hon hade som digitala kontakter.

På universitetet fanns det något som kallades Facebook. Det var en tryckt skolkatalog som var till för att eleverna skulle lära känna varandra. Katalogen var inte heltäckande men universitetet hade länge pratat om att göra den komplett genom att samla alla elevernas namn och foto i

katalogen. Under några dagar hade Mark tänkt att han skulle kunna använda sig av det namnet, ett oförargligt namn på en social sajt som skulle föra USA:s regering in i stora delar av mänsklighetens vardagsrum. Harvard ägde inte heller applikationen så det var fritt fram. Air Force X skulle ersättas av Facebook.

Mark förstod att skolan inte skulle släppa ifrån sig namnet, men om de lade till ett "the" skulle de kunna registrera domännamnet www.thefacebook.com.

I morgon skulle Arie Hasit komma tillbaka från sin fem dagars vistelse i Israel. Mark såg fram emot det. Han behövde ha någon att prata med som inte var involverad i projektet eftersom det kändes som om sajten upptog varenda sekund av hans vakna tid. Men trots att Arie var godhjärtad, och också tillhörde Alpha Epsilon PI, litade Mark inte på honom. Tidigt hade han lärt sig att vara försiktig med nya bekantskaper. Även på en sådan plats som Harvard fanns många med dolda agendor.

Mark sneglade på vägguret. Klockan hade blivit kvart över nio och det var dags för frukost. Efter morgonmålet skulle han jobba vidare med sajten. Därefter var det dags att ta itu med studierna. Det var en hel del tentor i december.

I GÅR OCH i dag hade presidenten ägnat en stor del av funderingarna åt grabbarnas bärande idé. Kanske den ändå inte var så tokig. Att ha möjligheten att kunna ta del av människans tankar, att vara den där flugan på väggen, var lockande. Att dessutom kunna göra det dygnets alla timmar kunde bli ett vapen med enorm räckvidd. Och bäst av allt: Det belastade inte Statsbudgeten.

Presidenten sneglade på klockan. Om några minuter skulle hans bror, som var guvernör i Florida, komma.

Det som oroade honom var att Vladimir Putin och hans Ryssland, men också Hu Jintao och Kina, skulle bli först med något snarlikt grabbarnas sajt. I Kina fanns många unga begåvade men landets regim begränsade deras entreprenörskap. Ett regimskifte i Kina kunde snabbt ändra på det och medföra gynnsammare lagar och förordningar för landets eldsjälarna och då skulle Kina bli en

nation som ingen skulle rå på när det kom till innovationer och företagsamhet. Och trots att Ryssland var värdiga konkurrenter till USA och lade ner det mesta av sina pengar på vapenproduktion var presidenten inte fullt lika bekymrad över att de skulle hinna före. Han räknade med att ryssarna skulle få svårt att lämna sin traditionella vapentillverkning.

Stöttestenen var att presidenten inte litade på unge Mark. Det var som om pojkspolingen kunde se rakt igenom honom. Och den där brasilianske lustigkurren Eduardo hade han inget förtroende för alls. Han hade också kollat upp rödlätte Chris ytterligare en gång. Chris var den av de fyra, tillsammans med skarpsinnige Mark, som han visste kunde ställa till det.

”God morgon, Mister president.”

Presidenten vände sig om. Han log och gick fram och kramade Jeb.

”Tack för att du kom. Jag har något att berätta som jag vill ha dina synpunkter på.”

MARK SATT VID bordet med sin laptop. Han var klädd i joggingbyxa och kofta. Han tittade på den åttaarmade chanukka-ljusstaken. Själv var han ateist men hade valt att sätta upp den för sina föräldrars skull. Han visste hur mycket det betydde för pappa att han var delaktig i de judiska högtiderna. Hans pappa var troende jude, en rättskaffens man som för jämnan predikade för honom att innan han tog sig för något skulle han tänka sig för både två och tre gånger. Och var han trots grundlig eftertanke villrådig kunde han komma till pappa och mamma och få deras syn på saken.

Mark slog bort tankarna. Kanske hade det varit i samband med att de signerade kontraktet som han bestämt sig. Han var nitton fyllda och kände att det var hög tid att ta ansvar och besluta om saker och ting själv. Men det hade inte funnits något val. Att vägra skriva under avtalet och berätta för pappa att han blivit utslängd från skolan, och att eventuellt fängelsestraff väntade, skulle få

pappa att bokstavligen bryta ihop. Valet var således gjort och det var bara att acceptera och försöka gå i mål med projektet.

Mark reste sig. Han gick fram till fönstret och stängde det. Han blåste ut ljusen och palmitinsyran fyllde rummet. Doften fick honom att minnas de första åren i grundskolan. Varje dag efter skoldagens slut satt han för sig själv på sitt rum med datorn och mamma kom in med den vattenfyllda brickan med värmeljus. Hon ville att han skulle träffa kompisar och klasskamrater. Men han hade alltid tyckt om att vara ensam.

Redan tidigt förstod Mark att de flesta gjorde allt för egen vinnings skull. Han ansåg att de som behövde mest social kontakt förbrukade andra, att de träffade folk endast för att tillfredsställa sina egna behov. När de förbrukat en energikälla begav de sig iväg för att finna nästa. Han mindes att han tyckt att de betedde sig som vampyrer. Kanske var det härifrån han fått sin idé: Från iakttagelsen att de flesta människor hade behov av att berätta om vad de gjort, och vad de skulle göra.

HANS BROR HADE precis lämnat Vita huset. Jeb hade inte trott på projektet utan tyckt att det lät långsökt. Att det var användarna själva som skulle sköta rekryteringen. Däremot höll Jeb med om att det skulle vara kittlande att kunna ta del av människans tankar. Presidenten hade inte berättat mer för sin bror. Inget om vem killarna var.

Chris var en känslös ungling som haft otaliga sexuella förbindelser med äldre män. Presidenten visste vad detta innebar. Att som ung kille i år av vända nå insikten att man var homosexuell och därefter komma ut var ofta en lättnad. Men det kunde också mynna ut i en ilska vänd mot samhället. När det kom till Dustin verkade denne oförarglig. Det var alltså Mark och Chris som presidenten såg som de förslagna. Dock var det Mark som han uppfattade som den mest oberäknelige. Presidenten var övertygad om att det hade att göra med genetik. Han visste att Marks föräldrar var judar, och semiter ansågs vara världens mest begåvade folkslag. Sedan 1950 hade hela tjugonio

procent av nobelprisutmärkelserna gått till ashkenazerjudar, trots att de utgjorde endast en kvarts procent av världens befolkning.

Presidenten visste att det bara fanns två procent ashkenazerjudar i USA. Ändå representerade de hela trettio procent av professurtjänsterna på de mest renomméerade universiteten. Men det fanns mer som visade på judarnas intelligens och framåtanda. Tjugofem procent av Turning Award-vinnarna, datavetenskapens motsvarighet till Nobelpriset, var judar. Likaså en fjärdedel av USA:s förmögna. Siffror som presidenten inte kunde bortse från. Han förstod att Mark skulle tänka både två och tre steg längre än övriga i projektet.

George tog fjärrkontrollen. American Broadcasting Company visade repriserna av den flerfaldigt Emmy-belönade komedi- och teveserien *Roseanne*. En serie som handlade om en arbetarklassfamilj som var utrustade med gott förstånd och titt som oftast knäppte överklassen på näsan.

Han bläddrade vidare i kanalutbudet. Det ena eländet efter det andra. En dokumentär om Rodney King när denne blev stoppad och visade hur poliserna slog King upprepade gånger med sina batonger, samtidigt som andra poliser stod runt honom utan att ingripa. Något som längre fram ledde till att fyra poliser blev åtalade för misshandeln men friades. Den friande domen utlöste startskottet för kravallerna i Los Angeles 1992.

Kapitel 6

3 februari 2004

JUL OCH NYÅR hade passerat och även januari. Kylan hade gett med sig och folk var ute och rörde på sig igen. Inget nytt köldrekord hade uppmätts men det hade varit kallt i hela landet och vintern 2003-2004 kunde redan nu betecknas som en vargavinter. Dustin, Eduardo, Chris och Mark satt på Café Luna på Massachusetts Ave med varsin latte. Mark satt vid ett avsides bord med laptopen eftersom han behövde göra en kompletteringskodning på sajten innan det var dags att ringa presidenten.

Nästan en månad hade gått sedan de blev klara med sajten och Mark via Network Solutions registrerat domänen www.thefacebook.com. Månaden hade varit full av ovisshet. Ändå hade samtliga haft en positiv inställning – inte minst Dustin som kommit med många bra idéer som visat sig fungera. Hans estetiska förslag som de blåa och vita färgerna och hakparenteserna i [thefacebook] var briljanta. För att färdigställa sajten hade de även tagit hjälp av Andrew McCollum, också blivande programmerare. Och fastän de under två månader kodat uppemot tusen timmar hade ingen av dem missat en tenta. Mark hade sagt att kan man läsa och skriva på fem olika språk missar man inte en tenta i psykologi eller för den delen programmering. De visste att Mark redan under gymnasietiden tagit en doktorandkurs i programmering vid Mercy College och att han såg det som rent nöje att utveckla datorprogram, särskilt kommunikationsverktyg och spel. Bland annat hade han byggt ett program som han kallade ZuckNet och som av initierade ansågs vara en outvecklad version av AOL:s Instant – ZuckNet tillät alla datorer mellan familjens hus och hans pappas tandläkarpraktik att kommunicera med varandra. Mark hade också berättat att han i gymnasiet läst klassisk litteratur och vunnit pris i fysik, astronomi och matematik. Dessutom tyckte han om att skrövla om sina framgångar på fäktningen.

Naturligtvis hade de inte kunnat veta om allt som Mark berättat var sant. Redan under sin första termin lät han tala om sig som ett programmeringsspråkets underbarn och på den punkten fanns

inga tvivel. Däremot var de mer tvivlande när det kom till fäktningen och hans språkliga färdigheter. Ingen av dem hade sett honom svinga floretten eller hört honom prata latin, klassisk grekiska, eller för den delen hebreiska – språken han stoltserade med att han kunde. Det hände att han reciterade stycken ur *Iliaden* och *Odysseen* men att citera klassisk poesi var inte likställt med att han kunde språken.

Chris satte koppen och tittade bort mot bordet där Mark satt. Han verkade vara klar. Det var tidig förmiddag och alla utom Mark skulle på föreläsning.

”Grabbar”, sade Chris. ”Mark är färdig så ni får dricka upp.”

SEDAN EN MÅNAD tillbaka var Linus Cruse tillbaka på sitt rum på Lombard Street i San Fransisco. Det sparsamt möblerade rummet, säng, byrå, nattduksbord och två stolar, hade utökats med en Ikea-garderob. Han tackade Regan för det rundhänta – hans Björn Borg-boxershorts hade nu fått konkurrens om vilket som var det svenskaste.

Han hade varit hemma i Sverige över jul och nyår. I en hel vecka hade han umgåtts med familj och vänner, och för första gången sedan han uppnådde vuxen ålder hade det känts bra att tillbringa jul- och nyårshelgen med nära och kära. När det kom till arbete hade han blivit tvungen att sänka sina krav. Han hade tålmodigt väntat på att Stella skulle höra av sig men det hade varit helt tyst ifrån henne. När ytterligare en vecka förflutit hade han sänt ett mejl, men inte fått något svar. Han hade provat att ringa men abonnemanget hade upphört.

Han hade struntat i att söka arbete på Google eftersom han visste att han inte skulle få en andra chans. Han behövde Stellas systers expojkvän som referens för att ha någon chans att ta sig in i datavärldens Mecka. Samtidigt var han i desperat behov av pengar. Mamma och pappa ville inte sända mer. På kaféet där han mött Stella hade han fått en timanställning. Han fick rycka in när ordinarie personal var sjuk, enstaka timmar hittills. När det kom till granntjejen hade han gjort

några tilltagsna försök, men varje gång hade hon varit avvisande. Å andra sidan gjorde det varken från eller till. Han hade annat att tänka på.

Dörren stod öppen till hans rum så han kunde inte undgå att se att Regan gått förbi ett par gånger. Hon såg ut att vara i färd med att klä sig och hade svårt för att bestämma sig. Han misstänkte att hon hade en date.

Han startade sin laptop.

”Ursäkta att jag stör men jag skulle behöva en hjälpande hand.”

Linus vände sig om.

”Jag får inte rätsida på eländet”, fortsatte Regan.

Linus log uppskattande. Hans hyresvärd stod en halv meter ifrån honom i snäv kjol och oknäppt blus.

”Skulle du vilja?” Hon vände höften till.

Linus tog tag i hyskan och drog.

”Jag tror att kjolen är för liten.”

Regan skrattade.

”Om jag rätar på ryggen och drar in magen då?”

”Tyvärr”, sade Linus.

Hon viftade avvärijande med ena handen.

”Det är nog självförvållat att den inte passar längre. Det har blivit för mycket sötsaker.”

DET HADE BLIVIT eftermiddag och Mark satt i sängen med laptopen i knät. Arie var på bio med en kompis. Mark visste inte vilken film de skulle se men under de senaste veckorna hade Arie inte pratat om något annat än Michael Moores *Fabrenheit 9/11*, en film som väntades få premiär i sommar och var en kritisk granskning av Bush-administrationen. Kanske visade biograferna något snarlikt? Arie älskade avslöjanden och konspirationsteorier.

Vid flera tillfällen hade Mark undrat var rumskamraten fick sin information ifrån. Inte i fallet med Moores kommande film, det skrevs en hel del om den redan, utan mer om hur rumskompisen visste så mycket om presidentens samarbete med familjen Bin Ladin och den svenske före detta statsministern Carl Bildt.

Mark hade inte hittat någon information på nätet. Inte heller på det krypterade nätverket Darknet. Kanske Aries resor till Israel endast varit i informationssyfte? Att det var där han hade sin sagesman. Mark slog bort tankarna och sträckte sig efter mobilen. Arie var naturligtvis inte i USA som mullvad. Rumskamraten var en hårt arbetande student med utomordentligt sifferminne. Om Arie var i USA för att skaffa information att föra hem till Ariel Sharon och premiärministerns närmsta krets i Likud skulle rumskamraten naturligtvis inte ha berättat allt han gjort. Å andra sidan hade Mark lärt sig att de värsta bluffmakarna var de som tog ett steg längre, de som var så pass fräcka att man tyckte att det bara inte kunde vara möjligt. Att han visste det var för att han själv ingick i den skaran. Ändå ville han inte säga att han stulit tvillingarnas idé, snarare lånat delar av den. Likväl hade han inte velat berätta för Chris, Eduardo och Dustin att idén till Air Force X kommit från tvillingbrödernas HarvardConnection.

De tre år äldre studenterna Tyler och Cameron Winklevoss hade bett om hans hjälp men i stället för att hjälpa dem hade han vilselett dem. Vid en rättstvist skulle han behöva sina vänner för att vittna mot bröderna. Naturligtvis skulle Dustin, Chris och Eduardo, trogna vänner som de redan visat sig vara, vittna sanningsenligt och säga att det var hans idé och han som ensamt byggt Air Force X.

De skulle lansera sajten den följande dagen. De skulle börja med sin skola för att därefter ta sajten till andra campus. De hade bestämt sig för New York Universitet och Stanford och Ivy League-skolorna: Columbia, Cornell, Pennsylvania, Brown, Yale, Princeton och Dartmouth College. Fick sajten ett bra mottagande skulle de öppna den för resten av USA:s universitet och college, men också för gymnasier och för personer från renommerade företag som Microsoft och Apple, för att så småningom släppa in allmänheten. De hade bestämt sig för en artonårsgräns. Om allt gick som de hoppades skulle denna åldersgräns efter en tid sänkas eftersom de visste att yngre personer kunde spotta ur sig alla möjliga kommentarer om sina föräldrar, lärare och andra vuxna som de hade en relation till – information som de kunde använda sig av.

The Facebook skulle etablera sitt kontor i soliga Kalifornien och en utomhuspool var obligatorisk. Presidenten hade sagt att kunde de slå två flugor i en smäll var det bra. Uttryckligt: Tjänade de pengar på sajten var deras försörjning i hamn. Ju fler användare som anslöt sig desto fler arbetstillfällen. Bara tanken fick Mark att må illa. Att presidenten kunnat komma med en sådan kommentar, när de var i färd med att ta fram något som skulle ge presidenten och hans regering en inblick i alla världens länders befolknings vardag, var i allra högsta grad otacknämligt. Detta var information som skulle bli ovärderlig för USA. Å andra sidan förvånade kommentaren inte. George Walker Bush var och förblev en otacksam jävel.

Mark satte laptopen på nattduksbordet. Han slog presidentens nummer.

GEORGE BUSH befann sig på tredje våningen i den 5 000 kvadratmeter stora byggnaden. Han stod vid fönstret djupt försjunken i tankar. Tolv dagar hade gått sedan han höll sitt State Of the Union-

tal. Han tittade ut över den frusna Jacqueline Kennedy-trädgården. Han hade inte hört av killarna på snart två månader. Visserligen hade han sagt till dem att de skulle vara sparsamma med kontakten. Ändå tyckte han att detta var i överkant. Han undrade om de fått fram något. Han hade inte berättat för sin hustru och för döttrarna att han anlitat fyra begåvade killar från Harvard för att kunna spionera på andra länders befolkning.

”Du har telefon”, sade Laura. ”Han presenterade sig inte men det lät som en bildad ung man.”

”Okej. Jag tar det här uppe.”

Laura lämnade rummet och presidenten lyfte luren.

”George.”

”Det är Mark. Vi kör igång i morgon.”

”Så allt är klart?”

”Så klart det kan bli så här i inledningsskedet.”

”Bra.”

”Du får länken i morgon.”

”Det ser jag fram emot.”

”En parentes i sammanhanget. Sajten har inte längre namnet Air Force X utan The Facebook.”

”Okej”, sade presidenten. ”Och i fortsättningen ringer du på det andra numret. Precis som vi kommit överens om.”

George lade på luren och tittade bort mot dörren. Han älskade sin hustru men litade inte helt på henne. Det fanns något som Laura trodde att han var ovetande om. En händelse som inträffat långt innan han och Laura blev ett par. Själv hade hon aldrig berättat något utan det var information som han fått från polismyndigheten i Texas under sitt första år som guvernör. Lauras mamma hade fått tre sena missfall i slutet av 1940-talet och samtliga hade kommit i graviditeternas slutscheden. Men något stämde inte. Fostren var registrerade med namn. Han förstod att barnen blivit födda och att något hänt dem.

George misstänkte att Laura, som vid tidpunkten bara var några år gammal, tagit livet av sina småsyskon. Det som förbryllade honom var att något sådant kunnat upprepa sig tre gånger – om det nu inte var så att det var Lauras mamma som utfört dåden. Hans misstankar berodde på att Laura vid ett par tillfällen under de tjugofem åren de varit gifta visat upp en svartsjuka som inte under några som helst omständigheter kunde betraktas som normal. En av gångerna var 1983 när han och Laura tillsammans med hans pappa fått en inbjudan av Hollywood Foreign Press Association att medverka vid den årliga Golden Globe-galan i Los Angeles. Väl på plats hade han på franskt chevalereskt manér kysst Golden Globe-vinnaren Jessica Lange på handryggen samtidigt som han mött Lauras isande blick i andra änden av salen. På natten när de kommit hem hade Laura gått upp i vredens falsett och han hade varit beredd på att hon skulle ge sig på honom. Morgonen därpå hade hon haft dåligt samvete och bett om förlåtelse.

Att något inte stod rätt till med hans hustrus psyke hade blivit tydligt när han fick reda på vad som hände 1963, endast sexton dagar efter mordet på president Kennedy. Som 17-åring var Laura Welch ute och körde bil, missade att stanna vid en stoppskylt och kollisionen var ett faktum. I den

andra bilen satt Mike Douglas, skolans populäraste kille. Lauras försummelse kostade den jämnåriga skolkamraten livet.

George hade forskat kring händelsen och fått fram att hans hustru varit djupt förälskad i Douglas men att skolkamraten inte velat veta av henne. I stället hade Douglas blivit ihop med en annan tjej på skolan, Regan Gammon, något som gjort Laura Welch vansinnig av svartsjuka.

George gick tillbaka och ställde sig vid fönstret. Han älskade sin hustru. De hade två barn och hon var navet i hans tillvaro. Om hon verkligen tagit livet av sina småsyskon och orsakat Mike Douglas död fick det gå i graven med henne.

MARK VAR BÅDE lättad och orolig efter samtalet med George Bush. Presidenten hade låtit väldigt kort i tonen.

Naturligtvis var Mark fullt införstådd med att de skulle vara återhållsamma med kontakten. Ändå kände han att något försiggick i presidentens huvud som inte var önskvärt för dem. Vad det kunde vara hade han inte en aning om och beslutade sig därför att inte oroa de andra.

Det knackade på dörren. Han väntade inga besök och misstänkte att det var bröderna Winklevoss.

Det knackade igen.

”Öppna!”

Det var Winklevoss.

”Vi vet att du är där. Vi såg dig i fönstret när vi kom.”

Det gick några sekunder. Om han öppnade skulle de kanske skada honom. Han kunde höra att de lämnade korridoren. Tyst gick han fram till fönstret. Ögonblicket efter klev bröderna ut. Mark

gick bort från fönstret, fram till datorn. Han skrev ett mejl och sände till Winklevoss. Förhoppningsvis skulle det få dem att ge upp.

Han sträckte sig efter sin mobil. Han skrev ett sms till Priscilla och sände iväg. Han hoppades att deras få möten inte skulle äventyra deras relation.

Kapitel 7

4 februari 2004

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart över fem på kvällen. Det hade börjat snöa igen och de kristallgnistrande snöflingorna gjorde piruetter på sin väg ner. Chris, Dustin och Eduardo befann sig i Marks rum på Kirkland. På bordet stod fem högstrutade glas och en flaska champagne. Bredvid Chris runda John Lennon-influerade bågar låg fem cigarrer.

Ytterligare småjusteringar hade gjorts på sajten. Bland annat hade de lagt till "relationsstatus", något som skulle visas upp på en liten tavla och berätta om vederbörande var singel, gift eller på annat vis i en relation. För att ta del av detta behövde man inte vara ansluten till The Facebook.

"Det är dags." Mark tittade på klockan och undrade var rumskamraten blev av. "Vi får nog starta utan Arie."

"Det gör vi så gärna." Eduardo reste sig och tog glaset och flaskan.

Mark satte laptopen på bordet. Han visste att Eduardo inte var särskilt förtjust i Arie. Eduardo menade att Arie var en person med dubbla agendor. Att hans tid på skolan bara var ett första spadtag till något mindre angenämt och att det av allt att döma fanns samröre med extremister. Dessvärre hade Eduardo inga belägg för sina misstankar utan bara sagt att han stärkts i sin övertygelse när han hört Arie prata i telefon och skolkamraten uppvisat ett underligt beteende.

Med vant handlag öppnade Eduardo flaskan och hällde upp champagnen. Han satte flaskan på bordet, gav sina vänner varsitt glas och sträckte sig efter cigarrerna. Han tittade på Mark.

"Får jag lov." Han hovrade med pekfingret över enter-tangenten.

”Varsågod.”

Eduardo tryckte på tangenten.

”Vi är online”, utbrast han och tog på sig de runda glasögonen och satte en cigarr i munnen samtidigt som han förvred ansiktet i ett försök att likna George Burns.

Chris och Dustin höjde glasen. Det var dags att bjuda in övriga från universitetet. Det enda som krävdes för att registrera sig var en harvard.edu-adress. Det skulle Eduardo skaffa fram.

Eduardo tände cigarren.

”Kan någon öppna fönstret?” sade Chris när en rökpuff kom emot honom.

”Jag är en aficionado”, utbrast Eduardo.

”Men inte jag”, sade Chris.

Mark var inte heller någon livsnjutare. Däremot visste han att Eduardos stora dröm var att bli ekonomiskt oberoende. Något som innebar fri åtkomst till de syndiga lasterna.

Mark reste sig. Han öppnade fönstret och stack ut huvudet. Han tittade upp mot den mörka himlen och några snöflingor föll på hans kalufs. Ett leende tog form. Inget kunde stoppa dem nu, möjligtvis skulle tvillingarna Winklevoss med sin halvfärdiga HarvardConnection-sajt kunna göra det.

Mark drog in huvudet och stängde fönstret. Eduardo räckte honom en cigarr.

”Nej tack. Jag går på Chris linje. Jag röker inte.”

Däremot stjal jag, tänkte han.

Cameron och Tyler Winklevoss skulle ta sin examen denna vår. Båda var medlemmar av Porcellian, en klubb som grundades på Harvard i slutet av 1700-talet där mottot var *Dum vivimus vivamus*, vilket betydde ”medan vi lever, låt oss leva”. Bröderna var också medlemmar av Hasty Pudding Club, ett socialt slutet sällskap som likt Porcellian instiftades på Harvard redan på 1700-talet där de sammansvurna lovade att behålla klubbens sekretess och odla och vårda vänskapen som uppstod mellan medlemmarna. Klubbar mer för inbördes beundran än för något adekvat syfte, tyckte Mark.

Han visste att tvillingarna och deras vän Divya Narendra snart skulle lansera sin sajt. Han visste också att de behövde en programmerare nu när han hoppat av.

”Påfyllning?” Eduardo höll upp champagnebuteljen.

Mark gjorde en avböjande gest. I huvudet hade han Winklevoss. Han ville helst inte tänka på dem, men de trängde in i hans medvetande. HarvardConnection skulle bli en socialt nätverkande webbplats där användarna kunde lägga till personer, skicka meddelanden sinsemellan och uppdatera sina personliga profiler för att informera kontakterna om sig själva. Mark slog bort tankarna. Han hoppades att Winklevoss inte skulle hemsöka honom mer i dag.

Mark kopierade länken www.thefacebook.com och skickade den till presidenten. När mejlet gick iväg kände han en lättnad. Samtidigt visste han att det var nu det verkliga arbetet började. Han räknade med att han skulle behöva avsätta sex till åtta timmar dagligen åt sajten samtidigt som han skulle plugga psykologi och programmering.

EN MÅNAD HADE gått sedan Nasa:s marslandare Spirit nådde den röda planeten och det amerikanska folket fick ta del av bilderna från Gusevkratern. Tyvärr hade killarna vid tidpunkten inte kommit igång med sajten och kunde därför inte dra nytta av händelsen.

Presidenten hade bestämt sig för att ge dem en bra start. Redan i november hade han satt igång med förberedelserna. Han hade kontaktat sin vän haitiern Guy Philippe som tränats av amerikanska Special Force i början av 90-talet. Enligt källorna var Guy en naturbegåvning. Han var kommunikativ, hade gott handlag med vapen och det fanns ett strategiskt ledarskap i honom. Presidenten visste att Guy skulle bli förträfflig som rebelledare. Vad de flesta inte kände till var att Guy låg bakom dödsattacken mot polishögskolan i sitt land sommaren 2001, som presidenten ansåg att Guy endast arrangerat i välment syfte eftersom det fanns mycket korrupcion inom det haitiska polisväsendet. Det var just en sådan person han letade efter. En som vågade utmana etablissemangen och trotsa det bland allmänheten så respekterade polisväsendet.

Efter att ha lämnat sitt Haiti några år tidigare hade Guy Philippe kommit tillbaka från sin exil i Dominikanska republiken. Vad ingen visste var att Philippes återkomst varit på Bushs begäran, allt för att störta den prästvigde presidenten som likviderat sina politiska motståndare och manipulerat med röstsedlarna när han blev återvald som president i Haiti år 2000.

Med alla medel skulle Aristide fördrivas ut ur Haiti. George Bush tyckte att det var en oberäknelig och lissmande morian. Egentligen var allt Bill Clintons fel eftersom Bill i sitt USA-ledda FN-ingripande, bara året efter att han blivit president, fört Jean-Bertrand Aristide tillbaka till makten i Haiti. Ett misstag fullt jämförbart med när Lawrence Henry Summers var med om att avreglera det finansiella systemet.

Samtidigt förundrades inte Bush. Han tyckte att Bill Clinton alltid hade varit en opålitlig figur, vilket inte minst visat sig när den gråsprängde förföraren ställdes inför riks rätt för att ha ljugit om sitt förhållande med Monica Lewinsky. Han friades av senaten, men var otvivelaktigt skyldig, lika skyldig som Nixon en gång varit i Watergateskandalen. Och även om stora delar av det amerikanska

folket fortfarande uppskattade Bill Clinton och hans tid som president skulle han alltid ses som en skamfläck för USA:s presidentämbete.

George Bush hade bestämt sig för att Guy Philippe skulle samarbeta med Louis-Jodel Chamblain, en haitisk militär som med framgång lett både regeringstrupper och rebeller. Chamblain var också en illa beryktad krigsförbrytare med flera tusen mord på sitt samvete. Oroligheterna hade trappats upp och spred sig som en löpeld i Haiti, vilket fick Bush att bestämma sig för att skicka väpnade trupper. Han hade konfererat med Jacques Chirac, Frankrikes president, och Kanadas färske premiärminister Paul Martin, och de var överens om att sända militärer.

I flera områden hotades barn och deras föräldrar av svält eftersom det inte fanns någon möjlighet att transportera varor till eller från byarna. Bönderna hade också börjat äta av det utsäde som skulle användas till vårens sådd samtidigt som det låg jordbruksprodukter och ruttnade på andra platser i landet. Allt var en enda soppa och landet verkade bara vara dagar från en kollaps.

Bush visste att Hoppets stjärna var på plats i Haiti sedan någon månad tillbaka, men han förväntade sig inte att de kunde göra något – vilket fick ses som sunt med tanke på sajten. Presidenten log när han såg mejlet från Mark. *Länken*. Likväl hade han ändrat sig – *igen*. Vare sig han, Colin och Condoleezza trodde på sajten. På något vis kändes uppgiften ogenomförbar. Däremot visste han att Summers gjorde det. Lawrence hade sagt att han var övertygad om att grabbarna skulle skriva historia.

Presidenten klickade på länken. Sajten såg inte allt för märkvärdig ut. Han blev allvarlig, reste sig och tog målarrocken som låg hopvikt på ottomanen. Han kunde inte förneka att Lawrence Henry Summers var en duktig nationalekonom som redan vid tjuugoåttå års ålder kunde titulera sig professor vid Harvard. Ändå var detta ingen garanti från att fredas. Om killarna misslyckades skulle Summers få äta upp sin övertygelse.

Presidenten snörade på sig målarrocken, tog penseln och paletten från bordet och gick fram till staffliet. Ingen visste att det var han som låg bakom mordet på upprors- och gängledaren Amiot Métayer, en av de som tidigare stöttat president Jean-Bertrand Aristide, men som längre fram skulle

visa sig bli en av Aristides argaste kritiker. I september året innan fann man Amiots svårt sargade kropp dumpad i ett buskage i närheten av huvudstaden Port-au-Prince: ögon, hjärta och lever saknades på honom. Dessutom var penis avskuren – men det var inget som den haitiska polisen gått ut med.

George Bush var nöjd med den hemliga operationen. Haitierna var övertygade om att det var president Aristide som låg bakom mordet på gängledaren. Även i Central- och Sydamerika ansåg man att mordet var utfört av Aristides män.

Att skära ut hjärta och andra vitala organ var en offerkultur som kunde förekomma i denna del av världen och hade sitt ursprung från aztekerna. Att även ögonen var borttagna stärkte misstankarna om att de som utfört handlingen var personer med haitisk härkomst.

AMIOT MÉTAYER, OCH den så kallade Kannibalarmén, hade varit stationerade i staden Gonaives i västra Haiti. När Amiot arbetade för president Jean-Bertrand Aristide bestod hans arbete av att sätta press på den politiska oppositionen genom hot och våldshandlingar. Vad Amiot Métayer var ovetande om var att hans arbetsgivare, president Jean-Bertrand Aristide, skulle förråda honom. Sveket och bakslaget kom när president Aristides män grep honom för mordbranden den 21 maj 2002. En befallning som kommit från USA:s president.

Vid tiden för gripandet av Métayer hade Bushadministrationen haft ett konstant tryck på den haitiska regeringen att arresteras honom och andra hjälpredor som president Jean-Bertrand Aristide hade anställt för att neutralisera sina politiska motståndare. Aristide hade inte kunnat göra något annat än att följa Bushs direktiv. Inte minst för att USA var Haitis största handelspartner.

George Bush hade valt Haiti i första hand för att få bort den handlingsförlamade Jean-Bertrand Aristide från makten och för att Haiti fungerade som transitland för all narkotika på väg till USA. Jämte Filippinerna var Haiti världens mest korrumpierande land. Dessutom rådde det ständigt politiskt och ekonomiskt kaos där. Men George Bush förvånades inte. Organisation och disciplin

var inte deras starka sida. Samtidigt visste han att det bara handlade om veckor, ja kanske dagar, innan Jean-Bertrand Aristide avgick.

Presidenten lade ett sista penseldrag på motivet. Målningen var klar och föreställde några amerikanska soldater som rökte ut Usama bin Ladin och två andra terrorister ur sina hålor. En framtidssyn som han var övertygad om skulle bli verklighet under hans tid som president.

Kapitel 8

27 februari 2004

DET VAR KVÄLL och mörkret hade sänkt sig över campus likt en vidsträckt rullgardin. Mark, Dustin, Chris och Eduardo befann sig på The Thirsty Scholar Bar & Grill, puben med de tavelprydda och pralinfärgade väggarna. En månad hade gått sedan de lanserade sajten. Det hade varit en tid full av förväntan som till viss mån infriats när de uppnådde tiotusen användare. Ändå tyckte de att ökningen gick alldeles för långsamt. De var helt enkelt tvungna att släppa in andra universitet tidigare än de först kalkylerat med. Risken med detta var att intresset för sajten kunde plana ut och The Facebook skulle bli en dagslända.

På det rustika bordet stod Marks laptop och fyra öl. Mark lade fram att medlemsantalet inte fick hastas fram. De andra runt bordet nickade instämmande. På samma gång visste Mark att när de släppte in andra universitet skulle det bli en explosion av anslutningar, vilket betydde att de var tvungna att skaffa fram mer pengar för att köpa fler servrar. Dessutom drog serverna en hel del ström. Mark begrep att de inte kunde vara kvar på Harvard.

Efter att ha fått med universiteten var det dags att släppa in gymnasier och företag. Att gymnasieskolorna skulle visa intresse för sajten var samtliga fyra överens om. Harvard stod för något drömligt för alla gymnasielever. Däremot var det inte lika självklart att företagen skulle nappa. Vuxna människor, bildade sådana med livserfarenhet, var inte lika lättflörtade.

Ännu en gång hade Mark tänkt på ett förslag som Eduardo lagt fram: Att sälja annonsplats på sajten. Han var lika övertygad i dag som han varit för några dagar sedan – det var inte att tänka på. The Facebook skulle vara något exklusivt, likt klubbarna på Harvard – Porcellian Club och Hasty Pudding Club, så det kommersiella fick vänta. Samtidigt insåg han att om det fortsatte i samma takt som det börjat skulle det bli omöjligt att hålla igång driften tjugofyra timmar om dygnet utan reklamintäkter.

De hade inte pratat med presidenten sedan den 3 februari men de hade haft mejlkontakt med honom tre gånger, ja, egentligen bara en eftersom mejlet den 4 februari var när de sände länken, och mejlet i går endast information. Det hade alltså varit ganska lugnt i en månads tid men oroskänslan hade infunnit sig igen. De visste inte om, och när, presidenten skulle döma ut projektet och blåsa av allt. Naturligtvis förstod de att presidenten, Colin Powell och Condoleezza Rice hade satt upp siffror som de tre skulle pejla av redan i år. Mark gissade att presidenten skulle vara missnöjd med allt under miljonen anslutna första året. Och året efter var de säkert tvungna att hämta in tio miljoner för att presidenten och de två andra skulle se miljarden som uppnåelig.

Servitören ställde fyra shots på bordet och Eduardo lyfte på handen som tack.

”Okej.” Eduardo tog ett glas och tittade på de andra samtidigt som han höjde glaset. ”Tiotusen!”

Dustin och Chris tog varsitt glas, men inte Mark.

”Kom igen”, sade Eduardo och gav Mark en blick.

”Tiotusen användare är inget att fira.”

Eduardo ställde glaset.

”Inget att fira. Det är femtio procent av universitetets elever.”

”Fyrtiosex”, sade Mark.

Eduardo skrattade.

”Okej, fyrtiosex, men om ett dygn har vi femtio.”

Mark tittade på honom.

”Vi måste utvidga.”

Dustin och Chris satt tysta.

”Inte mig emot”, sade Eduardo. ”Vilka universitet tycker du att vi ska börja med?”

”Columbia, Yale och Stanford.”

Eduardo höjde glaset.

”En skål för det?”

Mark nickade samtidigt som han insåg vilka orimliga kvantiteter de hade att göra med. Fanns det verkligen en realistisk tanke bakom att de skulle kunna skrapa ihop en miljard användare till 2009? Den där hjälpen som presidenten hade pratat om insåg Mark allt mer var behövlig. Men vad var det George Bush skulle bidra med?

ALEKSANDR LITVINENKO SATT vid sin laptop och skrev på *The Gang from Lubyanka*. Han satt i joggingbyxor och sin långärmade telnnyashka och hade just serverat sig en kopp svart te ur familjens samovar.

Han tittade på tekokarens dekor. Det handmålade blomstermotivet i koboltblått och vitt var vackert. Det var så han såg sitt Ryssland. Som ett enda stort blomsterhav. Men mitt i havet fanns

en brännässla som han visste skulle bli svår att gallra bort. Få älskade makt, konspirationer och dåd som Putin gjorde. Aleksandr var övertygad om att Putin var upphov till gisslandramat på Dubrovkateatern i Moskva i oktober 2002, det som Tjetjenien utpekades som skyldigt till och där 170 personer fick sätta livet till. De femtio beväpnade huvklädda personerna som stormade in på teatern och tog gisslan blev skjutna av det ryska elitförbandet Spetsnaz och giftgas sprutades in på teatern för att eftervärlden aldrig skulle få veta att de femtio inte varit tjetjener utan ryssar. Teorin stärktes eftersom inget gjordes för att förbereda vård av de gasdrabbade i gisslan. Tre timmar efter attacken bars de livlösa kropparna ut och staplades i högar i bussar som om de vore kreatur. När bussarna anlände till sjukhuset fick inte läkarna och sjuksköterskorna veta vilken gas de skulle sätta in motmedel mot.

Aleksandr skakade på huvudet. Han väntade bara på att någon av de överlevande skulle ta mod till sig och berätta.

Han tänkte på allt han gjort för KGB och FSB. Han hade varit deras skickligaste agent när det kom till att rekrytera informatörer. Hans sinnesnärvaro och aktningfulla bemötande fick de blivande informatörerna att ta steget. Förhörde han en tjetjensk rebell inledde han alltid med att be om ursäkt för vad Ryssland hade gjort mot Tjetjenien, och på så vis skapade han en förståelse för att det som hänt mellan länderna inte var något han kunnat avstyra. Och även om hans ursäkt inte på långa vägar var tillräcklig för att deras hat mot Ryssland skulle minska hade han lyckats vinna en del förtroende.

Aleksandr kollade sin mejl. Han såg att han hade meddelanden från Boris Berezovskij, Mario Scaramella och från de som avlönade honom. Aleksandr tänkte på den tidiga sommarmorgon för snart tio år sedan när han blev utskickad till kvarteren runt kontorsbyggnaden Logovaz Club i Moskva där en bilbomb hade detonerat, avsedd för matematikern och affärsmannen Boris Berezovskij.

Boris var den första oligarken och nära vän till Jeltsin och hade gjort sig en förmögenhet inom medie-, bil- och oljebranschen när kapitalismen började få fotfäste i Ryssland. Efter den dagen blev

Aleksandr och Boris Berezovskij vänner för livet. I dag förstod Aleksandr att det var Vladimir Putin som låg bakom attentatet. En Putin som vid tidpunkten var högste chef för statsförvaltningen. Drygt tre år tidigare hade Boris Berezovskij flytt sitt Ryssland. Han hade fått se hela sin maktbas gå förlorad. Hans vän, president Jeltsin, hade avgått året innan och utsett FSB-chefen Vladimir Putin till sin efterträdare. Putin förväntades bland annat få ordning på rebellerna i Tjetjenien. Ett antal bombdåd som tjetjenska terrorister påstods ligga bakom hade gett Putin mandat att ta till hårdhandskarna mot separatisterna. Ändå förstod de insatta att Putin själv låg bakom många av attentaten.

Vladimir Putins uttalanden, inte minst hans hårdföra ton mot de tjetjenska separatisterna, hade gjort honom populär i Ryssland och bidragit till att han med sjuttio procent av rösterna valts till ny president. Putin accepterade inte oligarkernas ekonomiska och politiska makt och slog till mot vissa av dem, och det var då Berezovskij flydde sitt Ryssland via Frankrike till London där han sökte politisk asyl.

Aleksandr öppnade Mario Scaramellas mejl. Mario var en italiensk professor som han lärt känna för tre år sedan när Scaramella ledde en kommitté som undersökte FSB:s kontakter i Italien. Två av det italienska parlamentets ledamöter misstänkte att Silvio Berlusconi hade samröre med FSB.

Aleksandr tog koppen med teet. Han var nervös för han visste att meddelanden från Mario aldrig var några inbjudnings- eller gratulationsmejl. Han läste att Mario fått mejl från en gammal KGB-kontakt. I detta stod det att Litvinenko, Berezovskij och några till var uppsatta på en dödslista. De två som fått uppdraget att döda honom hette Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun.

Aleksandr satte koppen. Han bestämde sig för att inte berätta för sin hustru att det nu var bekräftat.

GEORGE BUSH BEFANN sig på tredje våningen i Vita huset. Han kastade en blick på armbandsuret. Om en halvtimme skulle Colin och Condoleezza anlända. Han hade ringt dem tidigt i morse för att be dem komma. Han ville berätta hur bra det gick för Louis-Jodel Chamblain och Guy Philippe.

Den 17 februari hade Louis-Jodel Chamblain anslutit sig till motståndsrörelsen och på endast tio dagar hade han gjort ett enastående arbete.

Men det var inte bara detta presidenten ville berätta. Han skulle också föreslå hur de kunde få sajten att växa, och att han sent i går kväll hade fått mejl från Mark. Sajten hade lyckats få sina första tiotusen användare. Men användarna verkade vara försiktiga med vad de skrev. Likväl var presidenten optimistisk. De privata meddelanden, som inte syntes på aktivitetsloggen, och som användarna trodde att bara mottagaren kunde se, kunde National Security Agency ta del av. Och allt av vikt fick presidenten löpande information om som han dekrypterade med hjälp av en krypteringsnyckel.

National Security Agency lydde under Förvarsdepartementet och svarade för aktiv signalspaning, vilket kunde vara att bryta sig in i lokaler och företag för att installera utrustning och därefter följa datatrafiken. Det kunde också vara att skydda amerikanska myndigheter och nämnder mot signalspaning. Övervakningen inbegrep också passiv signalspaning som att dagligen lyssna på radio och teve, sådant som vem som helst kunde ta del av, samt avlyssning via telefon och internet. NSA hade blivit hårt kritiserade åtskilliga gånger eftersom de vid flera tillfällen brutit mot lagen genom informationshämtning via övervakning av internettrafik. Ändå var detta inget som presidenten tyckte var värt att nämna. I stället tyckte han att NSA gjorde ett ypperligt arbete i en tid som denna.

Avlyssning utomlands bedrevs genom spionprogrammet Special Collection Service, som var ett samarbete mellan NSA och CIA, och bestod av ett nätverk av agenter utposterade på åtskilliga amerikanska konsulat och ambassader runt om i världen. Naturligtvis utan värdlandets kännedom. Agenterna opererade under diplomatisk täckmantel.

NSA avlyssnade många av världens ledares mobiltelefoner och samlade in över 200 miljoner sms per dygn. Bland dessa fanns Tysklands förbundskansler Gerhard Schröder, Brasiliens president Fernando Henrique Cardoso, Mexikos president Vicente Fox, och Sveriges statsminister Göran

Persson. Och det som USA:s regering inte lyckades få in via National Security Agency och Special Collection Service hoppades presidenten på att The Facebook skulle röja.

”Vill du ha en kopp kaffe?” undrade Laura.

George rycktes ur sina tankar.

”Ja tack.”

”Tar du det här?”

”Jag kommer ner.”

George hade inte behövt fundera länge. Han visste hur de skulle få miljontals att ansluta sig till sajten och om en stund skulle han ta upp det med Colin Powell och Condoleezza Rice. Han hade fullt förtroende för alla sina medarbetare – de gjorde allt för sitt land. I samband med presidentkampanjen hade Condoleezza Rice tagit tjänstledigt ett år från sin professur vid Stanford för att arbeta som hans särskilda rådgivare i utrikespolitiska frågor. Det var ett bevis på hennes lojalitet som gjorde att han i december 2000 utsåg henne till rådgivare i nationella säkerhetsfrågor. Trots det var han inte säker på om hennes hängivenhet var stark nog för att överleva detta. Han hade i alla fall bestämt sig. Om han senare i år vann valet (vilket han visste att han skulle göra eftersom han skulle ta till manipulerade röster) skulle han göra Condoleezza Rice till utrikesminister. Trofaste Powell började bli till åren.

Presidenten log för sig själv. Han hade en rejäl stab. Handplockade och lojala. Detta skulle gå vägen. I morgon skulle han ta kontakt med generalmajor Geoffrey Miller, allt för att sajten skulle få en rejäl skjuts upp i medlemsantalet. Visserligen skulle det skada USA som nation, men det var

bara tillfälligt. Innan året var slut skulle ingen längre prata om det. Men det fanns en till att kontakta.

Regine Alexandre.

Kapitel 9

1 mars 2004

MARK SATT I sängen. I knät hade han sin laptop. Det var måndag förmiddag och föreläsningen var inställd. Nästan niohundra användare hade anslutit sig till sajten det senaste dygnet. Ändå räckte det inte på långa vägar. De hade öppnat upp för Stanford, Columbia och Yale och i nästa vecka var det dags för de andra Ivy League-skolorna.

Redan i månadsskiftet mars/april hade de bestämt sig för att de skulle ge resten av USA:s universitet och college tillträde, men också öppna upp för gymnasier och för personer från större företag. Detta var ett beslut de gemensamt kommit fram till eftersom medlemsantalets ökning gick alldeles för långsamt. De skulle vänta ytterligare några månader innan de släppte in allmänheten. Mark var orolig. Om det inte gick vägen var allt över. Det han som tioåring drömt om, att han med sina datakunskaper skulle erövra världen innan han fyllt tjugofem, skulle inte bli verklighet. Hans mamma ville att han skulle bli läkare, och pappa hade sagt att om IT-drömmarna inte gick i uppfyllelse kunde han ta över tandläkarpraktiken. Men nu stod det inte längre mellan programmerare och läkare, alternativt tandläkare, utan mellan att bli utnyttjad av världens mäktigaste man flera år framöver eller ett långt fängelsestraff.

Mark satte laptopen på stolen. Han tog gårdagens *The New York Times*. Han läste att Haitis president Jean-Bertrand Aristide hade lämnat Haiti och sextioåttåriga Boniface Alexandre, tidigare ordförande i landets högsta domstol, utsetts till president. Var Jean-Bertrand Aristide tagit vägen verkade oklart.

Mark vek ihop tidningen och lade den på nattduksbordet. Han kastade en blick på pappkartongen som stod på golvet intill dörren. Förra veckan hade rumskompisen flyttat till elevhemmet Dunster och det var bestämt att han skulle hämta den sista kartongen den här förmiddagen. Mark tyckte att det var skönt att bo ensam. I alla fall nu när projektet var igång på allvar. Att kunna jobba i lugn

och ro var avgörande för om de skulle lyckas. Dessutom slapp han den eviga lukten av lök. Arie preparerade all mat med lök.

Mark ställde sig upp. Han blickade mot kartongen och kom att tänka på Eduardos ord: Att Arie uppvisat ett underligt beteende när han pratade i telefon. Flikarna var invikta på kartongen och det fanns mer silvertejp än vad det fanns synlig kartong. Samtidigt visste han hur noggrann Arie var. I nästa sekund slog det honom att Arie varit i Israel i november och att han efter hemkomsten varit ovanligt fåordig.

Mark satte sig på huk, lyfte på kartongen som var stor nog att rymma en mindre teve. Samtliga sidor var tejpade men tejpens hade kommit snett i botten så det gick att få till en liten öppning och flukta in utan att bryta förseglingen. Han reste sig och kände på ytterdörren. *Låst*. Och Arie hade redan lämnat nyckeln. Samtidigt var Mark övertygad om att hans judiske vän hade full koll på kartongen och tejpningen så för att eliminera misstankar om att han genomsökt kartongen skulle han se om Arie lämnat kvar tejrullen. I så fall skulle han kunna bryta förseglingen och tejpa om kartongen utan att Arie skulle misstänka något.

Han öppnade skåpdörren. Det var tomt så när som på Aries brokiga tallit. Arie hade haft med sig två nya bönesjalar från Israel och därför kasserat denna. Mark lyfte på sjalen. *Ingen tejp*. Han satte sig på knä för att se om Arie hade lagt silvertejpen i skofacket. Där låg tejrullen. Han såg att något var fasttejpat på undersidan av hyllplanet. Han lade sig ner på golvet. Ett inplastat A4-papper. I samma ögonblick som han förde in huvudet i skofacket knackade det på dörren.

”Är du där, Mark?” lät det utifrån korridoren.

Det var Arie.

”Jag ska bara hämta mina grejer.”

Mark undrade varför Arie fick för sig att han var hemma. Hade han stått utanför dörren och lyssnat?

”Ett ögonblick”, sade Mark till sin egen förvåning. ”Jag ska bara ta på mig.”

Mark drog ut huvudet från skofacket och ställde sig upp. Han kunde inte förstå varför han svarat honom.

”Mark, öppnar du?”

Mark öppnade dörren. Han såg att Arie omedelbart sneglade ner mot kartongen för att därefter kliva in.

”Hur känns det i det nya boendet?” sade Mark, stängde dörren och drog på munnen för att signalera att han var glad över att se sin vän. ”Har du fått allt på plats?”

”Allt är på plats.”

”Skönt.” Mark såg att Arie hade vidgade pupiller, vilket bara kunde tyda på två saker: Uppjagad, eller påtänd. ”Då har du bara denna kvar att packa upp.”

Mark satte ena foten på kartongen.

”Ja.” Arie tittade på kartongen. ”Men den ska inte packas upp. En av mina vänner kommer hem till mig i kväll och hämtar den.”

”Jag trodde först att du fyllt den med explosiva ämnen.”

Arie brast ut i skratt för att därefter sätta sig på huk och greppa kartongen. Han ställde sig upp med kartongen i famnen.

Han tittade på Mark.

”Du kommer väl på festen?”

Mark lade en hand på kartongen.

”Du har tejpats den noggrant. Vad har du i den?”

Arie tittade på Mark, sedan på kartongen.

”En del saker som jag kasserat.”

”Du sade ju nyss att det var till din vän. Brukar dina vänner återanvända dina förbrukade prylar?”

Arie skrattade på nytt för att därefter tystna.

”Menar du allvar?”

Mark svarade inte.

”Tror du jag är terrorist?”

Mark stod tyst.

”Vi tillhör båda Alpha Epsilon PI”, fortsatte Arie. ”Du vet lika väl som jag att vi är emot allt vad våld och oförrätter heter.”

Sekunder gick.

Arie satte kartongen på golvet. Han pekade på saxen som låg på nattduksbordet bredvid laptopen. Mark slog ut med armen i en gest att Arie själv kunde ta den.

”Okej”, sade Arie och sträckte sig efter saxen.

På nytt satte Arie sig på huk. Hans blick var skuldlös och Mark förstod att vännen försökte spela ut honom, få honom att säga att han inte behövde sprätta upp och visa vad som fanns i kartongen. Men det skulle inte ske. Mark var övertygad om att kartongen innehöll något suspekt. Han tog ett steg bakåt mot garderoben, öppnade skåpdörren och tog Aries kvarglömda tejprulle och höll upp den i en vink att här fanns gott om tejp så det var bara till att sprätta upp och tejpa om.

Arie lade saxen på golvet, greppade kartongen och reste sig. Deras blickar möttes och Mark lade tejprullen på kartongen.

Mark öppnade ytterdörren. Arie tittade på honom.

”Jag vet inte vad det är som du och de andra håller på med men det har fått er paranoida.” Han vinklade kartongen så tejprullen föll av.

Arie lämnade lägenheten.

Mark tog upp tejprollen och föste igen dörren. Han stod kvar vid dörren och kände att han gått för långt. Han förstod att det var all press som bidragit till att han uppträtt som han gjort. Han öppnade skåpdörren, satte sig på knä och lade in tejprollen i skåpet och drog av det inplastade A4-pappret från undersidan av hyllplanet.

Han reste sig och gick fram till fönstret. Han tog ut pappret från plastfickan. Det var skrivet på hebreiska. När han började läsa infann sig en lättnad. Brevet var från Aries flickvän i Israel. En flickvän som Arie inte berättat om. Det stod att hon saknade honom. Att de efter studierna skulle gifta sig i huvudstaden eftersom hon visste att Arie älskade den mosaik av kulturer som Tel Aviv erbjöd. Kanske var det detta som Eduardo menade när han sagt att han sett Arie prata i telefon och vännen betett sig underligt. Arie hade pratat med sin flickvän från Israel och varit orolig att någon skulle höra samtalet och av det förstå att han hade två flickvänner, en här på universitetet och en hemma i Israel som han hade planer på att gifta sig med.

Mark lade brevet på bordet. Han begrep att Arie levde ett dubbelliv och att den israeliska flickvännen inte hade en aning om att Arie också hade en flickvän på universitetet. Och även om Mark inte hade med det att göra så visade det på hur Arie var.

Mark ångrade nu att han släppt in honom. Att han inte hade genomsökt kartongen först.

COLIN OCH CONDOLEEZZA hade bara stannat en kort stund i fredags. De hade fullt upp. Ja, det hade han också. I morgon var det Super Tuesday.

Colin och Condoleezza hade i alla fall sagt att det var glädjande att sajten fått sina första tiotusen användare och att de var glada för att det gick bra för Louis-Jodel Chamblain och Guy Philippe. När det kom till det andra som presidenten planerat att berätta hade han i sista minuten bestämt sig för att vänta. Det enda han delgivit Colin och Condoleezza var att varje händelse som numera skedde i världen var av vikt för att sajten skulle få fler användare.

För knappt en timme sedan hade han fått den senaste rapporten av frilansjournalisten Regine Alexandre. På en del platser i Haiti, inte minst i huvudstaden Port-au-Prince, rådde anarki.

Beväpnade gäng plundrade butiker, rånade folk som såg välbärgade ut och brände ner hus och satte eld på bilar.

Även om kaoset i Haiti hade nått sin kulmen var presidenten nöjd eftersom han visste att oroligheterna snart skulle mattas av. Militärerna skulle vara kvar några dagar till i Haiti sedan skulle FN:s fredssoldater, med stabiliseringsstyrkan United Stabilization Mission in Haiti, anlända och gå in och avvärja de sista och mest ihärdiga aktivisterna och därefter försöka återupprätta lugn och ro i landet.

Presidenten drog på munnen. Guy Philippe, Louis-Jodel Chamblain och aktivisterna hade utfört sitt uppdrag. De hade störtat Jean-Bertrand Aristide från makten och Aristide var nu på en plats i Afrika där han inte kunde göra någon skada. Vad folket i Haiti inte visste var att det var han, USA:s president, som till slut fått det haitiska folkets tålmod att brista. Fyra veckor tidigare hade han och Colin ringt upp Regine Alexandre och dagen därpå hade Condoleezza kontaktat Harry Hawkins på USA-organet NED, National Endowment for Democracy. Harry hade först varit tveksam eftersom han var insatt i pressens etiska regler och visste att Regine skrev artiklar för *The New York Times* och arbetade ofta för nyhetsbyrån Associated Press, AP. De anställda på AP undvek varje form av aktivitet som kunde utlösa en intressekonflikt – eller drabba deras förmåga att publicera nyheter med trovärdighet och öppenhet. Condoleezza hade då spänt ögonen i Harry och sagt att han naturligtvis inte hade en aning om att Regine var frilansreporter och arbetade för AP och *The New York Times*. Regine skulle således fortsätta sitt arbete som frilansreporter på Haiti för AP och *The New York Times*, men bakom fasaden var hon numera också anställd av National Endowment for Democracy med målsättning att främja politiska krafter som Vita huset ansåg ”sunda”.

NED var en privat ideell stiftelse som ägnade sig åt främjande av demokrati och skulle inneha en neutral hållning, men i fallet här skulle motsatsen råda. NED skulle stödja Bush-administrationen och Regine Alexandre skulle skriva och publicera agiterande artiklar och reportage för att haitierna skulle sluta upp i gatudemonstrationer och tvinga president Jean-Bertrand Aristide att avgå. Regine fick gärna ta till uppdiktade historier med tillförlitliga internationella medier som undertecknare,

allt för att piska upp stämningen. Och det var just vad hon gjort. Droppen för det haitiska folket hade varit när Regine skrivit att Jean-Bertrand Aristide fuskat i valet för att behålla makten. Presidenten log igen. Folk var så känsliga. De ville att allt skulle gå rätt till.

Han tittade bort mot kassaskåpet. Det var där han förvarade den lilla penningpungen i läder.

Kapitel 10

29 april 2004

DET HADE NU kommit fram att såväl USA som brittisk militär torterat irakiska fångar i Abu Ghurayb-fängelset, en nyhet som omedelbart haft inverkan på The Facebook. Inte minst på Mark som bara någon timme tidigare hört av sig via mejl och berättat att de under ett dygn fått in närmare en kvarts miljon användare när världens tidningar skrivit om de engelska och amerikanska fångvaktarnas förnedrande behandlingar av internerna. Ändå hade avslöjandet varit väntat. Inte minst från Storbritanniens premiärminister som under de senaste veckorna varit bekymrad. Tony Blair hade ringt presidenten flera gånger och frågat vad det var som försiggick. George Bush hade sagt att han inte skulle bekymra sig eftersom brigadgeneralen och chefen för Abu Ghurayb, Janis Karpinski, var fullkomligt ämnad för jobbet och följde fångelsets förordningar till punkt och pricka. Att Janis var en själssjuk, femtioettårig lesbisk kvinna som gift sig med en man endast i syftet att dölja sin homosexualitet, och att hon fick sitt lystmäte av att behandla fångarna som hundar, var ingalunda lämplig information.

Det hade varit hårdföre Geoffrey Miller som gett ordern till Janis. En order som i sin tur kommit från presidenten. Han hade sagt till Miller att fångvakterna skulle ta bilder av internerna när de förnedrades och bilderna skulle sedan läcka ut till allmänheten. Miller hade frågat honom varför, men inte fått något svar mer än att ”en order är en order”. Presidenten hade också sagt att de skulle ”gitmoisera” förhören, att internerna skulle utfrågas på samma sätt som i Gitmo, Guantanamobasen.

Det fanns många förtryckare i Abu Ghurayb. En var sergeant Ivan Fredrick som fått flera av internerna att onanera framför kameran med hotet om att de annars skulle förpassas till isoleringscellerna. När fångarna närmade sig utlösning drog Ivan i sedvanlig ordning ner sina byxor och blottade sin bak samtidigt som han plutade med läpparna, allt för att trigga internerna. Det

hände också att han tog av sig kalsongerna och räckte dem till de masturberande och tvingade dem att lukta på hans svett och urinrester.

En annan förtryckare var Charles A Graner, fångvaktare och militärpolis. En person som älskade att fästa halsband och koppel på internerna för att efteråt domesticera dem likt hundar, skrämde sådana. Han drog sig inte heller för att ta till fysiskt våld där både knytnävar och sparkar utdelades. Även piskor och påkar användes. Bland internerna viskades det om att han var lika tyrannisk som Saddam Hussein.

Presidenten rättade till slipsknuten. Han blev allvarlig. Varken Colin Powell eller Condoleezza Rice visste att det var deras överbefälhavare som låg bakom skandalen. Naturligtvis skulle det till slut komma fram och då skulle ord stå mot ord. Men Geoffrey Miller var ingen trovärdig person. Ingen fångvaktare som kom från Guantanamo var trovärdig. I de flesta amerikaners ögon – för att inte nämna resten av världens – var fångvaktare från Guantanamo inget annat än en samling sadister.

Presidenten visste att de flesta länder i världen skulle kräva att Janis Karpinski, Ivan Fredrick och militärpolis Charles A Graner, tillsammans med Lynndie England, skulle bestraffas för det de utsatt fångarna för. Likväl tyckte han att målet varit gott. Allt handlade om att tillåta lite mindre goda handlingar för att uppnå ett högre syfte.

I går hade han haft besök av Sveriges statsminister Göran Persson. Han hade träffat denne en gång tidigare i samband med EU-toppmötet i Göteborg. Den svenske statsministern var i USA för att ta emot ett pris av EastWest Institute till årets statsman som postumt tilldelats Sveriges förra utrikesminister Anna Lindh. George blev allvarlig. Både han och Dick Cheney, ja även Condoleezza, hade tyckt illa om Anna Lindh som mördats den 11 september förra året när hon besökte ett varuhus i Stockholm. Egentligen ville presidenten inte någon politikerkollega ont, men dagen då Anna utsattes för knivdådet hade han och Dick Cheney firat angreppet med en flaska bourbon.

Det hade varit Anna Lindhs bryska uppmanande till honom och Condoleezza Rice att hålla fast vid avtalet mot antibalistiska missiler som fått honom att gå i taket. Hennes ständiga fördömande av kriget i Irak störde honom. Det verkade som om samtliga beslut han fattade besvärade henne. Inte minst behandlingen av fångarna på Guantanamobasen. Hon ville att de inspärrade terroristerna skulle ha samma rätt till rättegång som andra åtalade annars skulle de släppas fria. Hon försökte få Europeiska unionen att ställa gemensamma krav på USA, om vad hon kallade en rättssäker behandling av fångarna.

George suckade vid tanken. Som tur var hade de andra EU-staterna vägrat. Han kunde fortfarande inte förstå hur Colin Powell kunnat komma överens med den kverulerande Anna Lindh.

TROTS ATT PRESIDENTEN inte nämnt något om att de skulle registrera The Facebook som företag funderade Mark på att göra det. Han hade kollat upp olika bolagsformer och kommit fram till att ett Limited Liability Company, under Floridas lag, skulle vara det skattemässigt mest fördelaktiga. Egentligen var detta Eduardos område.

Mark visste att Eduardo hade gjort en hel del lyckade affärer. Ändå ville han inte att Eduardo eller någon av de andra skulle veta att han övervägde ett bolagsbildande.

DET HADE GÅTT en och en halv månad sedan Arie hämtade kartongen. Han var imponerad av Marks känselspröt. Att vännen kunnat känna av att kartongen innehöll något suspekt. Å andra sidan hade Mark ställt en hel del frågor redan i höstas när han bestämt sig för att åka till Israel och träffa flickvännen.

Han och Mark hade delat rum under en termin. Under den tiden hade Arie inte velat riskera något och därför aldrig pratat politik med rumskamraten. Det enda han nämnt var presidentens kompanjonskap med klanen Bin Ladin och den svenske före detta statsministern Carl Bildt. Vid två tillfällen hade Mark frågat honom om Israel-Palestina-konflikten men Arie hade smidigt

undviktit ämnet. Det närmaste han kunde komma politik i Marks sällskap var när han i februari pratat om Michael Moores kommande film *Fahrenheit 9/11*. Han och Mark hade varit överens om att oavsett hur mycket som var förvanskat i filmen skulle den säkert belönas med Guldpalmen vid filmfestivalen i Cannes. Att filmen skulle få en Oscar bedömde de däremot som mindre troligt med tanke på de vita konservativa och bedagade krafterna i juryn.

Arie kom att tänka på sin pappa som var god vän med Omri och Gilad Sharon. Arie hade flera gånger träffat bröderna, men inte deras far premiärministern – myten som gick under smeknamnet ”Kungen av Israel”. Aries pappa hade berättat för honom att det var Ariel Sharon som låg bakom utrensningen av de palestinska flyktinglägren Sabra och Shatila i Beirut i Libanon 1982 där 150 beväpnade falangister rusade in och sköt närmare 800 palestinier i tron att PLO-milis gömde sig där. Bara timmarna innan hade Sharon fått igång klappjakten på de palestinska hemvärnstrupperna då han sagt till falangisterna, libaneserna, att PLO hade mördat deras ledare, Bashir Gemayel, som månaden innan valts till Libanons president men som aldrig hunnit tillträda ämbetet.

Ariel Sharon låg bakom mycket. Inte minst stormningen av palestinska städer på Västbanken för två år sedan. Sharon var en hårdför ledare. Hans eviga kamp mot PLO:s Arafat saknade motstycke. En konflikt som aldrig verkade ta slut men som Arie visste att hans Israel skulle gå segrande ur. Yassir Arafat var en gammal man. Fyllt sjuttiofem. Dessutom hade Arie fått höra från säkra källor att Arafat bar på hiv.

Arie tittade på kartongen som han haft stående hos Mark. I denna hade han en blyfodrad låda med en liten metallbehållare. Behållaren innehöll polonium-210, ett radioaktivt grundämne. Om ämnet kom in i kroppen och utsatte slemhinnor och inre organ för strålning slog det ut immunförsvaret och gav stora skador på lever, njurar och benmärg. Det räckte med några mikrogram för att döda en människa. Ämnet var en sönderfallsprodukt från uran 238 och fanns överallt där det fanns uranmalm.

Med foten föste han kartongen in under sängen. Det var dags för föreläsning.

EN OCH EN halv månad hade gått sedan de öppnade upp för samtliga Ivy League-skolor. De hade också öppnat för de flesta gymnasier och för personer från renommerade företag som Microsoft och Apple.

För två timmar sedan hade Mark sänt ett mejl till presidenten och berättat att de under ett dygn fått in närmare en kvarts miljon användare. Mark förstod att anslutningarna till stor del berodde på att tidningarna skrivit om händelserna i Abu Ghurayb-fängelset. Trots de glädjande siffrorna kände Mark sig tom. Han bestämde sig för att han i dag inte skulle tänka på sajten, i stället på Priscilla.

Under dessa fem månader hade de bara setts ett tiotal gånger. De hade träffats när han var sen till en föreläsning och kom springande över Anderson Memorial Bridge. I språnget hade hans ena slipper glidit av och hon hade plockat upp den. I stället för att gå på föreläsningen hade han slagit följe med henne till ett närliggande kafé. Hon hade berättat att hennes planer var att bli läkare, att hon ville hjälpa barn runt om i världen. Han förstod att hon var kvinnan han skulle gifta sig med. Han blev ännu mer övertygad när hon berättade om en incident som inträffat när hon var nio år gammal. Hon och hennes familj hade tillbringat närmare två månader i Kina när det var dags att åka tillbaka till USA. Det hade varit med tunga steg som hon begav sig i väg hem till en väninna för att ta ett sista farväl. Hon visste att flera år skulle passera innan hon skulle få se henne igen. När hon såg sin väninna på trottoaren några hundra meter längre fram på väg att möta henne försvann olusten och hon sken upp. Plötsligt stannade en bil några meter framför väninnan och två män i svarta kostymer klev ur.

Priscilla hade berättat att resan hem till USA varit en upptäcktsfärd i hennes inre. Kanske var det denna händelse som gjort henne ödmjuk inför livet. För att leva, frånsett var du kom ifrån, var på intet vis enkelt utan bara något som livet lät påskina. Ögonblicket när männen drog in hennes vän i bilen hade fått hennes trygghetskompass att för alltid lämna sin kurs.

Sent på kvällen, dagen efter bortförandet, hade de funnit Li Jing i en mörk gränd liggande bakom restaurangens soptunnor. Hon hade varit vid liv, men något saknades. När ambulansmännen bar

in henne i ambulansen såg de att hennes ögonhålor var tomma. Natten därpå somnade hon in. En rad infektioner med snabba förlopp hade haft en dödlig utgång.

Hemma i USA hade Priscilla gått hos en psykolog i närmare två år för att bearbeta de känslor hon bar inom sig. Det var då hon bestämt sig för att ägna resten av sitt liv åt att hjälpa utsatta barn.

Kapitel 11

28 juni 2004

DET HADE BLIVIT sommar. Två månader hade gått sedan tillströmningen av närmare en kvarts miljon användare efter att världens tidningar skrivit om de engelska och amerikanska fångvaktarna som kränkt irakiska fångar i Abu Ghurayb-fängelset. Mark, Dustin och fem programmeringskunniga vänner till Mark hade flyttat till Palo Alto i Kalifornien där de leasade ett litet hus som tjänade som kontor. Vännerna hade sagt att de behövde vidga sina vyer, de var unga och fyllda med ambitioner och såg fram emot varje dag i soliga Kalifornien. Naturligtvis visste de inget om The Facebooks huvudsakliga syfte. Mark hade sagt till Dustin att de aldrig någonsin fick nämna det. Inte heller att det fanns en uppdragsgivare och att denne var USA:s president. Inte ens när de var ensamma fick de samtala om sajten. Skulle de någon gång göra det fick det bli på en plats där de med hundraprocentig säkerhet kunde tala ostört.

Mark, Dustin, Eduardo och Chris förstod att skulle det komma ut skulle möjligtvis de mest konservativa och patriotiska tycka att det var i linje med vad som behövdes i en tid som denna medan större delen av det amerikanska folket skulle tycka att det var en kränkning som saknade motstycke. Under denna tid hade Mark bolagiserat The Facebook till ett Limited Liability Company under Floridas lag.

Mannen de hyrde huset av var i sextioårsåldern och av slavisk härkomst. Han hade velat sälja huset till dem men Mark hade sagt att det inte fanns några pengar till ett köp förrän tidigast nästa år. I huset fanns fyra rum, två toaletter och ett litet kök – och i trädgården möjlighet att svalka sig varma dagar.

Palo Alto var en av de platser i USA som hade flest soltimmar per år. Swimmingpoolen var således en uppskattad facilitet och hade utnyttjats flitigt från dag ett. De hade också hunnit med några poolpartys. Ett med en olycka där en överförfriskad tjej slagit huvudet i bassängkanten. Det hade slutat med ambulansfärd i ilfart. Chris hade varit den barmhärtige och följt med i ambulansen.

I förra veckan hade Mark sprungit på Sean Parker, en av Napsters grundare, som sammanfört honom med den tyskfödde entreprenören Peter Thiel som investerat en halv miljon dollar i The Facebook. Detta var något som fått samtliga på Palo Alto-kontoret hoppfulla. De 500 000 dollarna skulle täcka de basala behoven och de utgifter som sajten förde med sig första året. Med ett handslag hade Peter lovat honom att om medlemsantalet fortsatte i samma takt framöver som nu skulle han fixa ett riktigt kontor till dem. Kanske var det detta som fått Mark att avsluta sina studier och stanna kvar i Kalifornien.

The Facebook skulle göra dem ekonomiskt oberoende. Årligen skulle de få en miljon dollar var fram till sin död. Men viktigast av allt: De skulle bli fria från anklagelser och misstankar om dataintrång, upphovsrättsbrott och för att ha kränkt den personliga integriteten. Kanske var det först nu som Mark förstod vidden av det hela. The Facebook skulle inte bara ge USA en insyn i andra länders, människors och politikers liv utan också göra många av världens företagsledare nyfikna. Han begrep att när det var dags att lansera The Facebook för företag skulle de flesta nappa. Med all sannolikhet skulle de också vara villiga att betala för annonsering. Något som innebar att det skulle röra sig om betydligt mer än den miljon som han och de andra skulle få vardera varje år fram till sin död. Annonsintäkter som varken han, Eduardo, Chris eller Dustin skulle få se röken av.

Mark reste sig.

”Vill någon ha en öl?”

Dustin nickade. Mark tittade bort mot de andra som inte släppte dataskärmarna med blicken. Engagemanget var imponerande. Ändå räckte det inte. Med denna anslutningstakt behövde de en programmerare till för varje vecka som gick. Och Chris och Eduardo var hemma hos sina föräldrar och väntades anlända först i nästa vecka. Dessvärre var ingen av dem vidare programmeringskunnig.

Mark gick ut i köket. Som alltid var han klädd i mjukisbyxor, t-shirt och slippers. Han öppnade kylskåpsdörren och tog ett sexpack öl. Han var orolig för vad som skulle komma näst. Han hade inte sagt något till Dustin, Chris och Eduardo men hade sina misstankar om att tyranniet mot fångarna på Abu Ghurayb-fängelset var iscensatt av presidenten själv.

Mark ställde ölen på bordet. För hans egen del fick det vara. Klockan var bara halv fyra och han hade redan druckit fem.

”Refresha”, sade han och viftade med handen i gest att de skulle uppdatera.

”397 000”, hojtade Dustin.

Mark drog på munnen. Likväl var han inte nöjd. Efter tillflödet av närmare en kvarts miljon användare hade medlemsantalet mer eller mindre avstannat. På två månader hade de bara fått in drygt 50 000 användare.

PRESIDENTEN SATT I sin blå Marc Jacobs-morgonrock vid en av Vita husets många datorer. Bredvid sig hade han det obligatoriska middagskaffet och en bunt dagstidningar. Det sista primärvalet var över. Det stod mellan honom och John Kerry.

Han fällde ner läsglasögonen från pannan. Framför sig hade han ett utdrag från bolagsverket. Mark hade registrerat ett LLC, Limited Liability Company, under Floridas lag. Inte något oväntat drag från Mark och inte heller något som vållade presidenten huvudbry. Innan hans andra mandatperiod löpte ut ämnade han frysa Marks tillgångar och konfiskera The Facebook. Han lade utdraget på skrivbordet, greppade musen och förde muspekaren uppåt. The Facebook hade öppnat upp för alla landets universitet, gymnasier och personer från renommerade företag. Trots det hade sajten bara nått upp till drygt 350 000 användare. Och användarna, som nu benämndes vänner, skrev bara en massa andefattigt i sina statusuppdateringar.

Å andra sidan förstod han att de skulle bli djärvare med tiden. På de privata mejlen, som inte syntes på aktivitetsloggen, skulle skattefuskare och annat följa avslöjas. Det mest intressanta var ändå att det fanns goda utsikter för att man genom metadatan skulle kunna ta del av andra länders planer och tillkortakommanden – en insyn som skulle ge USA ett ointagligt försprång gentemot de andra stormakterna.

I sin hast såg presidenten att han glömt att svara på Marks senaste mejl som var daterat den 29 april. Mark hade inte hört av sig igen. Presidenten förstod varför. För trots att han själv inte var nöjd med The Facebooks utveckling begrep han att killarna var det. Eller så var Mark ångerfull för att han inte berättat för Eduardo, Chris och Dustin att han bolagiserat The Facebook och registrerat sig som ensam ägare och firmatecknare.

Presidenten anade att Mark och de andra hade sina misstankar om att det var han som låg bakom kränkningen i Abu Ghurayb-fängelset. Att det var detta som bidragit till att sajten fått den stora procentuella ökningen som den fått. Vad Mark och de andra däremot inte visste var att Josef Darbys bilder på fångarna läckt ut medvetet på inrådan från deras egen president. Om detta kom ut, och en antirepublikansk åklagare beslutade sig för att inleda en förundersökning och klassade det som anstiftan, skulle det få kolossala följder.

The Facebook fungerade som alla andra företag – marknadskrafterna styrde. Det räckte alltså inte med en och annan händelse utan händelserna måste hela tiden återkomma för att medlemsantalet skulle öka snabbare. Och även om tiotusentals personer anslöt sig varje vecka skulle det ändå inte räcka. Det skulle ta en livstid innan sajten nådde upp till en miljard.

Presidenten visste vad som behövde göras och hade påbörjat förberedelserna. Det skulle inträffa i slutet av året och platsen var redan klar. Beklagligtvis skulle många människor få sätta livet till, allt för att USA:s regering skulle få en viral insyn i människors liv och andra regeringars. Men innan det stora projektet initierades hade han planer på något mindre. Något han kallade ”det beskedligare”. Detta skulle ske redan nästa månad.

ALEKSANDR LITVINENKO LOG för första gången på månader. *The Gang from Lubyanka* började bli klar.

Han reste sig och sträckte på ryggen. Det var kväll och klockan hade blivit kvart i nio. Med undantag av ett kortare avbräck för en skål Borsjtj hade han suttit i tio timmar i sträck och skrivit. Han gick fram till fönstret. Blickade upp mot den mörka himlen. Molntäcket låg askgrått och tungt över Muswell Hill. Närsomhelst skulle det börja regna. Ändå bestämde han sig för att ta en kvällspromenad. Han vred på persiennstången och drog för gardinen. Han gick tillbaka till skrivbordet och stängde av datorn. Tidigare hade han haft skrivbordet vid fönstret men eftersom han fruktade att någon utifrån skulle lönnmörda honom när han satt och skrev hade han flyttat skrivbordet längre in i rummet.

Aleksandr lämnade kontorsrummet och gick in i sonens rum. Marina hade somnat bredvid Anatoly. I handen hade hon *Vasilisa the Beautiful and Baba Yaga*. Han betraktade dem. Deras bruna hår tillsammans med deras kopparfärgade hy i bjärt kontrast till den mjölkvita kudden gav en vacker lyster. Hur livet än slutade för honom var han tacksam över den familj som Gud förlänat honom.

De senaste månaderna hade varit tuffa. Varje dag hade känslorna varit i uppror och för någon dag sedan hade det nått ytterligare en nivå och han hade fallit i gråt. Han älskade sitt Ryssland men hade börjat inse att det inte varit så värst klokt att utmana det öde som var ämnat honom. Kanske skulle hans avslöjanden straffa Marina och Anatoly? Han bad till sin Gud att de skulle förbli förskonade för hans rätträdighet. Samtidigt visste han hur Herren straffade. Försynen gjorde inget undantag för barn och kvinnor.

Aleksandr kände sig som en nutida Spartacus. En slav som kroppsligt var fri men oron fanns därinne. Han började förstå varför han alltid var trött och varför det tagit honom så lång tid att färdigställa *The Gang from Lubyanka*. En stor del av hans dagliga energi hade gått åt till att hålla känslorna i styr. Även om försvarsmekanismerna var starka hade han trängt undan vad som kunde hända Anatoly och Marina men nu gick det inte längre att blunda för att de som fått i uppdrag att mörda honom kanske fanns utanför deras hus. De två lönnmördarna, Andrej Lugovoj och Dimitri

Kovtun, skulle förr eller senare finna honom och Aleksandr skulle gå miste om allt det vackra som hans son hade framför sig. Likväl fanns stoltheten där att han utan någon som helst tvekan varit beredd att offra sitt liv för sitt älskade Россия, Rossiija.

Varsamt tog han *Vasilisa the Beautiful and Baba Yaga* och lade på nattduksbordet. Han släckte lampan och lämnade rummet.

PRESIDENTEN HADE FÅTT tag i ett gäng villiga och fanatiska separatister, fundamentalistiska och dogmatiska islamistiska terrorister, och erbjudit dem en stor summa pengar. Det var bestämt att de skulle ta sig in i Ryssland och attackera en skola i Nordossetien. Angreppet skulle ledas av den trettionioårige tjetjenen och nationalistledaren Sjamil Basajev.

Att de inte framförde några krav på pengar eller utbyte av tjetjenska fångar från Guantanamo tyckte George lät ypperligt. Det enda Basajev ville ha av honom var en souvenir av Frihetsgudinnan med presidentens signatur på. Basajev hade sagt att deras tid i jordelivet endast var en prövning och en förberedelse inför det oändliga livet efter döden så de var inte i behov av några pengar. För att få en plats i himmelriket var de tvungna att göra en rad goda gärningar. Martyrer som dött och gjort något betydande för Allah kom direkt till paradiset där vingårdar, vackra kvinnor – de så kallade *hur al-a'yn* och *hur a'yn* – väntade.

Operationen skulle skapa ytterligare motsättningar mellan Tjetjenien och Ryssland. Tjetjeniens blivande president Alu Alchanov, som skulle tillträda i augusti efter avlidne Achmat Kadyrov, skulle få börja sin mandatperiod med att be om ursäkt och omedelbart vidta åtgärder för att få fast de skyldiga. Med sitt angrepp skulle separatisterna kräva att Ryssland skulle släppa de tjetjenska militärer som tidigare arresterats och fängslats i delrepubliken Ingusjien, att ryska trupper skulle dra sig tillbaka från Tjetjenien, samt begära att förhandlingar skulle inledas mellan Nordossetiens och Ingusjiens presidenter. Samtidigt visste George Bush att Sjamil Basajevs mål var större än så. Basajev ville skapa ett muslimskt kalifat som skulle sträcka sig över hela världen.

George drog handen över de nyrakade kinderna, släckte ljuset och lämnade badrummet. Han visste vilka konsekvenser angreppet mot skolan kunde få. Han skulle sitta fyra år till, en tid då inget och ingen kunde rå på honom. Men när hans efterträdare (vem det nu skulle bli) tillträdde den 20 januari 2009 kunde allt hända. Om det kom fram vem som låg bakom angreppet mot skolan fanns det en stor risk att han ställdes inför krigsrätt. Likväl var han fast besluten om att göra det. Att få insyn i andra nationers försvarsmakter skulle få honom och USA att aldrig mer känna oro inför andra länders planer och avsikter. Inte minst inför Europeiska unionen som förra månaden sagt ja till Lettland, Litauen, Estland, Malta, Polen, Slovenien, Slovakien, Tjeckien, Ungern och Cypern. Ett ja som innebar att unionens medlemsländer nu var tjugofem till antalet och började närma sig en halv miljard invånare. Tvåhundra miljoner fler än USA. En oroväckande hög siffra.

HIMLEN VAR VIDÖPPEN men det hade börjat blåsa upp så Marinas Dior-paraply ville han inte riskera fälla upp. Det fick bli en kortare promenad.

Aleksandr stack paraplyet under armen, fällde upp kragen på sin poplinrock och tog klivet ut. Han lyfte på huvudet och tittade upp. Regndropparna kom i miljontals och kändes som nålstick. Återigen tänkte han på Putin och hur mycket skada denne autokrat åsamkat den ryska nationen. Han visste att Putin hade åldersnoja, komplex för sin längd, var hemfallen åt alkoholismen och hade problem med sin lever. Kanske var det detta som fått honom bitter. Han tog ut sitt missnöje på det ryska folket, och på de som tjänade mer pengar än vad han gjorde – oligarkerna.

Trots hällregnet och blåsten myllrade trottoaren av folk. Aleksandr sicksackade sig fram längs Queens Avenue, förbi Queens Hotell.

Fastän Muswell Hill var en liten förort till London så möttes han av en myriad av nationaliteter. London räknades som en av världens mest mångkulturella städer. Han bodde i de olika folkslagens mittpunkt: skandinaver, sydeuropéer, amerikaner, asiater, afrikaner och en massa parvenyer av ryssar dväljdes här.

I halva sitt liv hade han bott i Moskva, en stad med få invandrare. Som asylsökande i Ryssland fanns inte någon hjälp att få från staten. Man fick klara sig själv. Som en strakbent fransman i ett Gulagläger.

Aleksandr bestämde sig för att fortsätta några hundra meter till och sedan vända tillbaka. Han tänkte på morgondagen. Två gånger per vecka dansade han och Marina rumba och tango. Något de båda älskade. De var också under dansen han kunde koppla av.

På nytt passerade han Queens Hotell. Han sneglade in genom skyltfönstret. Ett dussintal personer satt där inne och han fastnade med blicken på två som han tyckte stirrade på honom. Han visste inte om det var som han inbillade sig men männen såg bekanta ut. Båda hade slaviska drag: höga kindben, rak näsa, smala ögon och bladtunna läppar.

Aleksandr ökade farten. Han vände sig om för att se om de kom ut från hotellet. Men ingen lämnade Queens Hotell. Han bestämde sig för att svänga ner i en mindre gata eftersom han i regnet skulle få svårt för att urskilja de två från övriga i folkströmmen, om det visade sig vara Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun. Med gömd pistol och ljuddämpare skulle de kunna sätta en kula i ryggen på honom och ingen skulle märka något när han segnade ihop i folkvimlet.

Aleksandr kastade en hastig blick över axeln men kunde inte se något för regnet, den rikliga folkströmmen och de uppfällda paraplyerna. Han rundade gavelhörnan och svängde ner i en tvärgata. Gatubelysning saknades och mörkret trängde in ostört och fyllde upp sidogatan som om det ville avråda, berätta att detta var ett val som inte var helt genomtänkt.

I en port stod ett gäng killar och de tunnsådda skratten fick Aleksandr att rycka till. Han började småspringa samtidigt som han kollade bakåt. Ljusgluggen ut till Queens Avenue blev allt smalare ju längre ner han kom i gränden. Tanken hann precis passera att Londons trottoarer var betydligt bättre än Moskvas medfarna, så risken att snubbla på någon ojämnhet var liten, när han kände hur ena benet vek sig. Huvudstupa föll han framåt på trottoaren.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart i sju på kvällen och Mark kände att det fick räcka med öl. Han satte flaskan och tittade på skärmen. För att skapa sig ett försprång var de tvungna att fortlöpande få fram nya och intressanta funktioner samtidigt som dessa inte fick hastas fram.

Dustin vände sig om mot Mark.

”Har du hört något från Chris och Eduardo?”

”De kommer i nästa vecka.”

Dustin fick en bekymmerrynka i pannan.

”Vi behöver dem här.”

Mark nickade. Han visste. Det var inte bara Chris och Eduardo de behövde. Bristen på programmerare såg ut att bli en flaskhals.

Mark svepte med blicken. Datorerna var de senaste på marknaden men möblemanget var torftigt. Möblerna hade de fått av Sean Parker och grannarna i gatan. Både Peter Thiel och Sean hade sagt att The Facebook skulle vara värt hundra miljoner dollar innan året var slut och om killarna behagade skulle de kunna flytta in i lokaler i de mest fashionabla områdena var som helst i världen och inreda med Charles & Ray Eames exklusivaste kontorsmöbler. Mark hoppades att Peters och Seans profetia skulle slå in. Det skulle få både hans pappa och hans mormor att förlåta hans avhopp från Harvard.

ALEKSANDR VISSTE INTE hur länge han legat avsvimmad på trottoaren. Han kisade med ena ögat och såg två gestalter sitta gränsle på vardera sidan om honom med händerna på hans bröst. Han

förstod att det var männen från hotellet som hunnit upp honom. Han såg att paraplyet låg inom räckhåll. Kunde han ta det och köra in i ögat på en av dem så fanns det en chans.

Försiktigt lyfte han ena armen. Han förstod att det inte skulle gå. Av fallet hade han troligtvis fått en hjärnskakning. Han begrep att även om han haft kraften skulle han inte kunna ta sig upp eftersom männen enkelt skulle trycka ner honom.

”Kan du resa dig, eller vill du att vi ringer en ambulans?”

Rösten var engelsk och utan rysk brytning.

”Ja, ring en ambulans.”

Aleksandr andades ut. Han slöt ögonen.

Kapitel 12

9 juli 2004

CHRIS OCH EDUARDO var tillbaka i Palo Alto. Trots att de lärt sig en del programmering räckte det inte. Mark hade fått plocka in ytterligare en programmerare, en svensk vid namn Linus som kom från en liten nordlig stad i Sverige. Totalt var de nu tio man som skrev kod. Det började bli trångt i radhuset. Mark hoppades att Peter Thiel skulle hålla sitt löfte och fixa dem ett riktigt kontor.

”Jag vet, mormor.” Mark satt i telefon. ”Men The Facebook, sajten, är en online-katalog som förenar människor, universitet och högskolor genom nätverk. Man loggar in och gör en profil om sig själv genom att svara på några frågor om vilka intressen man har och vilka filmer och böcker man gillar, men också ...”

Mark fick ett uppgivet ansiktsuttryck. Att få henne att begripa varför han lämnat Harvard skulle aldrig gå. För mormor var Harvard en helig plats, som Västra tempelmuren i Jerusalem.

”Jag måste sluta nu, mormor. Jag ser att jag har lite batteri i min mobil så samtalet kan brytas när som helst.”

Utan att invänta mormors svar tryckte han bort henne. Han lade mobilen på bordet och mötte Eduardos roade min.

”Missämjor?”

Mark höll mycket av sin mormor. Oron var naturligtvis i välmening. Det hade regnat en del i går kväll så han beslöt sig för att gå ut och få lite frisk luft. Vädret var behagligt, 20 grader. Han slog igen laptopen, reste sig och trädde i sina slippers.

”Har vi någon cykel?”

”Ja”, sade Dustin.

”Nyckel?” sade Mark och sträckte fram handen.

”Cykeln är olåst.”

”Om jag behöver låsa den då?”

”Nyckeln ligger på köksbordet”, sade Dustin.

Mark stoppade mobilen i byxfickan, gick ut i köket och tog nyckeln från bordet. Han lämnade huset.

I GÅR HADE svensken Mehdi Ghezali släppts från Guantanamobasen och flugits hem. Ett resultat av Sveriges statsminister Göran Perssons besök i Vita huset för två månader sedan.

Presidenten var på väg till Mexiko med Air Force One. Med på planet fanns Condoleezza Rice, Colin Powell, en flygvärdinna och två piloter. I kväll skulle han, Colin och Condoleezza möta Mexikos president Vicente Fox. George såg fram emot mötet. Samtidigt kände han sig sliten. Han var regerings- och statschef och i befattningen ingick att också vara överbefälhavare och att leda utrikespolitiken. Och fastän Colin och Condoleezza drog det största lasset när det kom till

utrikespolitiken gick det åt mycket tid att dra i alla tåtar. Han ville inte gnälla – det var en ära att vara USA:s president och hans medarbetare var alltid lojala och arbetsvilliga. Förra året hade han gett order till försvarsminister Rumsfeld att sända ner Geoffrey Miller till Irak. Rumsfeld hade plikttroget gjort som han blivit tillsagd och i augusti var Miller stationerad. Både presidenten och Rumsfeld visste vad Miller var kapabel till. Geoffrey Miller var fyrtiotalist och det fanns inget viktigare för dem än fosterlandet. Redan i tonåren hade George fått lära av sin far att det gällde att hålla medborgarna fogliga. Man spelade på deras nationalistiska känslor. Att det var deras land och att de representerade något ädelt. Hans far brukade säga att de personer i ett samhälle som alltid följde nationalstatens uppmaningar var de viljesvagaste. Med propaganda, inlindad och förmedlad genom regelbundna och skickligt genomförda kampanjer, kunde man få de mest avvikande saker att uppfattas som normala.

”Ge mig en whisky, en dubbel”, sade presidenten och viftade med handen i en gest till flygvärdinnan att han ville ha den omgående.

Ären innan hans far blev president hade han gått ut offentligt med det – att det för hans del var slut med drickandet och att han funnit Gud. Det hade varit tv-pastorn Billy Graham som planterat ett frö i hans hjärta. I fortsättningen lovade han sig själv att han skulle bli en hängiven familjefar. Dessvärre hade han inte lyckats förvalta Grahams evangelium – det hade inte tagit lång tid förrän han var tillbaka i missbruket. Han visste att om det skulle komma ut att han under alla dessa år inte varit en nykter alkoholist skulle stora delar av det amerikanska folket känna sig lurade. Å andra sidan litade han blint på sina medarbetare. Samtliga visste vad som väntade om de läckte något.

Under hans och Lauras trettio år tillsammans hade han varit på avvänjning två gånger. Han ville inte säga att han var hemfallen åt alkoholen men både han och hans far hade alltid haft svårt för det måttliga drickandet.

Värdinnan log och sträckte fram brickan. George tog glaset, lossade på slipsen och förde sätet bakåt. Han tänkte på sajten. Han visste inte varför den tog upp så mycket av hans tankar. Kanske var det för att han förstod att The Facebook kunde bli något alldeles extra. Just vad det amerikanska folket behövde i en tid som denna.

DET VAR FOLKTOMT i villakvarteret. Varken fotgängare eller fordon syntes till. Det hade börjat regna igen så han funderade på att vända om. Samtidigt behövde han röra på sig efter allt sittandet. Det hade också blivit en hel del snabbmat och öl de senaste veckorna.

Mark lutade huvudet bakåt, tittade upp och förstod att det bara rörde sig om en skur eftersom molntäcket börjat spricka upp och förmiddagens solljus bröts i regndropparna. Han drog handen genom håret och såg en bil närma sig. Han log för sig själv. Hans hår fungerade som en tvättsvamp. Allt vatten sögs upp och samlades i hans kalufs. När bilen var i höjd med honom tittade han mot föraren men rutorna var tonade. Han bestämde sig för att cykla ner till affären och köpa en chokladkaka innan han vände tillbaka. Hans plånbok låg på rummet i huset, så han lirkade ner tummen i fickan och kände om han hade någon sedel. Han kastade en blick över axeln och såg en bil närma sig. Han bestämde sig för att låta den passera innan han genade körbanan för att därefter svänga vänster in på den mindre gatan mot affären.

Det gick några sekunder, men ingen bil passerade. Han vände sig om igen och kunde se att bilen var ett femtiotal meter bakom honom. Han såg också att det var samma bil, en svart Chrysler med tonade rutor, som han haft ett möte med för dryga minuten sedan. Han höll till höger så nära trottoarkanten han kunde. Ytterligare sekunder förflöt. Men bilen verkade inte vilja passera.

Återigen vände han sig om. Bilen var bara metern ifrån honom. Sekunden efter blev han trängd, framhjulet slog emot trottoarkanten och han tappade styret och cykeln och han föll i gatan.

AIR FORCE ONE gick in för landning på Mexico City International Airport. Presidenten satte på sig bältet. Relationen mellan länderna hade från och till under några år varit frostig. Visserligen hade

Mexiko under det senaste året blivit bättre på internationellt samarbete kring mänskliga rättigheter. Men George Bush var fortfarande inte nöjd. Han och Vicente skulle också diskutera vilka metoder som var de bästa i kampen mot narkotika- och terroristbekämpning. Och så kärnfrågan: Den växande ökningen av illegala mexikanska immigranter i USA. George visste att det var känsliga frågor och var införstådd med att han fick ta det lugnt i åsiktsutbytena med den temperamentsfulle Vicente Fox. För även om Mexiko var mer beroende av USA än USA av Mexiko var grannlandet en viktig handelspartner.

För tio år sedan hade Mexiko gått med i det nordamerikanska frihandelsavtalet Nafta där även Kanada ingick. Efter det hade Mexikos handel växt explosionsartat och år 2000 gick närmare 90 % av landets totala export till USA. I dag visste George att Vicente Fox ville att hans land skulle öka handeln med Europa och Asien för att efter hand minska handeln med USA. Skälet var att om USA längre fram hamnade i en finanskris kunde det slå hårt mot Mexiko. George undrade vilka andra tankar som rörde sig i Vicentes huvud. Förhoppningsvis skulle USA snart kunna ta del av detta genom grabbarnas sajt.

EDUARDO LYFTE BLICKEN från skärmen. Han undrade var Mark blev av. Han hade varit borta i tjugo minuter.

”Vart skulle Mark?”

Dustin tittade upp.

”Det sade han aldrig.”

”Sade han inte när han skulle komma tillbaka?”

”Nej”, sade Dustin. ”Han tog i alla fall min cykel. Kanske han cyklade till affären.”

Eduardo nickade tvehåget. Mark var en av de där som aldrig gjorde något utan välgrundad anledning.

MARK KÄNDE VÄRKEN och tog sig för huvudet, men inget blodvite. Han var rejält omskakad och befann sig i en bil. Trots skiljeväggen mellan fram- och baksätet var det inte i en ambulans han befann sig. Han var ensam i baksätet och kunde se att två personer satt där framme. Han knackade på plexiglasets, men ingen aktivitet från framsätet. Minnet började klarna och han förstod att han befann sig i bilen med de tonade rutorna. Han noterade att bildörrarna saknade handtag, inte heller fanns det några reglage till fönstren. Dessutom kunde han inte se ut. Rutorna i baksätet var svarta. Han kände i fickan. Antingen hade mobilen glidit ur när de prejade honom eller hade männen tagit den.

Han lade kinden mot plexiglasets för att försöka få en skymt av deras ansikten men det enda han såg var deras nackar och kragarna på deras kostymer. Bilen svängde och han kände hur farten ökade. Han noterade att han tappat sin ena slipper.

EDUARDO SLOG IGEN laptopen. Han beslöt sig för att ta reda på vart Mark tagit vägen. Han gick ut i hallen, lyfte ner sin vindjacka och lämnade huset.

Eduardo tog sin cykel. Han skulle bege sig till affären och se om Mark fastnat där. Det fanns en hel del datortidningar i sortimentet.

Han satte full fart ner för gatan. Han kunde inte sluta tänka på Mark. Vad hade vännen i tankarna? Han förstod inte hur Mark orkade. Att hela tiden vara på sin vakt och beräknelig. Samtidigt visste han att det var dessa karaktärer som skapade förmögenheter.

Efter fem minuter nådde han affären. Men Dustins cykel stod inte i cykelstället. Inte heller längs väggen. Mark var av allt att döma inte inne i butiken och tjuvläste *The MacWorld Magazine*. Eduardo trampade vidare.

De närmaste femton minuterna ägnade han åt att cykla gata upp och gata ner och hoppades få en skymt av Mark. Längre fram på trottoaren stod en kvinna och bredvid henne satt det någon. De hopsjunkna axlarna såg ut att tillhöra Mark. *Det var Mark.*

”Vad har hänt?” hojtade han.

Mark tittade upp.

”Jag cyklade på trottoarkanten och föll.” Han tog sig för huvudet. ”Jag tror att jag slog i bakhuvudet.”

Eduardo klev av cykeln.

”Då behöver du komma till sjukhuset.”

”Det är lugnt.”

”Var är cykeln?” sade Eduardo och tittade sig omkring. ”Och var är din sko?”

”Jag vet inte. Jag blev rejält omtöcknad efter fallet och har troligtvis vandrat omkring.”

”Antagligen hjärnskakning”, sade Eduardo och fällde ner cykelstödet. ”Du måste till sjukhuset.”

Mark skakade på huvudet och Eduardo tog tag i hans ena arm för att hjälpa honom upp.

”Jag klarar mig.” Mark ställde sig upp. ”Både cykel och slipper måste ligga i närheten. Det var i alla fall vad kvinnan sade.”

”Okej.” Eduardo släppte Marks arm. ”Var det kvinnan som gick när jag kom?”

Mark nickade och böjde sig framåt och daskade lätt med handen över sitt ena byxben.

”Är det säkert att du inte behöver komma till sjukhus?” fortsatte Eduardo. ”Du kan ha fått en skallfraktur.”

”Det är lugnt.”

”Jag ringer Dustin så får han och Chris komma och hämta dig så ska jag se om jag kan hitta cykeln.”

”Nej, det behövs inte. Jag tror jag vet var den ligger.”

Eduardo blev allvarlig.

”Varför ringde du inte?”

”Jag tappade mobilen.”

Eduardo blev osäker. Blivit av med cykel, slipper och mobil. Något stämde inte.

Kapitel 13

10 juli 2004

TOLV DAGAR HADE gått sedan han föll huvudstupa mot trottoaren efter att ha trott att de två gamla KGB-veteranerna, Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun, var efter honom. De två unga killarna som suttit på vardera sidan om honom på trottoaren och ringt ambulansen var från det gäng som stod i porten när han svängde ner i tvärgatan från Queens Avenue. Killarna hade suttit kvar till ambulansen kom. De hade frågat honom om de skulle följa med i ambulansen men han hade sagt att det inte behövdes.

Aleksandr hade tyckt att de två ambulansmännen också hade slaviska drag. Han mindes att han ställt frågor till dem för att höra om de hade rysk accent. När de anlände med honom till Queens hospital hade den kvinnliga läkaren sagt att han inte behövde stanna kvar för observation under natten eftersom det var en lindring hjärnskakning som kunde skötas hemma. När han kom hem hade klockan blivit kvart i tolv. Marina låg och sov bredvid Anatoly. Han hade väckt henne men inte velat skrämma upp henne. Han hade sagt att han tagit en nypa frisk luft efter sitt skrivande och ramlat på en ojämnhet i trottoaren och spatserat till sjukhuset för att säkerställa att han inte fått en inre blödning.

Aleksandr bestämde sig för att sända ett mejl till Mario Scaramella och fråga honom om han visste ifall Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun befann sig i London.

GEORGE BUSH VAR tillbaka i Vita huset. Mötet med Mexikos president hade gått över förväntan, vilket bidragit till att han lovat honom att han redan till nästa år skulle öka migrationsbiståndet med hela fyrtio procent för att de skulle få bukt med den olagliga immigrationen. Drömmen om en bättre framtid gjorde att tusentals mexikaner varje dygn försökte ta sig in i USA. Året innan hade en miljon mexikanska immigranter gripits när de försökte korsa gränsen över till USA. Hur många som lyckades ta sig förbi gränskontrollen fanns det inga exakta siffror på.

De flesta mexikaner immigrerade till fots och en stor del av de områden de var tvungna att passera bestod av öken och halvöken så hettan blev deras värsta fiende. De var också tvungna att ta hjälp av en människosmugglare, en coyote, för att ta sig över gränsen. Det var också vanligt att coyoterna plundrade sina uppdragsgivare. Förutom detta fick de se upp med minutemen, ett slags medborgargarde som såg som sin uppgift att fånga in gränsöverskridare. Dessa medborgargarden kunde vara hotfulla och drog sig inte för att använda våld. Det hände också att immigranterna blev ihjälslagna.

Presidenten lossade på morgonrockens skärp, satte sig och knäppte på datorn. Han tog whiskyglaset och fällde ner läsglasögonen från pannan. Han var trött och kände sig aningen bakrusig. Det hade blivit en hel del tequila i går tillsammans med Vicente. Dessutom hade han druckit flera öl, Pacifico Clara.

George tittade bort mot kassaskåpet. Tankarna hade funnits där hela morgonen. Det var över ett år sedan senast men i dag behövde han arbeta hela dagen och energi och lust var inget som kom som ett brev på posten. Han kastade en blick mot dörren, reste sig och gick fram till kassaskåpet. Han tog några dokument och den lilla penningpungen. Han gick fram till chiffonjén och lade dokumenten på byrån. Ur plånboken tog han upp en sedel och sitt American Express-kort. Han styrde stegen mot badrummet.

MARK HADE FORTFARANDE ont i huvudet efter gårdagens fall med cykeln. Han stod i köket i shorts och linne och var i valet och kvalet om han skulle uppsöka sjukhus men ansåg att det inte fanns tid. Skulle det rassa till med anslutningar så kunde han inte ligga på sjukhus. Han sköljde ner en aspirin, den tredje i ordningen denna förmiddag. Han var inte alls säker på att Eduardo hade trott på att han fallit med cykeln, trots att det inte var någon lögn. Det som hände efteråt höll han däremot för sig själv.

De kostymklädda männen hade stannat utanför Hewlett-Packards huvudkontor och släppt av honom. Han hade gått till fots tillbaka, vilket tagit honom tjugo minuter, och det var då han tagit beslutet att inte berätta för Dustin, Eduardo och Chris vad som verkligen hänt.

Han satte glaset på diskbänken och gick in till de andra. Eduardo hade tagit flyget hem till sina föräldrar sent i går kväll och skulle inte vara tillbaka förrän om några dagar. Han undrade nu om Eduardo hastiga avresa hade något att göra med gårdagens händelse med cykeln eftersom vännen inte tidigare sagt något om att han skulle besöka sina föräldrar.

EDUARDO LÄG PÅ sitt rum i sin säng på Harvard. Bredvid sig hade han skådespelerskan Peta Wilson som spelade Nikita i tv-serien *La Femme Nikita*. Tyvärr var hon bara där i gestalt av en bild från *Playboy Magazine*.

Eduardo var trött efter att ha suttit på flyget hela natten. De hade hamnat i några rejäla luftgropar, flygplanet hade krängt och ett gnisslande ljud hade uppstått – som om flygplanskroppen var på väg att slitas isär. Eduardo funderade över hur han skulle göra. Skulle han hoppa av skolan och sluta upp med Mark och de andra för att satsa allt på sajten eller fokusera på sina studier? Något sade honom att han skulle försöka hänga kvar vid båda så länge det gick. Samtidigt visste han att Mark krävde hundra procentigt engagemang.

När det kom till gårdagens incident med cykeln var han övertygad om att Mark ljugit för honom. Det fanns allt för många ologiska beteenden från Mark för att berättelsen skulle vara sann. Att han kört på trottoarkanten och fallit var säkert sant, men varför hade han inte tagit upp telefonen när han tappat den? Smågatorna var inte vidare trafikerade vid den tidpunkten på dygnet. Och även om regnet kunde ställa till i sökandet var det mitt på dagen. Det skulle nästintill vara en omöjlighet att inte finna telefonen antingen på gatan eller på trottoaren. När det kom till cykeln och Marks ena slipper hade de legat i en tvärgata bara några hundra meter från platsen där han funnit Mark.

Eduardo sneglade på Playboy-omslaget. På Peta Wilson. Han lyfte på andan och drog ner kalsongerna.

MARK HADE SVÅRT för att koncentrera sig och kastade en blick mot Dustin. Han kände att han var tvungen att få ur sig det. Dustin var den av de tre han litade mest på. Med detta inte sagt att han kunde vara säker på att Dustin skulle bevara det. Dustin och Chris var förtroliga med varandra. Mark beslöt sig ändå för att berätta vad som hänt. Han reste sig och tog sin Mountain Dew. När Dustin lyfte blicken från skärmen pekade Mark mot köket i en gest att han ville prata med honom.

De gick ut i köket och Mark stängde dörren. Dustin tog en marshmallow från påsen som låg på bordet.

”Jag råkade två män i går.”

Dustin tittade undrande på honom, nickade och stoppade marshmallown i munnen.

”Och ...”, sade han när Mark inte fullföljde. ”Var det innan eller efter du föll med cykeln?”

”Samtidigt.”

”Samtidigt!” Dustin satte sig.

Mark stod tyst.

”Jag tyckte du sade att du ramlade med cykeln.”

”Jag föll med cykeln.”

Dustin tog av sig kepsen och lade på bordet.

”Jag blev påkörd.”

”Påkörd!?”

Mark nickade och tog några steg bak. Han öppnade köksdörren och tittade ut mot de andra.

”Varför sade du inget? Smet de?”

Mark förde igen dörren.

”Vad sade de då?” fortsatte Dustin. ”Och vad var det för några?”

En sekundlång tystnad.

”Före detta KGB-agenter.”

ARIE HASIT VAR god vän med Namir och en av Namirs vänner var Suha Tawils son. Suha var Yassir Arafats hustru. Suhas son var ovetande om vad som hänt tidigare i Namirs liv, de hade bara känt varandra i tre år. Samtidigt visste Namir att det förr eller senare skulle uppdagas. Arie visste att Namirs avsky för Yassir Arafat var gränslös. Flera gånger hade Namir talat om att han när som helst var villig att försöka förgifta den galne ledaren och patriarken. Och det fanns en anledning till varför.

Arie tog mobilen. Han satte sig på knä och drog fram kartongen som stod under sängen. Han slog Namirs nummer.

DUSTIN MOSKOVITZ OCH Mark stod i trädgården och hade poolen mellan sig och huset för att de andra i huset inte skulle höra vad de pratade om.

”Nämnde männen inget om sajten?”

”Nej”, sade Mark. ”Det enda de sade var att de visste vad vi höll på med.”

Dustin tittade på Mark.

”Hur fan kan de veta det?”

”Antingen är de steget före oss eller ...”

”Eller vad?”

”... så är vi avlyssnade.”

Dustin stod tyst.

”Eller så finns det en läcka bland oss”, fortsatte Mark.

”En läcka! Vem skulle det vara?”

”Jag vet inte.”

”Hur skulle det kunna gynna någon av oss att läcka vad det huvudsakliga syftet är med sajten?”

”Med tanke på hur oberäknelig vår president är skulle den bästa livlinan vara, om nu allt sket sig, att säkerställa en fristad för oss”, sade Mark. ”Är det något land i världen som kan matcha USA i styrka och makt så är det Ryssland. Bush vet att Vladimir Putin är lika galen som han.”

Dustin svarade inte. Putin var internationellt omstridd och hade i mars fått nytt förtroende som president. Men att Putin var inblandad tyckte Dustin ändå lät osannolikt.

I FÖRRA MÅNADEN hade Linus Cruse lämnat sitt rum på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill i San Fransisco. Han hade inte berättat för Mark att tjejen han träffat på kaféet i San Francisco studerade på Harvard och att det var hon som rått honom att åka till Cambridge för att söka upp en viss herr Zuckerberg.

Linus var Regan Gammon tacksam. Han hade inte fått många timmar på kaféet så hon hade låtit honom bo gratis hos henne mars, april och maj. När sedan maj gick mot sitt slut hade han ställt in sig på att åka tillbaka till Sverige och återigen bosätta sig i dötrista Luleå. Men ödet hade velat annorlunda.

Som en räddande ängel hade Stella ringt. Hon hade bett om ursäkt och sagt att hon helt glömt bort vad hon lovat och att hon inte längre använde den mejladress hon gett honom. Hon hade berättat att hennes syster och exet inte längre var vänner. Exets nya flickvän hade satt stopp för det med en räckta av skäl som han säkert inte var intresserad av att höra. Stella hade sagt att hon hört av en klasskamrat att The Facebook var i uppbyggnadsskedet, men att sajtens medlemsantal ökade i en sådan takt att Mark och de andra sökte efter lokal och fler programmerare. Att Mark skulle inställa sig på Harvard till höstterminen höll därför klasskamraten som mindre troligt. Stella hade också sagt att om han inte fick jobbet som programmerare hos Mark, eller fann något annat arbete ganska omgående, kunde han bo på hennes morbrors ranch utanför Cambridge. Hästranchen bestod av tusen hektar mark så morbror och moster var alltid i behov av hjälp. Någon

ansenlig lön var inte att räkna med utan han fick mat och husrum och chansen att under sin tid på ranchen finna ett programmeringsjobb. Men Linus hade haft sagolik tur. Redan samma dag som han anlände till Cambridge hade han stött ihop med Mark och Eduardo på The Thirsty Scholar Pub. Marks vän, Eduardo, hade bjudit på förfriskningar och de hade börjat prata kodning. Linus hade blivit redlöst berusad och när det var dags att lämna puben hade han slagit sig i följe med Mark, Eduardo och tre tjejer.

Linus mindes inte så mycket av kvällen och natten hos Eduardo och hur mycket han druckit. När han vaknade på morgonen var tjejerna och Mark borta. På bordet stod glas och tomflaskor, en halvuppdrucken Jack Daniels och rester från sloppy joes. Innan han lämnade en snarkande Eduardo plockade han undan glaset och flaskorna, diskade och skrev ner sitt mobilnummer och placerade lappen väl synlig på bordet med orden att han fortfarande var intresserad av jobbet som programmerare, detta trots att de inte nämnt något alls om jobb. Att de skulle minnas något var mindre sannolikt eftersom Mark blivit lika berusad som han, och Eduardo dyngrak. Samma dag på eftermiddagen ringde Mark och bad honom komma till Eduardos rum på Kirkland House.

Linus drog på munnen när han tänkte på det. Även om han till en del hjälpt ödet på traven den där dagen i juni var allt det som hänt fortfarande svårfattligt. Han var tillbaka i Kalifornien. Dessutom endast några mil från Regan Gammon och rummet på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill.

ALEKSANDR SÅG ATT han hade ett mejl i inkorgen. Det var från Mario Scaramella. Han öppnade, läste. Vännen hade ingen aning om ifall de två gamla KGB-veteranerna Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun befann sig i London.

Kapitel 14

11 juli 2004

NAMIR HADE PRATAT med sin vän i telefon i går. Arie hade sagt att han inte själv vågade föra ut behållaren ur landet. Om de tog honom i tullen väntade ett långt fängelsestraff och han riskerade att bli klassad som terrorist. Namir bestämde sig för att åka över till USA och hämta behållaren själv. Om någon där uppe ville att han skulle bli tagen fick det bli så. Inte ens en ortodox jude undgick sitt öde.

Namir knäppte upp skjortan. Det var varmt som alltid och han vande sig aldrig. Hans mamma hade sagt att det hade att göra med hans heta temperament. Han tog sin labane och satte sig i soffan. Han var hemma hos sin mamma och sina syskon i Afula, en liten stad som gränsade till Västbanken och hade drygt 40 000 invånare. Han hade åkt hit för att han visste att detta kunde bli det sista han såg av sin mamma och sina småsyskon. Det var här, i Capital of the Valley, som han växt upp. Och trots armodet och alla oroligheter under årens lopp älskade han staden och ansåg att det var Israels vackraste plats. Det var bara en sak med platsen som fick honom sorgsen. Han kände tårarna och visste att minnena aldrig skulle blekna.

Hans pappa hade varit världens fredligaste och snällaste men valt det otacksamma yrket journalist. Dagligen fick han ta emot spott och spe. Inte minst från det palestinska styret som ständigt granskade de olika tidningarnas arbeten och redaktionella innehåll. Det fria ordet existerade inte. Och Yassir Arafat hade inte tyckt om Namirs pappas kritik mot Palestinas straffsatser.

Namir mindes ögonblicket som om det vore i går. Elva år gammal väcktes han upp ur sina drömmars förtrollning. Året var 1996, samma år som Arafat valdes till president för den palestinska myndigheten. Det var fredag kväll, kiddush-bönen var uppläst och sabbatsmåltiden var avklarad och på bordet stod tre assietter med varsin rugelach. Namir och hans två yngre syskon, tre och fem år gamla, låg i soffan och tittade på teve. Namir hade inte börjat äta av sin bakelse och såg att hans

femåriga lillebror nästan ätit upp hela sin och sneglade på hans. Rugelacherna var inte stora och lillbrorsan älskade bakverken. Namir satte sig upp och föste över sin assiett med bakelse till lillbrorsan.

”Får jag den!?”

”Bara ät”, sade han och skrattade. ”Får du ont i magen så skyll inte på mig.”

Lillbrorsan log med hela ansiktet och tog bakelsen. Plötsligt, och med ett brak, flög ytterdörren upp och fem män stormade in. Två av männen rusade fram till soffan medan de andra fortsatte ut i köket där föräldrarna uppehöll sig. Instinktivt lade Namir sig över sina småsyskon för att skydda dem, bakelsen och assietten föll i golvet. Den större av de två männen slet upp Namir och gav honom en örfil. Namir kände blodsmaken i munnen men stålsatte sig för att hans småsyskon inte skulle börja gråta. De tre männen kom ut från köket med mamma och pappa. Båda hade ögonbindel och munkavle och pappas händer var bakbundna. Namir och hans småsyskon, mamma och pappa, släpades ut ur huset och knuffades in i två svarta bilar med tonade rutor. Namir och hans syskon i den ena, mamma och pappa i den andra.

Namir mindes varje sekund av bortförandet. Småsyskonens hejdlösa och oavbrutna gråt. Hur de tätt efter den bil där mamma och pappa satt passerade de breda portarna. Genom sidorutan såg Namir hur två av männen slet ut hans pappa ur bilen. Därefter kom den tredje mannen med hans mamma. Bildörren öppnades och en av männen drog ut Namir och hans småsyskon. De fördes fram till fyra stolar. På en av stolarna satt mamma, och bredvid stod mannen som kört bilen som Namir och hans småsyskon åkt i. Mannen beordrade Namir och hans syskon att sätta sig. Framför dem ett tiotal meter låg pappa på knä med trasig skjorta, ögonbindel och munkavle. En av männen gick fram till hans pappa och ryckte bort ögonbindeln och munkavlen. Namirs pappa sökte mannens blick men mannen satte ena foten på hans bröst och föste omkull honom. Namir vände

på huvudet när han hörde ett gnisslande. En av männen kom rullande på ett gammalt vagnshjul i trä. Namir noterade en flygplansvinge sticka ut under en presenning och förstod att de befann sig i en hangar. Mannen som hade föst omkull hans pappa satte foten på pappas bröst igen. När mannen med hjulet nådde pappa tog den andre mannen bort foten. Männen greppade tag i hjulet, lyfte upp det och lät det falla över pappas ben. Därefter lyfte de upp hjulet igen. När hjulet träffade bröstkorgen och ett krasande ljud satte pappa sig upp på darriga knän med blodet forsande ut ur näsa, öron och mun. Namir kunde se att pappa fortfarande var vid medvetande. Ändå gav han inte ifrån sig ett ljud.

Trots att Namir bara var barnet förstod han att något gått i sönder i pappas kropp och kunde se i sin pappas ögon hur livet långsamt rann ur honom, nästan som när han själv lirkade upp knuten på en ballong och tömde den på luft. I dag förstod Namir att pappa inte velat visa sina barn att han var hjälplöst förlorad.

VLADIMIR PUTIN STRÄCKTE på sig samtidigt som han drog ner mätstickan. Han lät den vila lätt på hjässan.

Han tog ett halvt steg fram och vände sig om. I strumplästen nådde han aldrig 170 centimeter och hade därför rejäla inlägg i skorna när han mötte andra statsmän. Detta gjorde att han nådde den magiska gränsen 175 centimeter.

Att George Bush var halva huvudet längre än han störde honom. Han gillade inte att titta upp på folk, och absolut inte på dem som var mindre begåvade än han. Dessutom hade Bush klappat honom på huvudet när de träffades för första gången sommaren 2001 i Slovenien. En nervärderande gest som han hade svårt att glömma. Det hade skett framför tv-kamerorna och därmed inför hela världens ögon.

Men det fanns mer som irriterade honom. Han började bli tunnhårig. Han funderade på om han skulle införa en lag att ryska män inte fick ha långt hår och att långa par inte fick avla barn. Fortsatte

det i denna takt, att kvinnor envisades med att finna män som var längre än de själva, skulle det om en inte allt för avlägsen framtid inte finnas någon man under 175 centimeter.

Han gick tillbaka ut i gymmet. Allt hade gått enligt planerna. Mark hade inte blivit skadad och Marks vän hade funnit honom sittande på trottoaren och tillsammans hade de hämtat cykeln och skon.

Putin tittade på stången och bestämde sig för att lägga på ytterligare två 15-kilosvikter. Han visste att han skulle klara det. Han satte vikterna på plats, vände sig om, tog kritbollen och gned in händerna så magnesiumpulvret yrde. Han böjde sig och tog den lilla flaskan som stod under kritskålen. Han skruvade av korken, stoppade den i fickan och förde flaskan till näsan. Han drog in av ammoniakerna, lade sig på bänken. Beslutsamt greppade han stången. En djup inandning, för att ögonblicket efter blåsa ut samtidigt som han pressade stången uppåt.

Han släppte ner stången, andades in och satte sig upp. Det låg 130 kilo på stången. Han log för sig själv. Han var övertygad om att George Bush inte ens klarade 100, trots att Bush var halva huvudet längre än han och hade allt hår kvar.

REKTOR LAWRENCE HENRY Summers kände att han inte orkade en meter till. Han saktade in, stannade. Med tung andhämtning böjde han sig framåt och satte händerna mot knäna. Det rann saliv från näsa och mun. Vad hade han gett sig in på? Ändå ångrade han det inte. Han var tvungen att gå ner i vikt.

Han såg en parkbänk ett tiotal meter bort och hasade sig dit. Han satte sig för att låta andningsorganen vila. Summers blundade och försökte finna ett meditativt tillstånd, allt för att få ner pulsen. Han kollade stegmätaren. Han hade sprungit knappt tre kilometer. Likväl var han fullständigt slut.

Han lyfte blicken och sneglade ut mot vattnet där en knölsvan tog fart genom att springa igång på vattenytan samtidigt som den flaxade med vingarna. Ögonblicket ingav en rogivande känsla. Om någon fördelade gracerna var det svanar. Och trots att Tidal Basin i huvudsak inte var någon

sjö utan en ofantligt stor bassäng som rymde närmare en miljard liter vatten älskade han platsen. De färgsprakande körsbärsträden som omgärdade bassängen var himmelska.

Summers blev allvarlig. Han hade pratat med sin hustru och de var rörande överens om att han skulle hjälpa killarna. Han skulle vinna tillbaka deras tillit. Frågan var bara hur han skulle gå tillväga?

ARIES AVSKY FÖR Yassir Arafat var stor men inte i närheten av Namirs. Han hade sagt till Namir att han inte vågade riskera något, det fick räcka med att han ordnat poloniumet. Namir hade då sagt att han skulle komma över till USA för att hämta metallbehållaren. Arie hade försökt att övertala honom att vänta eftersom han var övertygad om att Arafat bara hade månader kvar i livet.

Namirs yngste bror hade varit en pratglad treåring. I dag var han elva och hade inte sagt ett ord sedan den kvällen för åtta år sedan. Namirs andre bror var tretton och hade allvarliga problem med hjärtat, han vägde 150 kilo. Namir hade berättat att han var övertygad om att broderns övervikt hade att göra med att han hade tvingats se hur deras pappa hade torterats och dödat.

Kapitel 15

24 juli 2004

ATT ANVÄNDA JOURNALISTER som spioner och hemliga agenter och manipulera nyheter var en politik som Central Intelligence Agency (CIA) och Pentagon, via National Endowment for Democracy (NED), använde sig av i sitt dagliga arbete. Men detta var första gången som presidenten hade använt sig av Regine Alexandre. Och i och med störtandet av Jean-Bertrand Aristide var Regines uppdrag slutfört. Bush-administrationen hade agerat likadant vid statskuppen i Venezuela. De oppositionsvänliga medierna hade fått en massa pengar av Bush-administrationen för att agitera och publicera annonser och artiklar, allt för att piska upp stämningen och få medborgarna att sluta upp i gatudemonstrationer mot grundlagen och tvinga president Hugo Chávez att avgå.

George Bush hade flera gånger använt sig av nyhetskommentatorn Armstrong Williams, *The Washington Post*, och James Dale Guckert – mera känd under pseudonymen Jeff Gannon. Jeff var en av de reportrar som hade till uppgift att ställa ”rätt” frågor vid Vita husets presskonferenser. För detta fick Jeff en halv miljon dollar insatta på ett konto på de Brittiska Jungfruöarna, Cayman Island, i Västindien.

George Bushs första möte med Jeff hade skett 1995 på ett festligt arrangemang som hölls av tevekanalen NBC:s dotterbolag KPRC. På bjudningen hade större delen av Texas elit- och skjutjärnsjournalister närvarat. Ändå hade det varit Jeff som utmärkt sig mest när han på ett humoristiskt vis berättat hur han skulle få sina snillrika planer sjösatta. Redan här bestämde George sig för att han längre fram skulle arbeta tillsammans med idérika Jeff. Och hitintills hade Jeff inte gjort honom besviken. Jeff Gannon fick Vita huset att framstå som Sixtinska Kapellet och det republikanska partiet som medlemmar Å De Heliga Änglarnas kloster.

När det kom till The Facebook hade presidenten fortfarande inte funnit något av intresse. Varken potentiella gränsöverskridare eller något som gav en vink om att användarna hade kriminella avsikter.

Presidenten rev av en bit papper. Han hade haft ont i magen hela natten och morgonen. I går hade han och Laura varit i Austin Texas för att träffa guvernör Rick Perry. De hade passat på att besöka hans favoritkrog Cooper's Old Time Pit Bar-B-Que i Llano. Han hade ätit nästan ett helt kilo revbensspjäll och en stor bit grillad oxbringa. Naturligtvis skulle köttbitarna sköljas ner med några Saint Arnold Endeavour och ett par whiskeys, men han hade inte vågat riskera något eftersom hans besök på restaurangen blivit uppmärksammat. I stället hade han fått hålla tillgodo med vatten och Dr. Pepper.

George reste sig och spolade. Han sköljde av händerna och lyfte ner morgonrocken. Juli började gå mot sitt slut och det fanns några saker till att överlägga om med Riyad-us Saliheen-brigaden. Han drog åt morgonrockens skärp och lämnade badrummet. Han gick fram till chiffonjén, lyfte luren och slog Sjamil Basajevs nummer.

NAMIR SATT PÅ flyget. I knät hade han *Da Vinci-koden* av Dan Brown. Var det sådan här smörja amerikanerna i gemen läste? *Amsagor*. Namir förstod nu bättre varför amerikanerna var så obildade. Planet skulle anlända till Boston Logan International Airport klockan halv tio på förmiddagen lokal tid. Flygplatsen låg knappt en mil från Cambridge så det fick bli taxi därifrån. Han räknade med att det skulle kosta honom femtio dollar. Alternativet var buss. Men att åka buss, som tog honom på en rundtur som säkert var dubbla sträckan gentemot taxifärden, var inte att tänka på. Å andra sidan var det kärvt med pengar. Han jobbade femton timmar per vecka i ett bageri. Det var allt. Det fanns inga jobb i Rafah så han var tacksam över att han hade ett. De dagar han jobbade sov han över hos sin mamma i Afula.

Namir visste att människor dömde efter det yttre och hade därför klippt av sig skägget. Han var tunt klädd, en vit t-shirt och ett par jeans, och runt handleden hade han Rolex-kopian. Han tyckte

att han denna gång lyckats med att se anständig ut – han såg nästan ut som en amerikan. Han förde ner *Da Vinci-koden* i sätets tidningsfack och bestämde sig för att försöka sova en stund.

TVÅ VECKOR HADE gått sedan hans oväntade möte med KGB, numera FSB. Mark kände att han och Dustin kommit varandra närmare efter att han berättat vad som hänt dagen han föll med cykeln. Han litade på Dustin och förstod att han än så länge inte behövde känna oro för att det skulle komma ut. Han visste att Eduardo fortfarande var full av misstankar mot honom men hoppades att dessa snart skulle avta.

När det kom till The Facebook hade de fått in 50 000 användare på tretton dagar. Men det var långt kvar till den halva miljonen som behövde anslutas varje dag för att det skulle finnas en rimlig chans att nå upp till miljarden.

Mark reste sig.

”Ska vi ta lite luft?”

Dustin och Eduardo nickade.

NAMIR SATT I baksätet i taxin. Han ångrade att han inte hade tagit bussen. Han misstänkte att chauffören var från Palestina. Tasbih, det muslimska radbandet som används vid böneformen dhikr, var virat runt backspegeln. Han kunde se att det var det längre av radbanden, det med nittionio kulor, och väntade nu bara på att chauffören skulle stanna och rabbla Guds nittionio namn. Han antog att chauffören förstod att han var israelit eftersom inget hade sagts under färden. Och snart var de framme.

De hade kommit överens om femtio dollar men Namir var inte säker på att det skulle sluta där. Taxametern var på och den stod på trettiofyre. Kanske var han tvungen att ha den på för att det inte skulle bli för många obetalda kilometer.

Chauffören var gänglig, hade vit skjorta och skägg och Namir uppskattade hans ålder till femtio. Han påminde om Usama bin Ladin. Och så den långa lillfingernageln som han gång på gång förde in i örat.

Namir bestämde sig för att bryta tystnaden.

”Hur länge har du bott i USA?”

Deras blickar möttes i backspegeln.

”Fem år.”

”Är du från Palestina?” frågade Namir.

En sekundlång tystnad.

”Nej.”

”Var kommer du ifrån?” frågade Namir.

”Du ställer många frågor. Var kommer du själv ifrån?”

Namir satte sig kapprak upp i sätet.

”Jag är från Israel.”

”Israel ... finns det ett land med ett sådant namn?”

”Ja, enligt bibeln och Wikipedia.”

Chauffören fick en allvarlig min.

”Vad jag vet så tog judarna landet från palestinierna. När FN sedan föreslog att Palestina skulle delas upp i två stater så fanns det många fler palestinier än judar i landet. Ändå fick palestinierna bara tillgång till en mindre del av landytan medan judarna fick långt mer än hälften. Tycker du det var en rättvis uppdelning?”

Namir såg en skylt, Cambridge 4 km, svyscha förbi.

”Du vet lika väl som jag att det fick hela arabvärlden att se rött”, fortsatte chauffören lugnt. ”Irak, Egypten, Jordanien, Syrien och Libanon var tvungna att ingripa mot det land du kallar Israel.”

”Vi vet också hur det gick”, sade Namir. ”Rättvisan segrade.”

”Kallar du det rättvisa? Att judarna 1949 fick över sjuttiofem procent av landområdet? De utgör ju bara trettio procent av befolkningen!”

Namir kände hur ilskan började koka i honom. Han drog några djupa andetag för att lugna sig. Han visste att om det skulle bli bråk skulle han ligga pyrt till och hans uppdrag i USA skulle rinna ut i sanden.

”Du måste ha glömt att vi jagades ut ur landet för ettusen niohundra år sedan”, sade Namir. ”Vi fick söka tillflykt i många länder i Europa och Mellanöstern, och i de nya länderna utsattes vi för förföljelse. Inte minst i Tyskland under 30-talet.”

På nytt tittade chauffören i backspeglarna och Namir mötte hans blick, en välsinnad sådan. Det fanns inte ett uns av ilska utan han var lugn som en filbunke. Namir var förvånad. Araber brukade ha ett furiöst temperament.

Bilen gungade till och Namir slog huvudet i taket. Namir tittade sig omkring. Han hade inte reflekterat över att den allmänna vägen upphört. All uppmärksamhet hade gått åt för att behålla lugnet.

”Vart i helvete är du på väg?” sade Namir och sneglade på taxametern som stod på fyrtioett dollar.

”Jag behöver urinera”, sade chauffören lugnt.

MARK, DUSTIN OCH Eduardo stod i trädgården och pratade. Varje dag avsatte de tid för att diskutera nya funktioner och förbättringar som måste inlemmas i sajten. De var tvungna att ligga i framkant för att andra datakunniga och dristiga entreprenörer skulle se läget som hopplöst att hämta upp och valde därför att inte starta upp något liknande.

Eduardo lade en hand på vardera Dustins och Marks axlar.

”Grabbar, vad tycker ni om svensken?”

”Linus gör ett bra jobb”, sade Mark. ”Han tror stenhårt på detta och har sagt att om vi längre fram skulle behöva upprätta serverhallar vet han en plats där de gör sig ypperligt.”

”Då måste han tänka på Sverige”, sade Eduardo. ”Där är det kallt året runt. Det sägs att det går isbjörnar på gatorna.”

Dustin brast ut i skratt.

NAMIR SATT KVAR i taxibilen. Chauffören hade tagit ut nycklarna från tändningslåset och stod vid ett träd och pratade i telefon samtidigt som han urinerade. Med tanke på skylten de passerat för bara några minuter sedan förstod Namir att de befann sig i utkanten av Cambridge. Han kastade en blick på sitt armbandsur och strök handen över det röda skinnsätet. Om han sprätte upp sittdynan bakom förarsätet skulle araben inte upptäcka det förrän senare. En lagom prövning för en självgod palestinier som tog sig fräckheten att lämna stora vägen för att köra in på en grusväg och pissa.

Namir kände i jeansfickorna. Han tog upp nycklarna. Inget bra att sprätta med. Han såg att araben fortfarande stod kvar med telefonen vid örat. Han sneglade på klockan igen och blev på det klara med att araben stått där i nästan fem minuter. Inte ens en beduin som under de mest försmäktande former druckit några gallon te pissade så länge. Namir såg att araben var klar, men i stället för att vända tillbaka till bilen gick han längre bort mot skogsdungen. Han hade fortfarande mobilen vid örat. Namir undrade vad han sysslade med.

Plötsligt slets bakdörrarna upp och Namir kände hur det brände till i halsen. Han såg två unga män, en på vardera sidan om honom, men kunde inte värja sig när de tog tag i honom. Han förstod att de injicerat honom med något. Han tittade ut för att se om chauffören var på väg till undsättning. Men han var som uppslukad av jorden.

GEORGE BUSH HADE precis pratat med Sjamil Basajev. Allt var klart. Sjamil hade försäkrat honom om att han och hans separatistiska bröder gått igenom allt minutiöst. Hemma i Tjetjenien skulle de

under hela augusti förbereda och öva på angreppet innan de den 30 augusti tog sig in i Ryssland och Nordossetien.

I utkanten av Beslan hade de tillgång till en stuga som låg ödsligt. I den skulle trettiofyra personer, män och kvinnor, inlogeras under två dagar. På plats vid ankomsten skulle ett militärfordon finnas, en massa kalasjnikovs, täckmasker, och sprängämnen fästa i specialgjorda bälten.

Sjamil skulle inte själv närvara vid själva angreppet utan bara följa med sina fundamentalistiska bröder till stugan. Det var unge Nurpasji Kulajev som skulle leda det operativa arbetet. Presidenten hade sagt till Sjamil att han tyckte att Kulajev var alldeles för ung för att hålla i taktpinnen. Sjamil hade försäkrat honom om att Kulajev var rätt man för uppdraget. Detta var inte någon hetsporre och mördarmaskin utan en lugn och eftertänksam jihad-krigare. Samtliga inom Riyad-Uş Saliheen-brigaden var balanserade och hade de kvaliteter som krävdes för att inte agera huvudstupa i pressade lägen, hade Sjamil sagt.

Presidenten visste att han var ute på hal is. Han hade flera gånger tänkt att han skulle blåsa av allt men anade att det var för sent. Den 1 september skulle världen lamslås. Han tippade på att ett tiotal miljoner skulle anslutas till The Facebook under den veckan.

NAMIR KISADE OCH såg två silhuetter upp och ner. Huvudet värkte och han var rejält groggy. Han förstod att han varit avsvimmad men hade ingen aning om hur länge. Han kunde inte se vem silhuetterna tillhörde men minnet börjar klarna. Silhuetterna måste tillhöra de unga männen som drogat honom.

Allt var fortfarande upp och ner så han skakade på huvudet för att skynda på uppvaknandet. Han befann sig i ett möblerat rum och det värkte i anklarna och han insåg att hans fötter var hopsurrade, att han var upphängd i benen i en gigantisk krok i taket. Han tittade ner. Under honom stod en plåthink. Han kunde se att männen som drogat honom var i hans ålder. Han förstod att de stulit taxichaufförens bil – att det var i den de kört iväg med honom.

”Vad gör du i USA?”

Namir tittade på den längre av de två. Båda hade shorts, t-shirt och ljust kortklippt hår. De var atletiskt byggda och såg ut som collegeidrottare. Han förstod att de skrämt iväg chauffören. Att det var två fanatiska rasister han råkat.

”Släpp ner mig så ska jag berätta.”

De två männen tittade på varandra för att därefter lämna rummet utan att säga något. Namir såg sig omkring: en medfaren soffa, ett bord, och ett fönster med fördragna gardiner. Genom glipan i gardinen kunde han se en trädstam och förstod att han befann sig på första våningen i en villa eller i en stuga. Han tittade upp på kroken och hoppades att den skulle hålla.

”Du har hängt i en timme.”

Rösten kom bakom honom. Namir försökte få repet att tvinna sig, samtidigt som han fäktade med armarna, vred på kroppen och huvudet för att se vem det var. I en fåtölj satt taxichauffören och på väggen bakom honom hängde en palestinsk flagga.

”Vad fan håller du på med?”

”Ni stal vårt land!” skrek chauffören och i ögonen lyste hatet.

Namir insåg att han missbedömt honom. Det lugn chauffören visat upp i bilen var bara en täckmantel för det raseri som bubblade inom honom. Detta var ytterligare en palestinier med fientligt sinnelag, yviga manér och oförblommerade beskyllningar.

”Släpp ner mig”, sade Namir.

”Du får hänga en timme till.”

”En timme till ... Är du helt jävla galen!?”

Chauffören reste sig och gick fram till fönstret. Han förde ena gardinlängden åt sidan och tittade ut.

”När allt blod runnit ner i huvudet kommer dina ögon att blöda likt de kristnas Jesus och du förlorar synen.” Han stod kvar vid fönstret med blicken vänd utåt. ”Och vad ska du med synen till när du ändå inte ser hur ni israeler behandlar oss.”

Han släppte gardinen och vände sig om.

”Du kommer inte träffa din vän mer.”

”Jaså. Varför?”

”Du ska åderlätas.”

Namir tittade på honom.

”Jag ska vad?”

Ur byxlinningen drog taxichauffören upp en kniv.

”Du ska tömmas på blod”, sade han.

Kapitel 16

13 augusti 2004

ARIE HASIT HADE på nytt pratat med polis och Namirs mamma. Allt var en gåta. Namir hade inte dykt upp på Harvard, inte någonstans. I tre veckor hade han varit spårlöst försvunnen. Han hade anlänt med flyget till Boston Logan International Airport den 24 juli klockan 09.31 och därefter passerat tullen. Så långt var vittnena eniga. Därefter gick vittnesmålen isär. Polisen hade berättat för Namirs mamma att några av de förhörda personerna hade sett honom kliva in i en taxi av märket Chrysler. Andra hade sagt att de sett honom ta bussen och ett äldre par hade hävdad att en svart bil hämtat upp honom. Det fanns också uppgifter om att han satt av på en motorcykel, och vittnesberättelse från en förvirrad kvinna som framhållit att hon hade öga för detaljer och sagt att han lämnade flygplatsen i häst och vagn tillsammans med en undersätsig man i skägg och luva.

Polisen misstänkte att Namir var en av många som valt att ta sig in i landet lagligt med avsikten att stanna kvar olagligt. Namirs mamma hade berättat att hon före sin sons avresa fått en obehaglig känsla av att han planerade något, att det säkert hade med pappans död att göra. Ett antagande som varit helt korrekt men som Arie naturligtvis inte styrkt eller på något vis kommenterat.

Arie visste inte vad han skulle göra. Att ta sig över till Israel med metallbehållaren innehållande poloniumet var mer än vanskligt. Och vem skulle han leverera behållaren till när Namir nu var som uppslukad av jorden? En sak var i alla fall säker. Han kunde inte ha kvar den i sitt rum på Harvard. Om det uppdagades att han hade ett radioaktivt ämne under sängen skulle han omedelbart bli relegerad och polis och CIA skulle kopplas in.

Poloniumet hade han fått av en bekant från det judiska brödrskapet Alpha Epsilon PI, en sjuttonårig kille vid namn Itzhak Bischoff som hade kopplingar till terrororganisationen Jewish National Fund och var en stor beundrare av den avlidne judiske gangstern Meyer Lansky.

Itzhak var född i Danmark men hade flyttat till USA med sina föräldrar för snart tio år sedan för att danskarna och kungahuset verkade hysa en motvilja mot judar. Överrabbin Bent Lexner i

synagogan på Krystalgade i Köpenhamn gjorde vad han kunde för att judarna skulle bli accepterade som det hårt arbetande folk de var. Men drottning Margrethe och hennes Henri visade ingen förståelse för judarnas utsatthet utan spädde i stället på ogillandet med sin avoghet och nonchalans. Ingen i kungahuset verkade ha något intresse av att besöka judiska helgedomar och visa vördnad för religionen.

Det hela hade börjat som ett skämt i vintras och innan Arie visste ordet av det stod Itzhak där i dörren en söndagsmorgon med en kartong. Som tur var hade Mark gett sig iväg tidigt denna morgon. Itzhak hade sagt att det nu låg i Aries intresse att få över behållaren till Palestina och ombesörja så Yassir Arafat fick i sig en dos av det radioaktiva ämnet. Ett uppdrag som naturligtvis både han och Itzhak förstod skulle bli nästintill omöjligt.

Arie kunde inte förstå varför han tagit emot kartongen med behållaren – det hade skett reflexmässigt. När Itzhak Bischoff gått hade Arie stått där med kartongen i famnen. Ögonblicket hade varit surrealistiskt. Men efter hand som dagarna gick började tankarna gro att det kanske skulle kunna gå.

Yassir Arafat var en av världens mest bevakade personer. Det bästa vore om han hade någon favoritrestaurang och att Arie fick möjligheten att via den komma ut i restaurangköket när Arafat besökte restaurangen. Samtidigt visste han att Yassir Arafat nästan aldrig gästade restauranger vare sig på Västbanken eller andra platser i Israel. Vad han däremot visste var att Arafat var svag för bakverk och att några i ledarens närmaste krets, inte minst Arafats livvakt Issam Belbaisi, regelbundet besökte konditorier där ett var bageriet i Afula där Namir arbetade.

Med foten föste Arie tillbaka kartongen under sängen. Han behövde ta sig en rejäl funderare. Även om han inte hade samma hämndbegär som Namir ville han att Yassir Arafat skulle försvinna. Arafat var en spröd figur men det gick inte att blunda för att han var en mäktig ledare. Var Arafat i livet skulle han kunna regera i många år till.

GEORGE BUSH VAR arg. Han hade precis pratat med Lawrence Henry Summers. Han kunde inte förneka att Summers var en duktig nationalekonom. Intelligenen låg i släkten. Summers farbror och morbror var nobelpristagare i nationalekonomi. Summers hade också visat att hans många gånger så tuffa beslut var obevekliga och inget han efteråt önskade ogjorda. Men nu verkade det som om han ångrade vad han gett sig in på. Presidenten slog näven i bordet så porslinet lyfte från bordskivan. Det gick för helskotta inte att känna samvetskval över redan tagna beslut?

Han reste karaffen upp. Med tummen och pekfingret höll han dokumentet i ena hörnet och skakade lätt på det. I kväll skulle han träffa Summers.

EDUARDO HADE BESTÄMT sig för att fullfölja sina studier. Han visste att det bara var en tidsfråga innan Mark skulle lura honom. Nu gällde det att agera förnuftigt. Han skulle fortsätta på spåret han börjat. Att få Mark och de andra att tro att han endast var en skojfrisk karaktär. Planen var att tjäna en massa pengar för att därefter avsäga sig sitt amerikanska medborgarskap och flytta till ett skatteparadis. Och det var här han såg sin chans. Han var nämligen övertygad om att The Facebook inom en inte allt för avlägsen framtid skulle generera massor av pengar. Han tittade på klockan. Om en timme skulle han träffa ett medium på Wisconsin Avenue Suite. Egentligen trodde han inte på orakler men hans farfar gjorde. Och han ville göra farfar till viljes.

Han hade berättat att han och Mark hade en del affärer ihop och att han misstänkte att Mark hade planer på att lura honom. Farfar hade rått honom att gå till ett medium. Själv hade han också en idé om vad han kunde göra för att försöka få fram om Mark hade något fuffens för sig.

HOPSJUNKEN OCH MODSTULEN satt Summers på sitt kontorsrum och stirrade på målningen som avbildade John Harvard, universitetets första välgörare. Presidenten hade ringt och ville att de skulle ses redan i kväll, fastän Summers vänligt och bestämt sagt att han var upptagen och hade svårt för att komma ifrån med så kort varsel.

Cambridge hade ingen egen flygplats men Boston hade och låg endast sju kilometer bort. Det var där, på Boston Logan International Airport, han skulle checka in om noga räknat femtioåtta minuter. Planet skulle anlända till Washington Dulles International Airport 15.41.

Summers lyfte luren och slog numret till Cambridge Taxi Cab.

EDUARDO SATT ENSAM i väntrummet på 3222 Wisconsin Avenue Suite 101 och bläddrade förstrött i en två dagar gammal *USA Today*. Han lade ifrån sig tidningen och tittade på den föga naturtrogna benjaminfikusen. Det fanns inte mycket att vila ögonen på i väntrummet – fikusen och tre dörrar: toalettdörr, entrédörr, och den dörr som han förmodade ledde in till mottagningsrummet. Han lutade sig framåt och knöt ena skosnöret på sina Merrell-sko.

En dörr öppnades och Eduardo lyfte blicken. En kvinna i sextioårsåldern med brokig klänning, apelsinfärgad scarf och silvergrått hår kom ut från mottagningsrummet med gasselliknande steg.

”Välkommen”, sade hon och sträckte fram handen. ”Jag heter Patricia.”

Eduardo reste sig och tog hennes hand.

”Eduardo.”

”Varsågod”, sade hon och gjorde en gest med handen att han skulle gå före.

LAWRENCE HENRY SUMMERS satt i baksätet i taxin på väg till flygplatsen. I knät hade han sin attachéväska, på den stod laptopen. Han tittade på datorskärmens klocka. Två mejl skulle iväg innan 13.00. Ett till hans ställföreträdare, prorektorn, och ett till förvaltningschefen. Och klockan var tjugo över ett. Han skickade iväg mejlen, slog igen laptopen och drog ut bredbandstickan för att stoppa i kavajfickan, men den slant mellan fingrarna och ner på golvet. Han knäppte upp bältet,

tittade ner och förstod att stickan kasat in under passagerarsätet. Han böjde sig ner, förde in handen under sätet och kände stickan, men också ett knippe nycklar. Han tittade på chauffören, sedan på radbandet som hängde i backspeglin. Han bestämde sig för att överrätta nycklarna när de var framme.

”Var kommer du ifrån?” sade han.

Chauffören drog på munnen, men Summers kunde se att något tyngde honom.

”Från Palestina.”

”Är det din egen bil?”

”Min och mina två bröders.”

Summers nickade och strök handen över det röda skinnsätet. Han bestämde sig för att inte störa honom under körningen med sina ideologiska omdömen och Mellanöstern-expertis. Dessutom behövde han förbereda sig inför mötet. Han visste att presidenten var besviken på honom.

EDUARDO TITTADE PÅ mediet. Hon hade sagt att oavsett om den som tjänat en förmögenhet gav bort alla sina pengar kommer det inte vara tillräckligt. De saker man återbetalar med betingar andra värden än pengar. Man måste betala med något som gör själsligt ont, lika ont som det gjorde på dem man förorsakat skada när man inledde sin hänsynslösa framfart.

”Du menar att det man åsamkar andra i förlust och lidande måste man förr eller senare betala av?” sade han.

”Ja, det räcker inte med att vara givmild för att bli förlåten. Det är lätt att vara generös när man är förmögen.”

Eduardo nickade men var inte helt säker på att han förstod. Kvinnan tittade på tarotkorten som låg i en stjärna på bordet. Bredvid korten låg hans mobil. På nytt lyfte hon upp hans mobil och betraktade bilden av Mark.

”Denna person som du har affärer ihop med är ingen person du kan lita på. Han saknar empati och förståelse för andra och är beredd att gå över lik för att få sina drömmar förverkligade.”

Eduardo satt tyst.

”Du är bara en bricka i hans spel. Han har slutit avtal med högt uppsatta och maktfulla personer. Personer som tillhör USA:s absolut högsta elit.”

Eduardo var förstummad. Mediet, *Patricia*, var övertygande. Han samlade sig, återfick målföret. Samtidigt skulle han inte ge henne några ledtrådar.

”USA:s högsta maktelit”, sade han. ”Vem syftar du då på?”

Hon tittade på korten, lyfte blicken.

”På presidenten och hans närmaste.”

FLIGHTEN HADE GÅTT bra och Summers var på plats i Vita huset och väntade på att presidenten skulle komma ner och möta honom. Han lyfte upp sin attachéväska från golvet och placerade den i knät. Han öppnade portföljen men slog genast igen den när han såg presidenten komma gående i korridoren.

”Resan gick bra?”

”Ja”, sade Summers och reste sig.

Av den korta tonen förstod han att presidenten fortfarande var irriterad.

”Något att dricka?”

”Gärna en Perrier.” Summers satte ner portföljen.

Presidenten vände sig om mot barvagnen och tog en Perrier.

”Tyvärr har vi inga kyllda.”

”Jag föredrar tempererade. De är bättre för magen.”

Presidenten tittade granskande på honom.

”Har du gått ner i vikt?”

”Ja”, sade Summers. ”Jag försöker röra på mig mer och hålla igen på kaffe och allt för god mat.”

”Det låter sunt”, sade presidenten för att därefter få en ansträngd min.

Deras blickar möttes.

”Jag ska gå rakt på sak”, fortsatte presidenten och drog i sin ena kavajärm.

”Det skulle jag uppskatta”, sade Summers och tog några steg fram för att hämta ett glas.

”Min fråga är varför du har dåligt samvete?”

”Det vet du”, sade Summers.

”Nej, det vet jag inte.”

Summers höll upp bordsvattnet och satte flaskan på barvagnen.

”Vi har fått mina elever att göra ohederliga saker.”

Presidenten drog på munnen.

”Du vet så väl att detta kan rädda oss från både ryssen och kinesen.”

”Det är möjligt. Men vi har förstört fyra unga killars liv.”

Summers visste vad presidenten skulle svara. Att ändamålet helgade medlen.

”Killarna tycker bara det är spännande. Dessutom blir de rika på kuppen.”

Summers blev gravallvarlig.

”Spännande? Ja, i dag, och kanske nästa vecka och månad. Men nu pratar vi inte månader utan år. Pressen på killarna kommer bli enorm. De ska samtidigt klara sina tentor.”

”Nu har vi satt igång detta och då ska det avslutas. Du kommer att få din belöning. Var så säker.”

Summers tittade på presidenten.

”Jag vill inte ha något. Jag har varit med om att förstöra fyra unga killars liv, och ska jag nu dessutom bli belönad för det?” Han satte glaset hörbart på vagnen och tittade på sitt armbandsur.

”Är vi klara? Jag har en del att göra och måste ta 18.00-flyget tillbaka.”

Presidenten svarade inte. Summers greppade sin portfölj, vände på klacken och lämnade Vita huset.

Kapitel 17

30 augusti 2004

DET VAR EN ovanligt kall natt i Nordossetien i utkanten av Beslan när fyra skåpbilar rullade in på den gropiga avtagsvägen som till stora delar var övervuxen av ogräs. Det frostgnistrande gräset lystes upp av strålkastarljuset och försvann in under skåpbilen. Nurpasji Kulajev slog på helljuset. De hade inte varit här förut men förstod att de var framme vid stugan som skulle bli deras högkvarter under några dagar när strålkastarljuset började klättra uppför en röd träfasad.

”Skol'ko stoit?”

”Kvart över två”, sade Sjamil Basajev samtidigt som han kastade en blick bakåt i skåpbilen där Nurpasjis bror Chanpasji, men också Anatolij Chodov, Vasilij, Iznaur Kodzojev och Vladimir Chodov, den senare även kallad Abdullah, satt och sov.

Det hade varit några hektiska dygn och Sjamil visste att samtliga var trötta. Stugan låg några kilometer utanför Beslan, och mellan Groznyj och stugan var det bara en sträcka på etthundrafemtio kilometer. Men de hade inte vågat riskera något och därför valt mindre vägar utan belysning.

De var totalt trettiofyra personer i de fyra skåpbilarna. Tjugosex män och sju kvinnor. Två av dem var ingenjörer och sprängämnesexperter. Det fanns också en läkare, två sjuksköterskor och två elektriker, och naturligtvis vapen: kalasjnikovs, maskingevär, pistoler, granatkastare och handgranater, samt plastflaskor laddade med sprängämnen. Men också toxin som de skulle injicera om allt började urarta. Sjamil hade bestämt att två av kvinnorna skulle ha minor runt midjan som han kunde fjärrutlösa ifall de inte hann injicera toxinet.

Sjamil skulle ta sig tillbaka till Groznyj i Tjetjenien redan i morgon förmiddag. Operationen i Beslan krävde att han kunde förflytta sig snabbt. Det kunde han inte längre. För fyra år sedan hade han trampat på en landmina och blivit av med sin ena fot. FSB hade utfärdat en belöning på tio miljoner dollar till den som gav uppgifter om honom som ledde till att han greps. Att någon ryss skulle tjäna så mycket pengar på honom skulle inte ske.

I en av skåpbilarna hade de stuvat in en Kapnatu. Mopeden skulle ta honom till flygplatsen i Beslan där hans vän väntade i en tvåsitsig Cessna 150. Han skulle vara i Groznyj på trettio minuter.

”Vi är framme”, hojtade Sjamil.

Nurpasji körde upp mellan stugan och carporten. Instruktionerna följdes noggrant. Att ha fyra skåpbilar och ett fordon med presenning över stående på framsidan av stugan skulle väcka misstankar om någon kom in på avtagsvägen och dessutom fick för sig att lyfta på presenningen och ett militärfordon blottades. Det skulle inte ta många minuter förrän rysk militär var på plats.

De skulle parkera bakom stugan. Den gränsade till några hektar långsmal skog. På andra sidan skogen löpte en sjö jäms med skogen och på så sätt minimerade de risken att bli upptäckta eftersom sjön fungerade som en vallgrav och motverkade att friluftsmänniskor dök upp bakom stugan.

ARIE HADE PACKAT allt han behövde. Han hade pratat med Namirs bröder och mamma. De hade sagt att han var välkommen att bo hos dem i Afula under den vecka han bestämt sig för att stanna i Israel. Men han ville inte att de skulle bli indragna. I stället skulle han ta sig till Namirs lägenhet i Rafah på Gazaremsan. Han fasade för att Namir kanske låg död i lägenheten.

Arie visste att Namirs mamma varit i Rafah i omgångar men eftersom hon inte fått någon nyckel av sin son hade hon inte kunnat komma in i lägenheten – fullt begripligt med tanke på Namirs politiska hållning. I lägenheten fanns mängder med saker som skulle avslöja vad hennes son hade för planer. Arie visste att Namir förvarade sprängdeg, skottsäker väst och en Uzi i sin lägenhet.

Men också heltäckande skyddskläder och gasmask ifall han skulle bli utsatt för en kontaminationsattack i sitt hem.

Namirs enrummare låg på tredje våningen och hade säkerhetsdörr. Han hade berättat att de flesta lägenheter i Rafah var försedda med säkerhetsdörrar. De spänningar som uppstod mellan judar och araber mynnade många gånger ut i hemfridskränkningar och olaga intrång. Att gå till hyresvärderna och förklara att man var anhörig eller nära vän och be om att få bli insläppt med huvudnyckeln för att vattna blommorna eller hämta veckans post var inte att tänka på. Namir hade berättat att det inte ens gick att muta sig in. Hyresvärdarna var orubbliga och vek inte en tum när det kom till att släppa in folk. Det hände att sprängladdningar placerades i både lägenheter och trappuppgångar. Försäkringsbolagen ville inte heller befatta sig. De hade friskrivit sig allt ansvar från bomb- och sprängskador.

Arie hade varit fullständigt förtegen inför sina vänner. Han hade inte ens berättat för sin israeliska flickvän att han skulle komma över. Ingen skulle få veta att han befann sig i Israel. Höstterminen på Harvard startade inte förrän i nästa vecka så han hade en vecka på sig att försöka ta sig in i bageriet. Bäst av allt var att han inte längre delade lägenhet med någon på universitetet. Dessutom hade han i förra månaden gjort slut med sin amerikanska flickvän. Ingen skulle sakna honom under tiden han befann sig i Israel.

Han hörde inte heller av Mark så ofta längre. Mark och de andra hade fullt upp med sin sajt. Arie förstod att Mark inte skulle dyka upp till höstterminens start. The Facebook hade över en halv miljon användare och skulle säkert nå upp till en miljon innan året var slut. Arie begrep också att Mark och de andra skulle bli rika om de började sälja annonsplats på sajten. Han visste att Mark strävade efter ära och berömmelse med ädelt eftermäle, medan Eduardo jagade pengar och struntade i om han efter sin död blev herostratisk ryktbar. Själv ville Arie bara att araberna skulle släppa på sin ståndaktighet och acceptera landet Israel.

Arie slog igen sin Samsonite. I morgon var det dags för avresa till Israel. Flygplatsen i Rafah var inte längre i bruk så landningen skulle ske en halv mil sydost om Tel Aviv på Ben Gurion Airport.

Naturligtvis skulle behållaren synas när hans Samsonite passerade röntgenkontrollen. Däremot skulle innehållet, poloniumet, inte göra det. Likväl var det tänkbart att tullmännen skulle genomsöka behållaren. En femtio-femtio-situation skulle uppstå. Det var här som Arie hade tänkt till.

För att minska sannolikheten att åka fast hade han köpt nio likadana behållare. Dessa små gasflaskor tillhörande klass 2.2, så kallat obrännbara och giftfria gaser, var både dyra och svåra att få tag på i Israel eftersom de räknades som högvaluta i ett land som hade många invalider. Flaskorna rymde 0,2 kilo, och användes till drivkraft för mekaniska proteser till många av de som fallit offer för självmordsbombare. Gasen var tillåten på flyget, både i lastrummet och som handbagage, och flaskorna var likadana som behållaren med poloniumet.

Lastutrymmet i flyget var trycksatt precis som passagerarkabinen. Risken var därför liten att gasflaskorna skulle explodera under flygningen. Och att tulltjänstemännen skulle beslagta alla tio behållarna och sända samtliga till analys var också mindre troligt.

DUSTIN OCH MARK satt tillsammans med de andra killarna och svenske Linus och försökte ta fram intressanta applikationer, skraddarsydda program för användarnas behov. Mark och Dustin förstod att Chris bestämt sig för att fullfölja sin utbildning på Harvard och bara kunde vara tillgänglig i Palo Alto under loven. Och vad Eduardo hade för sig visste bara Eduardo.

Dustin reste sig.

”Dricka och snacks?”

Samtliga nickade.

Dustin gick ut i köket. Han hade bevarat det förtroende som Mark anförtrott honom, samtidigt som han börjat ana att Mark undanhöll saker även för honom. På samma gång visste han att det

gällde att hålla sig på god fot med Mark och inte vara allt för frågvis och engagerad i vart projektet skulle leda. För även om han var oense med Mark i mycket kunde han inte blunda för att Mark hade alla de egenskaper som var synonymt med att lyckas. Det skulle helt enkelt inte gå utan honom.

Dustin öppnade kylan, tog ut ett sexpack Mountain Dew och en näve Snickers. Han gick tillbaka in i vardagsrummet där killarna satt. Peter Thiel hade inte hållit sitt löfte helt: Att om medlemsantalet fortsatte i samma takt skulle han bekosta nya datorer och inredning.

Dustin lade chokladen på bordet och rev ut en Mountain Dew från sexpacket.

”Ni tar själva”, sade han och satte sig i soffan.

Mark reste sig upp. Han tecknade åt Dustin att han ville prata med honom där ute.

VLADMIR PUTIN STOD på terrassen i bara shorts och fläktade sig med en *Pravda*. I snart två veckor hade det varit värmebölja i stora delar av Ryssland. Värst hade det varit i Moskva med temperaturer på närmare fyrtio grader. Det hade inte blivit mycket gjort under de två veckorna. Han hade till och med hoppat över sin träning. Värmen hade gjort att han bestämt sig för att installera luftkonditionering i gymmet.

Han hade inte hört något ifrån de två utposterade FSB-agenterna i Palo Alto på snart en månad. Å andra sidan hade han gett dem stränga order att vara sparsamma med kontakten och höra av sig endast när de visste något.

LINUS OCH DE andra programmerarna satt kvar vid sina laptops. Mark och Dustin hade lämnat rummet.

Linus hade bestämt sig för att åka och hälsa på Regan Gammon. Han ville berätta för henne att han var tillbaka i Kalifornien. Hon hade sagt att han var välkommen att hälsa på henne när han kände för det. Och om han inte hade någonstans att ta vägen fick han gärna bo hos henne.

Regan hade berättat för honom att hon och hennes man varit gifta i tjugo år men att hon aldrig kunnat glömma sin stora kärlek som blivit brutalt mördad för fyrtio år sedan. Hur han mördats hade hon inte velat berätta, bara att personen som dödade honom aldrig någonsin skulle känna sig säker på att undkomma straff. Linus förstod att Regan visste, eller i alla fall trodde sig veta, vem mördaren var och att denna inte blivit avslöjad och straffad för mordet.

DUSTIN OCH MARK stod ute på trottoaren. Mark visste inte hur han skulle börja. Att han inte tidigare berättat vad som verkligen hänt skulle kanske försämra deras relation.

”Jag har inte berättat allt för dig.”

Dustin höjde på ögonbrynen.

”Berättat vad?”

”Om KGB-agenterna.”

Dustin tittade på honom.

”Var det påhittat?”

”Nej, nej”, sade Mark för att därefter bli tyst.

”Vad?” sade Dustin.

”De frågade om jag ville samarbeta med dem.”

”Så det är du som är läckan?”

”Läckan!?”

”Ja, du sade att det måste finnas en läcka bland oss.”

”Nej, jag är ingen läcka.” Mark vände sig om för att se så ingen närmade sig dem på trottoaren.

”Vem är läckan då? Och vad tyder på en läcka?”

”Jag vet inte.”

Dustin slog ut med armarna.

”Ja, men vad sade agenterna då och vad gällde samarbetet?”

”Att de ville ha inblick i sajten. Eller rättare sagt att vi skulle sända essentiell information till dem.”

”Och vad skulle vi få för det?”

”Varsitt ryskt pass och femhundramiljoner.”

Dustin tittade på honom.

Kapitel 18

31 augusti 2004

MER ÄN TVÅ veckor hade gått och fortfarande kunde Eduardo inte förstå hur mediet kunnat veta att de slutit avtal med presidenten. Eller rättare sagt att Mark slutit avtal med personer som tillhörde USA:s högst uppsatta. Eduardo hade ringt och berättat för sin farfar vad mediet hade fått fram genom tarotkorten. Farfar hade sagt till honom att han redan nu skulle förbereda för en B- och C-plan.

Eduardo hade inte berättat för farfar, inte heller för mediet, att hennes ord även kunde inkludera honom. I stället hade han frågat mediet om hon kunde se om Mark var ensam i konspirationen. Hon hade sagt att man aldrig är ensam i en sammansvärjning. Ett dödläge hade uppstått eftersom han inte kunnat berätta att de slutit avtal med presidenten.

KLOCKAN HADE BLIVIT kvart i nio på kvällen och Arie stod i kö vid incheckningen på Boston Logan International Airport. I en rem över axeln hade han handbagaget och bredvid sig på golvet sin Samsonite. Framför honom i kön stod ett medelålders par och en mörk man med en stor resväska. Arie försökte bemästra nervositeten och riktade blicken uppåt. På skylten över incheckningsdisken stod American Airline, Tel Aviv, och planets avgång.

American Airlines höll marknadens högsta biljettpriser. Ändå var han tacksam för att han skulle flyga med ett amerikanskt flygbolag och inte med israeliska El Al som var känt för sina rigorösa säkerhetskontroller och hade sitt säte på Ben Gurion International Airport. Säkerhetspersonalen på El Al följde oftast med ombord på flygningarna och alla deras flygkaptener var före detta piloter i israeliska flygvapnet.

Hela gårdagskvällen och förmiddagen hade han funderat på hur han skulle fördela de tio behållarna. Sent omsider, långt in på natten, hade han bestämt sig. Och det var nu han skulle få svaret om han gjort rätt.

Han hade delat upp risken i sex delmoment och varje beståndsdel hade han graderat. Det minst riskfyllda var nu: Invägningen av bagaget. Ett annat var när han skulle passera säkerhetskontrollen, vilket var riskfyllt endast om han förvarade något mindre lämpligt i handbagaget eller på sig. Han ansåg att den största risken var när han väntade in sin Samsonite från rullbandet och efteråt skulle passera tullmännen. Och även om han mot förmodan, och med Fru fortuna i ryggen, skulle lyckas ta sig förbi samtliga tre kontroller skulle han bli tvungen att ta sig igenom dem ytterligare en gång när planet landade i Tel Aviv.

Det medelålders paret lämnade kön med sina boardingpass och mannen som stod på tur tog ett kliv fram och lyfte upp sin väska på rullbandet. Arie visste att det fanns övervakningskameror överallt så han försökte se avslappnad ut.

Han tog upp pass och biljett ur innerfickan. Han kom på sig själv med att önska att mannens resväska innehöll något suspekt. Att mannen tilldrog sig uppmärksamhet så att han själv lättare kunde passera. Kvinnan räckte mannen boardingpasset och han lämnade incheckningsdisken. Arie tog ett steg fram.

”God kväll”, sade han och lade pass och biljett på disken.

Arie försökte undvika ögonkontakt och lyfte upp sin Samsonite. Han tänkte på övervakningskamerorna igen. Varje steg iakttogs. Han började räkna sekunder, tog upp sin mobil och låtsades läsa ett sms som han brast ut i flin åt. Han begrep inte varför hon inte gett honom boardingkortet. I höstas när han åkt till Tel Aviv för att träffa Adina, sin israeliska flickvän, hade han fått boardingpasset direkt. Han förstod att han inte kunde titta mycket längre på sin mobil, det skulle uppfattas som om han bara ville få tiden att gå och dolde något.

Han stoppade ner mobilen, lyfte på huvudet och deras blickar möttes. Att fråga henne om det var något problem var den klassiska frasen för att man inte hade rent mjöl i påsen. Nu gällde det att hänga kvar med blicken och vara tyst. Han visste att personal på flygplatser gick kurser i

beteendevetenskap och lärde sig tyda resenärers kroppsspråk och uppträdande. Att en stressad person kunde flacka med blicken och att pupillerna vidgas när han eller hon talade osanning.

Arie var inte allt för berest men kunde inte minnas att de någon gång vid incheckningen frågat honom om han hade något att förtulla. Han kände hur hjärtat började slå fortare. Han ville vända sig om men visste att det kunde uppfattas som att han var stressad. Med så lugna rörelser han förmådde tog han på nytt upp mobilen. Han önskade nu att någon ringde honom. Att han fick prata. Kanalisera nervositeten innan hjärtat hoppade ur bröstet på honom. Han kom på sig själv med att han slutat räkna någon gång vid sextio. Han försökte tänka klart. En minut var väl inte allt för lång tid för att ta emot en biljett, kontrollera pass och väga en resväska samt klistra på bagageslip och printa ut boardingkort och kvitto?

Han kände en hand på sin axel.

SUMMERS HADE KONTAKTAT sin vän, Barack Obama, en fyrtyotreårig ledamot av Illinois senat från 13:e distriktet och kommande senator för Illinois. Barack hade varit Harvard-student och skrivit självbiografen *Dreams from My Father*. I den berättade han om sin uppväxt som enda svarta barn i en vit familj. Pappan var från Kenya, modern var vit och kom från Wichita, Kansas. De separerade när Obama var två år och pappan började studera vid Harvard. Mamman gifte om sig med en indonesisk man och 1967 flyttade de till Indonesien. När Obama var tio år återvände han till Honolulu för att bo hos sina morföräldrar. 1995 dog hans mamma i äggstockscancer. Om tiden på Hawaii menade Obama att mixen och respekten för olika kulturer hade spelat en stor roll i hans syn på världen.

Summers var övertygad om att Obama längre fram kunde bli USA:s president. Redan första året vid Harvard Law School valdes han som redaktör för *Harvard Law Review*. Obama var en begåvning utöver det vanliga, en retoriker med både hjärta och hjärna. Nu skulle Summers övertala honom att kandidera till 2008 års presidentval.

SJAMIL BASAJEV VAR aningen sen till flygplatsen i Beslan. Han var tacksam över att de timmarna före avresan till stugan kommit överens om att låta en mekaniker följa med eftersom han inte först fått igång mopeden. Sjamil drog i hakremmen. Hjälmens aningen stor och tenderade att glida ner. Han skyntade flygplatsen där hans vän väntade med Cessnan som skulle ta honom tillbaka till Groznyj.

Även om Nurpasji var rätt man för uppdraget var Sjamil inte säker på att operationen skulle lyckas. Å andra sidan gjorde det inget. Ormen Bush och han hade en överenskommelse som inte Nurpasji eller någon av de andra kände till. Bush hade lovat honom en fristad på Hawaii om allt gick i stöpet och Putin satte ett pris på hans huvud.

ARIE VAR LÄTTAD. Handen på axeln hade tillhört resenären i kön bakom. Han hade undrat varför det tog så lång tid.

Med boardingpasset i handen och nya anspänningar gick Arie mot säkerhetskontrollen. Klarade han den så var det vidare till gaten.

PRESIDENTEN HADE INTE hört av Summers sedan besöket för två veckor sedan. Han var fortfarande irriterad på honom. Dessutom orolig. Summers kunde ställa till det. Han var en känslig karaktär. Presidenten hoppades att Summers skulle ta sitt förnuft till fånga och låta allt ha sin gilla gång.

George kunde inte förneka att han ogillade att Summers var god vän med Bill Clinton. En lömsk demokrat var enkel att handskas med men kom de i flock var de som en hord uppretade fladdermöss.

Bill Clinton var en förslagen figur med en skarpsinnig hustru som längre fram säkert skulle försöka sig på en presidentkandidatur. Dessutom fanns det en svart demokrat och ledamot av Illinois senat som han visste kunde bli farlig längre fram. Han visste också att Summers var god vän med denne ledamot, en retorisk begåvning. I sina drömmar hade presidenten sett att efter hans

andra mandatperiod skulle demokraterna regera i sexton år innan en ny republikan intog presidentämbetet.

ATT DET INTE blev Google sörjde han inte över fastän arbetet där säkert stod i bjärt kontrast till arbetet här i Palo Alto. På nätet hade Linus tagit del av Googles luftiga och anspråksfulla lokaler med alla dess möjliga och tänkbara faciliteter. Nu satt han i ett unket vardagsrum tillsammans med nio andra där varken ergonomiska eller synergonomiska krav var uppfyllda. Likväl var han tacksam för att han fått jobb som programmerare. Om allt gick i stöpet med The Facebook var det ändå en merit i cv:t.

I morgon skulle han ta ledigt och åka till San Fransisco för att överraska Regan Gammon. Han visste att hon skulle bli glad.

ARIE STOD I kö i ett av leden vid säkerhetskontrollen och i handen hade han boardingpasset och mobilen. Underligt nog var han inte längre nervös. Kanske var det för att gasen i behållaren som han hade i handbagaget var obrännbar, giftfri och tillåten att föra in. I lastrummet, i sin Samsonite, hade han de nio behållarna. De förvarades i den blyfodrade lådan som Itzhak Bischoff haft i pappkartongen söndagen då han knackade på dörren.

Enligt föreskrifterna skulle gasflaskorna skyddas mot skador som kunde leda till att behållarnas innehåll läckte ut i planet. En punkt han uppfyllde. Ändå kunde han inte vara säker på att de nio behållarna var embarkerade på flyget eftersom tullmännen kanske redan upptäckt att en av dem var fylld med hälsovådlig gas. Samtidigt begrep han att de då redan skulle ha tagit honom. Arie log. Det såg ut att gå vägen.

Kvinnan i säkerhetskontrollen vinkade fram honom.

”Hej”, sade han.

Hon böjde lätt på huvudet. Av hennes svala blick att döma förstod han att hon var strikt. Han lade sin mobil i plastlådan, tog upp sina nycklar ur fickan, drog av sig klackringen och släppte ner allt i lådan.

Arie satte ner handbagaget i plastlådan och lyfte demonstrativt upp behållaren ur väskan som om gasflaskan vore det mest självklara i världen att ha med sig på flyget. Han ställde gasflaskan bredvid väskan och väntade bara på att hon skulle fråga vad det var för något i den.

”Du kan ta av dig skorna och sätta dem på rullbandet.”

Han nickade och var aningen förundrad över att hon inte ens höjde på ögonbrynen när hon såg behållaren. I stället gjorde hon en gest med handen att han skulle passera genom metalldetektorn. Han vände sig om och deras blickar möttes.

”Vad är det i behållaren?”

Han drog på det för att det inte skulle verka som om han förberett sig på svaret.

”Gas för mekaniska proteser.”

Hon lyfte upp behållaren, granskade den. Han visste inte om han skulle säga något. Vissa ville att man skulle förklara. Andra att man skulle knipa käft.

”De är väl inte förbjudna att ha med sig?”

Hon tittade på honom.

”De! Har du fler än denna?”

”Jag har nio till i lastutrymmet.”

”Varför är den numrerad?”

Han blev osäker.

”Är de förbjudna att ha med sig?”

”Nej”, sade hon. ”De tillhör klass 2.2, så kallat obrännbara och giftfria gaser och är tillåtna att ha med sig. Vem är det som ska ha dem?”

”En släkting.”

Hon tittade på honom. Han höll kvar blicken. Bakom henne, ett femtiotal meter bort, såg han två säkerhetsvakter komma gående med raska kliv. Den ena väktaren höll något i sin hand. I nästa sekund såg han vad det var för något.

MARK SATT I trädgården i Palo Alto. Han hade försett sig med en Heineken och *Business at the Speed of Thought – Succeeding in the Digital Economy* av Bill Gates. I går kväll hade han berättat för de andra att han behövde två dagars ledighet. Det hade varit mycket den senaste tiden. Han hade inte haft en ledig dag, från vare sig studierna eller sajten på sex månader. Han behövde komma i väg. Han hade bestämt sig för att åka nu på torsdag.

Kapitel 19

1 september 2004

KLOCKAN VAR NÅGRA minuter över nio på morgonen när ett militärfordon av märket Gaz-66 rullade in bakom Skola Nummer Ett i staden Beslan i norra Kaukasien. En skola som hade över tusen elever. Det var onsdag och det var kunskapens dag i Ryssland. En högtidsdag. En dag då alla var glada.

Trots att de var trettiofyra personer i Gaz:en var det knäpptyst i fordonet. Genom fönstren kunde de se alla barnen, många med sina föräldrar, försvinna in i den rödbruna byggnaden. Flickorna hade nya skolväskor, brokiga klänningar och rosetter i håret medan pojkarna hade nyinköpta skoluniformer, vattenkammat hår och färgglada kepsar. Det skulle bli en oförglömlig dag. De förväntansfulla blickarna gick inte att ta miste på.

ARIE VAKNADE OCH hade lock för öronen. Han tittade på klockan. Den var kvart över fem på morgonen. I alla fall var den det i Boston. Efter kvällsmaten hade han blivit trött och somnat. Flygresan skulle ta tolv timmar så det fanns gott om tid att slå ihjäl. Han skulle landa på Ben Gurion International Airport i Tel Aviv klockan 16:27 lokal tid. Han befann sig i främre delen av planet, i kabinens mittgång längst ut vid gången. Stolen bredvid honom gapade tom och på sätena intill satt ett kärlekskrankt par i trettioårsåldern.

Han var fortfarande irriterad på sig själv och förstod att allt kanske var över när han steg av planet i Israel. Av de nio behållarna som skulle skeppas in i flygplanets lastutrymme hade säkerhetskontrollen beslagtagit fem. Efter ytterligare en förklaring, nu till de två säkerhetsvakterna varför han hade nio gasbehållare i sin Samsonite, hade vakterna efter några minuters övervägande släppt iväg honom. De hade sagt att behållarna var på väg till laboratoriet för analys. Något som betydde att han inte visste om poloniumet var med på flyget. Han förstod att hans förklaring, att han hade israeliskt påbrå och beslutat sig för att ta med sig gasflaskor varje gång han åkte till Israel

eftersom de var både dyra och svåra att få tag på i landet, och att numreringen var för att han i slutändan skulle ha koll på hur många behållare han fört över, inte lät vidare trovärdig. Men det var den förklaring han kommit på i brådrasket.

Han signalerade till flygvärdinnan. Han behövde en stor kopp kaffe. Egentligen en whiskey också. Han tyckte att han bemästrat nervositeten både i incheckningen och i säkerhetskontrollen och kunde inte förstå varför han inte tänkt på att de skulle fråga om numreringen.

SJAMIL BASAJEV VAR tillbaka i sitt hem i Groznyj. Om några minuter skulle Nurpasji och övriga i Riyad-us Saliheen-brigaden gå in på skolan i Beslan. Ormen Bush hade erbjudit dem tio miljoner dollar för angreppet. Sjamil hade svarat honom enligt sin religiösa övertygelse att pengar inte betydde något – pengar och nöjen var för västvärldens otrogna. Samtliga i Riyad-us Saliheen-brigaden ville få en plats i himmelriket så de var tvungna att göra goda gärningar. Och även om många barn skulle få sätta livet till var detta en god gärning. Putin skulle bli varse vem han jävlades med.

NURPASJI TITTADE BAKÅT i Gaz:en och såg att hans storebror Chanpasji och Anatolij var kritvita i ansiktet. De hade väntat tills tillströmningen till skolan avtog. Väntan hade gjort dem ännu mer nervösa än de redan var.

”Hur mycket är hon?” sade Anatolij och räckte Chanpasji vattenflaskan.

Nurpasji sneglade på sin klocka.

”Det är dags, ta på er maskerna.”

Abdullah nickade och pekade på maskerna som de höll i sina händer och på vapnen som låg i en hög på golvet. Han gjorde en gest mot Ludmilla och Nadia som båda bar hijab. De reste sig och lyfte upp sina fotsida klänningar. Runt midjan hade de minorna som både han och Nurpasji, men också Basajev hemma i Groznyj, kunde fjärrutlösa ifall allt spårade ur. Samtliga i Riyad-us Saliheen-brigaden var sunnimuslimer och utövade en egen form av sufistisk islam. Enligt den kunde man, genom att rena sinnet från allt som inte var Gud och förstå att kärleken var Guds sanna väsen, nå fram till den upplysning som öppnade medvetandet.

Chanpasji satte ner vattenflaskan. Han och Anatolij nickade mot Abdullah i en gest att de var redo. De trädde på sig maskerna och tog varsitt vapen.

KLOCKAN VAR ETT på natten och de andra låg och sov. Mark visste inte om Dustin trott på hans berättelse om ryska pass och femhundra miljoner för att förse Putin med information. Att låtsaskommunisten skulle betala en halv miljard för semesterbilder från Florida och bilder av söndagsmiddagar från överklassen var inte troligt. Mark förstod att det skulle ta lång tid innan något intressant och betydande kunde dechiffreras av metadatan. Användarna verkade förstå att detta var ett forum som var påpassat uppifrån, att det gällde att tänka till innan man skrev något och släppte iväg det.

Mark tänkte på Priscilla. Han visste att hon satt uppe och pluggade inför en tenta. Priscilla ville inget hellre än att bli färdig med sin utbildning och åka till Kina och börja arbeta. Landet hade stora problem med illegal handel av organ. Förmögna kineser var beredda att betala stora summor för att slippa de långa köerna för transplantationer.

Priscilla hade berättat att den kinesiska polisen gripit gärningsmännen som vid förhöret erkänt att de fört bort hennes barndomskamrat Li Jing. De hade sagt att de sålt hennes ögon för femhundra dollar och att hon varit tyst när de plockade ut dem med en sked. Det var då Priscilla förstod varför hennes föräldrar och den gemene kinesen trodde så starkt på namns betydelse. Li Jing betydde tystlåten.

”Är du fortfarande vaken?”

Mark tittade upp.

”Jag sitter och grubblar på om The Facebook redan nu ska öppna för allmänheten.”

”Tänker du på presidentens siffror?” sade Dustin.

”Inte bara.” Mark släckte sin laptop. ”Jag tycker att sajten ska vara något som alla kan ta del av.”

”Vilken åldersgräns hade du tänkt?”

”Femton.”

”Är det inte för ungt?”

”Nej. Jag tror till och med att det skulle räcka med tretton.”

Dustin tittade på honom.

”Jag tycker vi ska vänta med att öppna för allmänheten.”

Mark sneglade på klockan.

”Vi får prata om det med de andra.”

Dustin nickade.

”När åker du i morgon?”

”Det blir inte förrän på kvällen, men jag tänkte att jag redan nu skulle gå in och packa lite innan det är dags för John Blund.”

”Jag ska också lägga mig”, sade Dustin. ”Glöm bara inte att ta med dig en hula-hula-klänning till Eduardo.”

Mark drog på munnen.

NURPASJI, ABDULLAH OCH Vasilij gick först. Efter kom Chanpasji, Anatolij, Iznaur, Ludmilla, Nadia och de andra. Alla bar ansiktsmasker och hade kalasjnikovs, maskingevär, pistoler, granatkastare, handgranater och plastflaskor laddade med sprängämnen. Nurpasji tittade upp. Fastän klockan bara var halv tio stod solen högt på himlen. Det skulle bli en varm dag.

Nurpasji drog upp skolentrén och viftade med handen att de skulle gå in. I korridoren var det tomt så när på en mamma med sin lilla dotter. När hon såg dem skrek hon rakt ut.

ARIE HADE SOMNAT igen men vaknade upp av en hand på sin axel. Det var flygvärdinnan som gett honom kaffet. Hon log och han lyfte handen i ett tack, satte sig upp och sträckte på sig. Han tittade på klockan och såg att han sovit i nästan fyra timmar.

”This is your captain speaking. Please fasten your seatbelts. We are about to land in ten minutes at Ben Gurion International Airport in Tel Aviv.”

Arie försökte förbereda sig på att dessa minuter kanske skulle bli de sista i frihet. För ögonblicket visste han inte vilket som var bäst: Om behållaren var kvar i USA på laboratoriet analyserad och de stod och väntade på honom när han klev av? Eller om behållaren var med på planet? Han visste att om behållaren med poloniumet fanns i hans Samsonite och de tog honom var risken stor att han klassades som terrorist och då väntade dödsstraff. Bara tanken fick honom vimmelkantig. Han önskade att behållaren med poloniumet var bland de fem som säkerhetsvakterna tagit på Boston Logan International Airport.

LINUS CRUSE SÄNKTE musiken och växlade ner. Han hade lånat grannens bil och var på väg till Regan Gammon. Mellan Palo Alto och San Francisco var det endast femtiofem kilometer men det var alltid mycket trafik över US-101 N, hade Mark sagt. Han kunde inte mer än konstatera att Mark hade haft rätt. Det hade tagit honom mer än en timme att komma till San Francisco.

Han tittade på klockan. Regan var kvällsmänniska och gick aldrig och lade sig före klockan tolv på natten.

ARIE HADE GÅTT av planet och befann sig på rampen. Han följde folkströmmen och sneglade mellan resenärerna ifall han kunde se om det stod några poliser eller säkerhetsvakter längre fram och stampade. Han gick med bestämda steg, tog upp sin mobil och försökte vara så avslappnad han bara kunde trots att hjärtat slog i 190. Han kunde inte förstå varför han gett sig in i detta. Det kändes surrealistiskt. Att det var han som gick där, och om några minuter skulle kanske hans liv vara slut.

LINUS STOD UTANFÖR Regan Gammons dörr på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill i San Francisco. Klockan var några minuter över tio på kvällen. Han satte fingret på ringklockan, rättade till skjortkragen och sträckte på sig. Regan sade ofta att han skulle räta på ryggen. Antagligen

var det allt sittande vid datorn som gjort att han fått den kroppshållning han fått. Inte blev det bättre i Palo Alto. Mark var ingen trevlig och förstående arbetsgivare. Det hände att de fick sitta och programmera tolv timmar i sträck.

Linus hörde ljud komma inifrån lägenheten och förstod att Regan var hemma och att hon förmodligen kollade i tittögat. Sekunder gick och han blev allt mer osäker på om han gjort rätt som inte informerat henne om att han skulle komma.

Dörren öppnades.

”Nej, men hej, Linus”, sade hon och sken upp med hela ansiktet och tog ett kliv ut i trapphuset och kramade honom. ”Vad gör du här?”

”Jag har lite att berätta.” Han förstod att hon var på väg ut, eller hade manligt besök eftersom hon var uppklädd till tårna och luktade alkohol. ”Stör jag?”

”Nej, nej.” Hon förde upp dörren. ”Kom in.”

”Är du på väg ut så kan jag komma en annan dag?”

”Nej, för tusan!” Hon tog honom i handen och drog in honom.

Linus log och stängde dörren. Han kände knappt igen henne. Hon var närmare de sextio men såg inte en dag äldre ut än fyrtio: kort kjol, svarta strumpor, en åtsittande blus och på fötterna ett par skor med rejäl klack.

Hon drog vidare med honom in i vardagsrummet och de föll ner i soffan med ett skratt. Plötsligt reste hon sig. Hon tittade på honom. Tvärt drog hon ner dragkedjan och kjolen föll till golvet.

DE HADE STOPPAT honom i säkerhetskontrollen. Han satt i ett rum med mjölkvita väggar, ett rum som han antog var ljudisolerat. Framför honom på ett stort bord stod de fyra behållarna och på ett mindre bredvid honom behållaren från handbagaget. Han visste inte om behållaren med poloniumet var bland dem på bordet eftersom numren stod undertill.

”Vad är det i behållarna?”

”Gas till proteser.”

Den ene av vakterna gick fram till honom. Han böjde sig framåt. I handen hade han Aries pass.

”Tror du vi är dumma? Vi vet att du varit här i november.”

Arie visste inte vad han skulle svara. Han fick känslan av att de inte skulle sända iväg behållarna för analys utan nöja sig med förhöret, som han begrep skulle bli ren grillning. Han förstod också att om han överhuvudtaget skulle ha någon chans var han tvungen att spela högt.

”I tullen i USA tog de fem av behållarna för analys. Tvivlar ni på innehållet så sänd behållarna till laboratoriet. Jag ska stanna en vecka så jag har tid att vänta på behållarna.”

Vakterna, samtliga i fyrtioårsåldern, tittade på varandra.

”Vi behöver inte sända iväg behållarna utan analysen gör vi här på flygplasten och det tar bara trettio minuter.”

DET HADE GÅTT en timme sedan de beordrade alla på skolan att gå in i gymnastiksalen. Nurpasji uppskattade att de var närmare tusen personer. Det enda som lät var gråt, snyftande och bönerop. De flesta satt på golvet och många hade tagit av sig på överkroppen eftersom värmen var tryckande. Tillsammans med gisslan i gymnastiksalen var det han, Ludmilla och sju andra i Riyad-us Saliheenbrigaden. Abdullah, Chanpasji, Vasilij, Anatolij, Iznaur, Nadia och övriga sjutton var posterade vid fönster och dörrar så polis och militär inte skulle kunna ta sig in och övermanna dem. Innan Abdullah och Vasilij lämnade gymnastiksalen hade de hängt upp bomber i basketkorgarna och i taket.

Nurpasji hade varit tvungen att skjuta en lärare och en förälder som gett sig på dem. I tumultet hade även en flicka blivit skadad. De hade precis börjat framlägga sina krav: Släpp de tjetjenska militärerna i Ingusjien och ut med de ryska trupperna från Tjetjenien. Det var bestämt att FSB skulle höra av sig inom en kvart. Men kvarten var slut. För var femte minut som förflöt över tiden skulle ett barn få sätta livet till.

Nurpasji drog upp en fräknig pojke från golvet. Pojken började genast gallskrika. Nurpasji gav honom en örfil och drog ut honom ur gymnastiksalen, in i omklädningsrummet och vidare till duscharna.

Ur byxlinningen tog han upp sin pistol och satte pipan mot pojkens tinning.

ARIE FÖRSTOD ATT det skulle vara över vilken minut som helst. De israeliska vakterna hade sagt att de kontaktat de amerikanska säkerhetsvakterna på Boston Logan International Airport som meddelat att de analyserat behållarna och att de innehöll gas som användes till drivkraft för mekaniska proteser och att utförseln var laglig. Något som betydde att en av de fyra behållarna som mannen i den vita rocken hämtat för drygt en halvtimme sedan var poloniumet.

Arie tänkte på Adina, sin israeliska flickvän. När han var klar med studierna var det bestämt att de skulle gifta sig. Något som nu, med tanke på hans belägenhet, fick betraktas som ett ödets ironi.

Den mosaik av kulturer som Tel Aviv bjöd på skulle för honom i stället finnas inom fängelsemurarna.

Dörren öppnades. In kom mannen i den vita rocken. I handen hade han samma väska som när han hämtade behållarna. Han gick fram till bordet. Ur väskan tog han upp de fyra gasflaskorna, plus den som legat i handbagaget. Han lade behållarna på bordet. Arie såg att nummer 8, den med poloniumet, var bland de fem. Han kände hur golvet började gå i vågor. Han ställde sig upp och förde ihop händerna i ett förberedande för handfängsel.

”Behållarna tillhör klass 2.2”, sade mannen i den vita rocken och tittade på de tre säkerhetsvakterna. ”De är fullt lagliga att föra in.”

Kapitel 20

3 september 2004

VLADIMIR PUTIN VAR rasande och slog upp ytterligare en Stolichnaya. Skjortan var uppknäppt och ärmarna uppkavlade. Hur i helvete vågade de tjetjenska ormarna? Presidenten stoppade en bit saltgurka i munnen, svepte vodkan och satte glaset hårt i bordet. Dramat var inne på sitt tredje dygn och det var fyrtio grader varmt i gymnastiksalen där gisslan hölls inspärrad. De nekades vatten och fick dricka sin egen urin för att inte tuppa av.

Vladimir tog telefonen. Även om hustru Ljudmila tyckte det var ett väl drastiskt beslut hade han bestämt sig. Det gick inte att vila på hanen när man hade med sådana typer att göra. Det var dags för det stora artilleriet.

LINUS CRUSE VAR tillbaka i Palo Alto. Han kunde inte förstå vad som tagit åt Regan och varför han inte stoppat det. Kanske var det för att han kände att hon hade ställt upp så mycket för honom. En sak var i alla fall säker. Hon måste ha varit svältfödd. De hade förflyttat sig från soffan in i sängen och han hade stannat över natten. Regan hade berättat hur hennes stora kärlek blivit mördad. För fyrtio år sedan hade denne Mike blivit uppsåtligt påkörd av en kvinna som numera var en av världens kändaste personer. Mer hade hon inte sagt men lovat att berätta vem det var nästa gång han besökte henne.

SJAMIL BASAJEV SATT i sin bruna snurrfåtölj i sitt röda tegelhus i Groznyj i Tjetjenien. Han var topp tunn rasande och förstod att Putin inte skulle ge vika för deras krav och släppa hans landsmän som satt fängslade i Ingusjien. Inte heller dra tillbaka sina trupper från Tjetjenien. Än mindre arrangera förhandlingar mellan Nordossetiens och Ingusjiens presidenter. Något som betydde att det var kört för Nurpasji, Abdullah, Vasilij, Chanpasji, Anatolij, Iznaur, Ludmilla, Nadia och de

andra tjugofyra kamraterna i Riyad-us Saliheen-brigaden. De skulle dö för sitt land där i Skola Nummer Ett i Beslan.

Sjamil släckte teven och stängde av mobilen. Ännu en gång fick han bekräftat hur obeveklig Putin var. En operation av det här slaget skulle även de mest fanatiska enväldshärskare ge vika för. Men inte ens oskyldiga barn fick Putin att lägga fingrarna emellan. Sjamil hoppades att världen snart skulle begripa att Vladimir Putin var Rysslands mest hårdnackade president någonsin. Att han var en fara för hela världen. Inte minst för USA.

”Det ser illa ut. Hur ska du göra?”

Basajev snurrade ett halvt varv på fåtöljen.

”Jag vet inte.”

”Ska du fjärrutlösa minorna som Ludmilla och Nadia har runt kroppen?”

”Nej”, sade han. ”De har toxinet som det är bestämt att de ska injicera om allt går åt skogen.”

”Det tar tid innan det verkar.”

Basajev nickade och pekade mot hula-hula-klänningen som låg på soffan.

”Jag vet inte om det är rätt storlek.”

”Den funkar utmärkt.”

”Sätt dig”, sade Basajev.

Mark satte sig.

EDUARDO LÄG PÅ sitt rum på Harvard i t-shirt och joggingbyxor och stirrade upp på bilden av Jessica Alba. Både i går och i dag hade han försökt ringa Mark utan att få något svar. I förrgår hade de talats vid. Mark ville öppna upp för allmänheten omgående och hade sagt att han skulle prata med de andra om det. Eduardo förstod att Mark var fast besluten att göra The Facebook till världens största sociala sajt med det dolda syftet, att genom metadatan, ta del av andra länders planer och tillkortakommanden, allt för att uppfylla presidentens önskan att ge USA ett försprång mot de andra stormakterna. Trots det hade uttalandet kommit överraskande eftersom Mark bara veckorna tidigare ansett att de skulle vänta med att ge tillträde åt gemene man. Han tyckte att det räckte gott nog med att de öppnade upp för personer från fler renommerade företag än de redan gjort. Eduardo hade föreslagit McDonalds och KFC. Ett skämt som inte hade uppskattats.

ALEKSANDR LITVINENKO SATT tillsammans med Marina i tevesoffan och följde dramat i Beslan. Båda grät. Det pratades om flera hundra döda. Hälften barn. De tjetjenska separatisterna ur Riyad-us Saliheen-brigaden krävde att Ryssland släppte de tjetjenska militärer som arresterats och blivit fängslade i Ingusjien.

Aleksandr var förtvivlade och arg. Han ville så gärna vara på plats i Moskva. Ändå var han inte säker på om det var korrekt information som kablades ut över världen från ryska nyhetsbyrån *Itar-Tass* och från den statliga tevekanalen Rossija. Ryssland om någon kunde undanhålla och manipulera nyheter. Det var Tjernobyl ett flagrant bevis på.

Aleksandr tyckte att det fanns allt för många likheter med gisslandramat på Dubrovkateatern i Moskva för två år sedan, där 170 personer fått sätta livet till och som Putin anklagat Tjetjenien för.

Aleksandr släppte Marinas hand. Han blev allt mer övertygad om att det var Putins egna män som tagit sig in på skolan. Allt för att presidenten skulle svärta ner Tjetjenien än mer än han redan gjort och få en trovärdig anledning att en gång för alla gå in och göra slut på det lilla landet med den bångstyriga befolkningen.

”Putin måste stoppas.”

Marina nickade med tårarna strömmande ner över kinderna.

”Jag måste tillbaka”, sade han.

”De kommer att döda dig.”

DET RÅDDE KAOS. Nurpasji förstod att det var över. Skolan var omringad av armé- och inrikessoldater, elitförbandet Spetsnaz, poliser och specialstyrkor från FSB. Dessutom hade en bomb som Abdullah hängt upp i taket exploderat när en av de ryska säkerhetsstyrkornas prickskyttar träffat Vasilij som haft sin fot på den utlösningknapp som var kopplad till sprängladdningen. Det brann i gymnastiksalens tak och de hjärtskärande skriken från gisslan blev allt mer outhärdliga.

Nurpasji vände sig om och såg en blodig Abdullah komma springande emot honom.

”De har kört fram en T-72.”

Nurpasji svarade inte. Putin skulle skjuta myggor med kanon. T-72 var en stridsvagn. Nurpasji tittade upp mot det brinnande taket.

”Vi förflyttar oss till matsalen”, sade han. ”Taket kommer att braka in när som helst.”

Abdullah nickade och sprang ut från gymnastiksalen. Nurpasji drog med sig två barn som mänskliga sköldar.

DUSTIN, CHRIS OCH de andra satt i vardagsrummet i Palo Alto. Det var knäpptyst. Alla följde dramat i Moskva på radion.

”Ni vet vad detta betyder?” sade Dustin.

Samtliga nickade.

SOLEN SKEN. LINUS stod i trädgården i sina nya Ray-Ban. Chris och de andra hade gått in i huset för att följa dramat i Beslan. Det ringde, han såg att det var Regan. Hon hade ringt honom i går kväll men han hade inte svarat. Han tyckte att det kändes annorlunda att prata med henne nu. På svararen hade hon sagt att hon skulle ringa i dag och berätta. Han var inte riktigt säker på vad hon menat. Han hoppades att hon inte inbillade sig att han skulle bli hennes toyboy.

”Hej”, sade han så avspänt han kunde.

”Hej, Linus. Hon heter Laura Welch.”

”Vem?”

”Det vi pratade om när du var här.”

”Okej.” Han förstod att hon menade personen som kört ihjäl hennes gamla pojkvän. ”Tyvärr vet jag inte vem det är.”

”Det vet du.”

Han visste inte vad han skulle svara och såg att Chris stod i fönstret och vinkade på honom att han skulle komma in.

”Hennes efternamn är numera Bush.”

”Bush!?” sade han aningen okoncentrerat och satte upp två fingrar i luften i en handrörelse till Chris att han skulle komma in.

”Hennes make heter George.”

”Samma som presidenten”, sade han, drog på munnen och tog sin Mountain Dew från trädgårdsbordet och gick mot huset.

Det blev tyst i luren.

”Är du kvar?” undrade han.

”Ja”, sade hon. ”Samma som presidenten eftersom det är presidentens hustru.”

DET VAR FREDAG och Laura Bush var ute och shoppade. Hennes personal hade fått ledigt på grund av Beslandramat. Själv befann sig presidenten i den östra flygeln, i ”Office of the First lady”,

varifrån han följde dramat i Ryssland. Så här långt gick allt enligt planerna. Putin var i trångmål. Ja, både Putin och terroristerna. Att Basajevs lakejer skulle klara sig ur detta var inte tänkbart. George väntade nu bara på upplösningen. Det kunde inte ta många timmar till eftersom de var inne på tredje dygnet. Likväl kände han att han behövde skingra tankarna. Han bestämde sig för att försöka sig på att slå några strikar i Vita husets bowlinghall.

DET HADE GÅTT fem veckor sedan Namir passerade tullen på Boston Logan International Airport. Det var det sista någon sett av honom. Arie var ganska säker på att Namir hade betalat in augustihyran eftersom resan till USA skett i slutet av juli. Däremot var septemberhyran säkert inte betald. Något som betydde att Namir var fem dagar sen med hyran för sin lägenhet i Rafah på Gazaremsan.

Flera gånger hade Namir berättat för honom hur angelägna de israeliska hyresvärdarna var att få in hyrorna. Det tänkte Arie utnyttja för att komma in i lägenheten. Men Namirs ord klingade fortfarande i öronen: Att gå till fastighetsägaren och be om att få bli insläppt med huvudnyckeln var inte att tänka på. Hyresvärdarna släppte inte in obehöriga även om det rörde sig om anhöriga eller nära vänner.

Två dagar hade gått sedan Arie landade på Ben Gurion Airport i Tel Aviv. Han grubblade fortfarande över behållaren. Han kunde inte förstå varför Itzhak Bischoff hade lurat honom. Vad fick Itzhak ut av detta?

Han hade inte Itzhaks telefonnummer och för ögonblicket gjorde det varken från eller till. I stället var han lättad. Om innehållet i behållaren varit polonium hade han suttit häktad vid detta lag. När han lämnade Ben Gurion Airport hade han varit rejält omskakad. Han hade känt att han behövde frisk luft efter den mentala pärs han gått igenom och missat första bussen till Rafah. När bussen han var med på kom fram till Rafah stannade den vid torget och han hade spatserat till Namirs lägenhet. Flera gånger under den halvtimmeslånga promenaden antastades han av smågrabbar som ryckte i hans Samsonite och hoppades få hjälpa honom att rulla resväskan dit han skulle. Väl

framme hos Namir hade han inte lyckats ta sig in i trappuppgången. I över en timme hade han stått och väntat på att någon skulle lämna eller gå in i huset. När han hade bestämt sig för att gå kom ett par i trettioårsåldern ut från trapphuset. Men i stället för att tränga sig in hade han stått kvar och frågat om de visste om Namir var hemma. De hade inte sett honom i dag utan endast en kort skymt i går. Ett svar som förbluffat eftersom Arie var ganska säker på att Namir inte var i livet. För paret hade han berättat att han kom från USA och att han för bara några timmar sedan landat på Ben Gurion Airport och var här för att överraska sin vän. De hade släppt in honom i trapphuset och han hade gått upp och knackat på dörren. Men ingen där. Snabbt hade han sprungit nerför trapporna för att se om han kunde finna paret. Han ville fråga dem om de verkligen sett Namir. Men de var borta. Han hade gått upp igen och bankat på dörren, men inte kunnat märka minsta lilla tillstymmelse till liv i lägenheten. Och något brevinkast i dörrarna fanns inte – huset hade postfack på bottenplan. Han hade lagt örat till dörren och satt näsan i dörrspringan men varken hört ljud eller känt av någon lukt som kunde tyda på att någon hade befunnit sig i lägenheten den senaste tiden. Smått uppgiven hade han satt sig i trappan och på nytt funderat varför Itzhak Bischoff sagt att behållaren innehöll polonium. Kanske var det så att Itzhak också blivit lurad./?

Efter ett par utdragna timmar i det varma och oventilerade trapphuset hade han omsider gett upp. Han hade gått in på hotellet tvärs över gatan och bett om ett rum mot gatan så han kunde ha uppsikt över Namirs lägenhet – vännens två fönster. Men ingen aktivitet hade märkts av. Han begrep att det var av ren artighet som paret sagt att de sett Namir. Hans vän var spårlöst borta.

Kapitel 21

5 september 2004

LINUS VAR TILLBAKA hos Regan Gammon på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill. Han visste inte om det var för att han ville höra om Laura Bush och Mike Douglas eller för att han tyckt om sexet mer än han först velat erkänna. Han hade åkt buss till San Fransisco men Regan hade lovat att skjutsa honom tillbaka till Palo Alto i morgon.

”Vill du ha mer kaffe?”

”Sitt du”, sade han. ”Jag kan ta själv.”

De satt i köket.

”Det hade börjat några månader före mordet på Kennedy.”

Linus hällde upp kaffet.

”Oj.” Han tittade på henne. ”Det är ju fyrtio år sedan.”

”Fyrtioett”, sade Regan. ”Jag var inte ihop med Mike vid tidpunkten men vi hade pratat med varandra flera gånger.”

Linus ställde tillbaka kannan och satte sig.

”Det hade börjat med att Mike berättat för mig om en efterhängsen tjej på skolan.”

Linus lyfte muggen.

”Han visste inte så mycket om henne mer än vad han hört från en klasskamrat”, fortsatte Regan.

”Tjejen hade ett sjuhelsikes humör.”

”Vad hade hon gjort?”

”Mike hade visserligen sagt till mig att han inte kunde vara helt säker på att klasskamraten talade sanning eftersom han senare förstod att klasskamraten var kär i henne. I alla fall hade klasskamraten och tjejen varit på samma fest.”

Linus ställde ner muggen.

”De hade varit ett femtiotal på festen och tjejen hade dansat med en kille som haft sin flickvän med sig. Tjejen hade inte druckit någonting så hon kunde inte skylla på alkoholen. Däremot hade killens flickvän blivit berusad.”

”Svartsjuk?”

Regan nickade.

”Inte blev det bättre av att killen ignorerade sin flickvän. När klockan passerade midnatt hade flickvännen varit rejält berusad och försvunnit upp på ovanvåningen.”

Linus viftade ivrigt med handen att hon skulle fortsätta. Samtidigt förstod han att hon var berörd av minnet.

”Efter en stund hade killen undrat vart hans flickvän tagit vägen. Han hade gått upp på ovanvåningen och funnit henne i badkaret.”

”Badade hon?”

”Nej, hon sov. Men kranvredet var öppet och bottenpluggen i.”

”Oj. Skulle hon begå självmord?”

”Hon hade en 15-kilos hantel på magen.”

Linus tittade förvånat på Regan som böjde på huvudet.

”Hon hade gått upp på ovanvåningen, in i badrummet och lagt sig i badkaret och somnat. Därefter hade någon gått upp efter henne och satt i bottenpluggen, vridit på kranarna och placerat vikten på hennes mage för att hon skulle drunkna i sömnen.”

”Kan hon inte ha tagit hanteln själv och gått in?”

”Omöjligt med tanke på hennes tillstånd, stupfull. Dessutom var det ingen stor och stark tjej.”

”Men hon klarade sig väl?”

Regan nickade.

”Så Mikes klasskamrat misstänkte Laura?”

”Om inte direkt så i alla fall när han såg att Laura hade vikt upp ärmarna på sin blus.”

”Blöta!?”

Regan nickade igen.

TVÅ DAGAR HADE gått sedan upplösningen i Beslan. George Bush var inte helt nöjd eftersom han fått information av Basajev att en i gisslan överlevt. Det visade sig vara härföraren själv, Nurpasji Kulajev. Däremot var presidenten nöjd med att det tillkommit en kvarts miljon användare på sajten. Något som betydde att Beslan, tillsammans med tortyren av fångarna i Abu Ghurayb-fängelset, samlat in över en halv miljon nya användare. Nu var det bara Sjamil Basajev som skulle bort. Och naturligtvis Nurpasji. De personer som visste att han (USA:s president) också hade en del med operationen i Beslan att göra. I Ryssland rådde dödsstraffsmoratorium, dödsstraff hade inte tillämpats sedan 1996 och fick betraktas som avskaffat. Något som innebar att Nurpasji skulle vara i livet i många år till även om den ryska domstolen dömde honom till lagens strängaste straff.

George Bush var fullt införstådd med att Nurpasji måste likvideras fortast möjligast. Men vem skulle han sätta på uppdraget? Att få någon av fängelsevakterna att utföra det skulle bli svårt. Det var lättare att muta en vakt så att Nurpasji fick möjlighet att rymma för att sedan stoppa honom med en kula där ute.

Frågan var vilket fängelse som Nurpasji skulle föras till?

ALEKSANDR LITVINENKO VAR bedrövad. Han var tvungen att stoppa Putin. Men hur? Även om det var tjetjener ur Riyad-us Saliheen-brigaden som tagit sig in på skolan hade presidenten skött det klandervärt. En våldsam strid hade utbrutit och gisslan hade varit inklämd i mitten mellan terroristerna och Putins män som omringat skolan. Eftersom ingen samordning förekom mellan poliser, armé- och inrikessoldater och specialstyrkorna från FSB utbröt kaos. Många ur specialstyrkorna blev skjutna i ryggen av sina egna när de försökte ta sig in och rädda barnen. Bara timmarna efter explosionen i gymnastiksalen hade taket fallit ner över den kvarvarande gisslan. Det pratades om över trehundra döda. Av dessa var närmare tvåhundra barn. Ändå kunde Aleksandr inte vara säker på att det verkligen var medlemmar ur Riyad-us Saliheen-brigaden. Putin gjorde allt för att bringa det tjetjenska folket i vanrykte.

ARIE STOD PÅ den medfarna trottoaren och fläktade sig i den ljumma vinden med *The Jerusalem Post*. I går hade han pratat med kvinnan i den lilla butiken på hörnet. Hon hade berättat att hyresvärden alltid kom förbi på söndagar vid tolvtiden för att titta till sin fastighet. Hon hade beskrivit hur han såg ut. En beskrivning som passade in på hälften av Israels femtioåriga män.

Arie skulle säga till hyresvärden att han var där på besök hos sin vän och hade låst sig ute. Men också att han var där för att betala septemberhyran och be om ursäkt för att Namir var sen med betalningen. Han visste att han såg hederlig ut – det hade han fått höra otaliga gånger. Dessutom var inte den hyresvärd född som tackade nej om någon betalade in en försenad hyra, plus ränta. Det enda Arie skulle kräva i motprestation var att han skulle bli insläppt i lägenheten.

Detta var hans femte dygn i Israel. Han var tvungen att åka hem i övermorgon eftersom det var skolstart på onsdag. Han hade visserligen en ombokningsbar biljett så han kunde stanna några dagar till om han ringde och sjukanmälde sig. Men han ville inte missa allt för mycket av terminen. Han hoppades att han skulle finna något i lägenheten som han kunde använda sig av för att göra ett försök att ta livet av Yassir Arafat. Samtidigt kunde han höra hur idiotiskt det lät. Att han som

Harvard-student, utan någon som helst plan, skulle försöka sig på att mörda en av världens mest bevakade personer.

Arie höll hårt i portmonnän. I den hade han hyrespengarna. Han sneglade på klockan samtidigt som han såg en medelålders man som stämde in på kvinnans beskrivning närma sig.

”Ursäkta”, sade Arie när han såg att mannen tog upp ett knippe nycklar och saktade in vid Namirs port. ”Är det Yossi?”

Mannen dröjde på steget och Arie sträckte fram handen.

”Jag heter Arie och är en av Namirs närmaste vänner. Han är en av dina hyresgäster.”

”Jag vet vem Namir är”, svarade mannen utan att ta hans hand.

”Bra”, sade Arie. ”Jag kommer från USA. Jag är här och besöker min vän och har sovit över hos honom några dagar men har tyvärr låst mig ute. Namir är hos sin mamma och sina syskon i Afula och ska sova över där eftersom han ska upp tidigt i morgon och jobba, så jag undrar om du kan släppa in mig? Dessutom tänkte jag överraska honom med en lite för tidig födelsedagspresent och betala in hans hyra här och nu till dig eftersom han berättat att han är sen med den.”

Arie höll synligt fram portmonnän. Fastighetsägaren tittade på honom.

”Septemberhyran? Den betalade Namir till mig kontant förra söndagen jag var här.”

DET HADE BLIVIT kväll och Linus låg i Regans dubbelsäng och väntade på att hon skulle komma ut från badrummet. Hon hade berättat hur hennes pojkvän, Mike Douglas, dött. Samma dag som de

skulle träffas hade Laura kört på honom. Vittnena hade sagt att den unga kvinnan bakom ratten struntat i att stanna vid en stoppskylt. Smällen hade varit våldsam och den unge mannen hade slungats upp i luften och flugit ett tiotal meter. Det fanns inga bromsspår. Det bekräftade vittnesuppgifterna. I stället för att bromsa hade Laura gasat när hon såg Mike tvärsa gatan.

Badrumsdörren öppnades och ut kom Regan i uppsatt hår och negligé. Hon var lika sensuell som när han senast sov här. Han förstod att han inte skulle klara av att säga nej.

TROTS ÖVER EN kvarts miljon nya användare var Mark inte nöjd. Han tyckte att dramat i Beslan borde ha genererat fler användare. Däremot var han nöjd med de två dagarna i Tjetjenien, trots att Basajev inte var världens mest pålitliga person. Han och Basajev hade en plan. Mark kände att han var tvungen att sätta någon tilltro till Basajev. Hans pappa hade lärt honom: Även bland ovänner fanns det alltid en som inte var lika hatisk mot en.

Chris tittade på Mark.

”Är Linus hos den där Regan igen?”

”Han kommer i morgon förmiddag”, sade Mark. ”Det var i alla fall vad han sade.”

”Är det kvinnan som han var inneboende hos i San Fransisco?” undrade Dustin.

Mark nickade.

”Vad gör han där?”

Mark höjde på ögonbrynen.

”Säg det.”

”Tror du att han ligger med henne?”

”Hon är sextio år”, sade Chris och tittade på Dustin.

”Det finns många stiligastiliga kvinnor i den åldern”, sade Mark.

Dustin log.

”Som?”

”Varför inte Cher och Tina Turner. En kvinna åldras uppifrån och ner. Det sista som lämnar dem är underredet.”

”Underredet?” sade Dustin och tittade på Mark.

”Ja, de bevarar vader och lår in i det sista. Och ett par snygga ben säger väl ingen nej till. I alla fall inte Linus.”

Chris och Dustin skrattade. Mark slog bort tankarna på Linus och Regan. I stället tänkte han på vad han sett på bordet hemma hos Sjamil Basajev. En souvenir av Frihetsgudinnan. När Basajev rest sig från fåtöljen och gått fram till fönstret för att tända en cigarr hade Mark lyft på souvenirerna. Under souvenirfoten var George Bushs signatur. Mark kunde nästan sätta sin högra hand på att den inte var tryckt dit utan det var presidenten själv som skrivit den.

NAMIR VAR I livet. Arie begrep ingenting och frågorna hopade sig. Varför höll Namir sig undan för vänner, familj och arbetskamrater? Fastighetsägaren hade inte släppt in honom så han hade inte kunnat få något svar inifrån lägenheten. Namirs mamma hade tidigare sagt att hennes sons sista dag på bageriet i Afula var den 22 juli. Två dagar efter det hade han landat på Boston Logan International Airport. Efter det hade ingen sett honom.

Skulle han ringa Namirs mamma och berätta? Att ge henne förhoppningar om att hennes son var i livet var kanske mindre klokt. Kanske fastighetsägaren ljög och hade med Namirs försvinnande att göra?

Arie visste att Namirs mamma hade pratat med fastighetsägare Yossi flera gånger. Han hade sagt att han inte sett Namir. Arie bestämde sig för att ringa Namirs mamma och fråga henne om hon pratat med Yossi något de senaste dagarna. Han skulle inte berätta för henne att han var i Israel. Han visste att hon då skulle be honom att komma till Afula och hälsa på.

Arie gick fram till fönstret och tittade ner. Namirs lägenhet låg på tredje våningen, hotellrummet på fjärde. Men fortfarande inte minsta tillstymmelse till liv. Ingen hade varit i lägenheten under dessa tre dagar.

Arie tog mobilen och slog Namirs mammas nummer. Han visste inte vad han skulle tro. Om hyran inte var betald de två senaste månaderna skulle naturligtvis Yossi göra allt för att få ut Namirs möbler från lägenheten. Däremot: Om Yossi haft ihjäl Namir så ville han kanske få Namirs anhöriga och vänner att tro att Namir fortfarande var i livet, men att Namir medvetet valt att undvika dem av en anledning som bara Namir själv kände till. Allt för att Yossi behövde tid att tänka ut en plan som skulle rentvå honom och ge honom ett vattentätt alibi.

”Hej, det är Arie.”

”Hej, Arie! Vad glad jag blir när du ringer. Hur är det med dig?”

”Allt är bra. Jag sitter här och läser inför en tenta och har en fråga till dig.”

”Oj, har inte terminen precis startat?”

”Det är en resttenta. Dessutom är det mitt i natten här.”

”Jag trodde du skulle komma och hälsa på.”

”Det får bli längre fram. Jag var ju där i november förra året. Det kostar ju en del att åka. Inte minst för en fattig student.”

”Det är sant”, sade hon. ”Men du hälsade aldrig på när du var här.”

”Det var ont om tid och jag var bara där för att träffa min flickvans föräldrar”, sade han. ”När pratade du med hyresvärderna i Rafah senast?”

”Jag har ringt honom flera gånger de senaste två veckorna men han har inte svarat.”

”Då är det mer än två veckor sedan?”

”Ja. Senast jag pratade med honom var fredagen den 20 augusti.”

”Okej”, sade Arie. ”Hur många gånger har du pratat med honom allt som allt?”

”Tre gånger.”

”Och han har sagt samma sak varje gång?”

”Ja, att han inte sett min son, men att augustihyran är betald. Vad jag vill fråga honom är om septemberhyran är betald.”

”Betalar inte hyresgästerna in hyrorna kontant?”

Det blev tyst och Arie kunde höra att hon hade nära till tårarna. Han bestämde sig för att det fick räcka med frågor. Han hade en idé om hur han skulle komma in i Namirs lägenhet.

Kapitel 22

6 september 2004

SJAMIL BASAJEV RESTE sig ur fåtöljen. Han gick fram till fönstret och tittade ut över det landskap som han ansåg vara världens vackraste. Han strök handen över det svarta skägget. Trettioen starka personligheter ur Riyad-us Saliheen-brigaden hade strukit med på grund av att Nurpasji inte förberett sig på vad som kunde hända. Några ur gruppen hade fått samvetsbetänkligheter. Sjamil hade varit tvungen att fjärrutlösa de minor som Ludmilla och Nadia hade under sina fotsida klänningar.

Han tänkte tillbaka. Året var 1991 och han var tjugosex år gammal. Hösten hade kommit tidigt. Sovjetstaten befann sig i upplösning och hans Tjetjenien och Nordkaukasien förklarade sig självständiga. De första åren efter upplösningen var den ryska regeringen allt för upptagen av interna problem för att ägna den lilla bergsrepublikens utbrytning uppmärksamhet.

Sjamil mindes tiden. Glädjeyran. En glädje som inte skulle bli särskilt långvarig. I december 1993 hade Ryssland fått en ny konstitution. Något som fick Boris Jeltsin att återuppta sina försök att stoppa självständighetsivrarna i landet. Året efter gav Boris ordern om att ingripa militärt. Ett ingripande som Sjamil var övertygad om att Jeltsin trodde skulle bli en enkel och snabb operation. Fullt krig utbröt mellan ryska och tjetjenska styrkor och striderna blev utdragna och blodiga. I augusti 1996 skickade Jeltsin ett sändebud som förhandlade fram ett avtal om att eld skulle upphöra. I Chasavjurt-avtalet förband sig båda sidor att upphöra med stridshandlingarna och i januari 1997 lämnade de sista ryska styrkorna republiken. Samtidigt valdes Maschadov med stor majoritet till ny tjetjensk president. Efter ett treårigt uppehåll blossade kriget upp på nytt och avtalet var inte värt bläcket som det var skrivet med.

Sjamil svor för sig själv och knöt näven så knogarna vitnade. Vad trodde de ryska hundarna? Att Tjetjenien skulle nöja sig med ett simpelt avtal och förlåta dem för allt blod som spillts?

I september 1999 trängde han, Chattab och rebellstyrkorna in i republiken Dagestan för att upprätta en islamisk republik i Kaukasus. Det var i denna veva som Jeltsin utnämnde FSB-chefen Putin till premiärminister. Sjamil mindes det som i går. Putin nöjde sig inte med att driva bort honom och förbanden från Dagestan utan de ryska trupperna fortsatte in i Tjetjenien och ett nytt fullskaligt krig utbröt och lade stora delar av Groznyj i ruiner.

ARIE HÖLL BREVET i ena handen och matkassen i den andra. *Äntligen*. Det hade tagit honom längre tid än han trott att lirka ut brevet ur Namirs postbox. Det var dessutom det enda brevet. Namirs mamma hade tidigare berättat att hennes son hade mycket sparsamt med inkommande post. Arie hade föreslagit att hon skulle skriva några brev till honom så hon kunde se om breven kom fram. Hon hade gjort som han sagt men inga brev fanns i postboxen. Något som betydde att någon hämtade Namirs post.

Arie sneglade på sitt armbandsur. De skulle vara här om några minuter. Han hoppades att de två höll tiden eftersom låssmeden skulle komma om en kvart. Arie hade lovat mannen och grabben femhundra shekel.

Arie öppnade portdörren, tittade ut och såg mannen och grabben komma gående. Precis som överenskommet hade mannen en attachéväska. Arie gjorde en gest åt dem att de skulle gå en vända först.

SUMMERS HADE INTE pratat med presidenten sedan den 13 augusti. Han funderade fortfarande på om han skulle höra av sig till Mark. Terminen skulle starta om två dagar men han visste att Mark inte skulle dyka upp. Synd. Mark var en begåvning.

Summers knöt sina Adidasskor och gjorde sig redo för löprundan. För knappt två månader sedan orkade han inte springa tre kilometer. I dag klarade han sträckan utan problem. På två månader hade han gått ner fem kilo. Han log. Sexlivet var bättre än någonsin.

ARIE TITTADE UT. En skåpbil parkerade på gatan. Den var märkt med ”låsmed” på sidan. Han gjorde sig i ordning och ställde sig vid postboxarna med ryggen vänd mot portgången. Han förstod att det skulle ta någon minut innan låsmeden knackade på porten – verktyg och annat skulle med upp.

Arie förväntade sig att han skulle finna något i Namirs lägenhet som han kunde använda sig av för att förgifta Arafat. Likväl var problemet större än så. Att ta sig till bageriet i Afula och lyckas preparera de bakverk som på ett eller annat vis skulle nå Arafat var mindre troligt.

Det knackade, Arie vände sig om. I handen hade han brevet. Han öppnade porten.

”Är det Namir?”

”Ja”, sade Arie.

”Du har låst dig ute.”

”Ja”, sade Arie och suckade tungt. ”Det är inte första gången heller.”

Låsmeden var i fyrtioårsåldern, storväxt och hade harmynt.

”Men det är sådana som du som gör att vi har jobb.”

En lustigkurre, tänkte Arie och undrade var grabben och mannen med attachéväska blev av.

”Ska vi gå upp?”

”Ja”, sade Arie och tog upp sin mobil, slog ett nummer och svepte med handen. ”Tredje våningen.”

”Först vill jag se legitimation.”

Arie hade mobilen vid örat och brevet och matkassen i den andra handen. Han gav låssmeden en uppgiven blick, att han hade händerna fulla, samtidigt som han började prata i mobilen. Låssmeden pekade mot kassen och brevet och Arie lyfte aningen oförstående på armen och låssmeden tog brevet. Arie fortsatte att prata i mobilen och kunde se att låssmeden läste vem brevet var adresserat till.

Med telefonen vid örat gick Arie upp för trapporna. Efter kom låssmeden med verktygslådan och brevet.

När de kom upp på våningsplanet hörde Arie portdörren öppnas där nere. Han hade fortfarande mobilen vid örat. Låssmeden hade satt ner verktygslådan och var i full färd med att undersöka låset.

”Okej”, sade Arie och blev tyst några sekunder och tittade ner mot vilplanet. ”Här kommer hyresvärden så vi får pratas vid senare.”

Arie tryckte av, stoppade mobilen i fickan. Låssmeden vände sig om och gav honom tillbaka brevet.

Mannen satte ner attachéväskan. Han och låssmeden hälsade på varandra.

”Jag är ledsen för att jag ställer till det igen”, sade Arie.

”Det är okej”, sade mannen, tittade på Arie och sedan på låssmeden. ”Tyvärr har jag ingen huvudnyckel. I stället vill jag att du räknar på ett byte av samtliga lås i fastigheten.”

”Ingen fara”, sade låssmeden. ”Vi ska nog kunna få upp dörren.”

På nytt öppnades portdörren där nere och några sekunder gick.

”Hej, Namir. Vad gör ni?”

Arie vände sig om.

”Vi försöker komma in. Jag har tappat min nyckel.”

”Igen”, sade grabben som var i tolvårsåldern.

”Ja”, sade Arie. ”Är inte du i skolan?”

”Jo, men jag ska bara hämta en sak”, sade grabben och rusade upp.

LINUS VAR TILLBAKA i Palo Alto. Han kunde knappt fatta det. Att Laura Bush kommit undan med att ha mördat Mike Douglas. Ändå var inte detta det som förundrade mest. Han kunde inte förstå att Regan efter sådan lång tid var så hämndbenägen. Det gick ju mot ett halvt sekel. Han bestämde sig för att det fick vara nog med besöken på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill. Och detta fastän han fick utomordentlig sex av henne. Regan var ömsint och gjorde saker som tjejerna i hans ålder inte gjorde. Dessutom lagade hon god mat.

”Du sitter väl inte och dagdrömmer”, sade Dustin och knäppte med fingrarna framför ansiktet på honom. ”Vi måste bli klara med kodningen i dag.”

ARIE, MANNEN OCH grabben stod utanför Namirs öppna dörr. Låssmeden hade precis gått. I handen hade Arie en uppsättning nycklar och mannen en faktura på åttahundrafyrtio shekel. Allt som allt hade det tagit en halvtimme.

Arie gav mannen och grabben sexhundra shekel. Det var hundra extra för att de skött sig. Det enda han kunde anmärka på var grabbens hastiga vändning uppe på våningsplanet: Några sekunder för att springa upp ett våningsplan, öppna en dörr och springa in och hämta något som hade glömts och ner igen ett våningsplan. Men låssmeden hade inte reflekterat något över det.

”Tack för allt”, sade Arie.

Mannen satte ner attachéväska, rev fakturan i två delar och gav till Arie. Grabben och mannen lämnade trapphuset.

Arie gick in i hallen, stängde dörren och låste omsorgsfullt. Aldrig tidigare hade han varit i Namirs lägenhet. Hans resa hit i november hade varit för att träffa flickvännen och sina blivande svärföräldrar. Det enda han visste var det som Namir berättat i telefon. Det var en etta på trettio kvadratmeter. När han kom ut i köket kände han en svag odör. På bordet stod två glas och en flaska Kosher Vodka. Han visste att Namir inte drack så han luktade i glasen. Han blev allt mer förbryllad över vad som hänt. Han såg en plastpåse på golvet. Därifrån kom lukten. Arie tittade ut genom fönstret, ner mot gatan och upp mot sitt hotellrum.

Han lämnade köket och gick in i rummet. Det såg välstädat ut. En bäddad säng, rent nattduks- och vardagsrumsbord och en hörnsoffa med två prydnadskuddar. Det fanns teve, byrå och en garderob. På väggarna hängde bilder av Ariel Sharon, Tempelberget och israeliska fotbollslandslaget.

Arie öppnade garderoben. Det fanns inte så många ställen att förvara sprängdeg, gasmask, skottsäker väst och en Uzi på. Antingen i klädkammaren i hallen, i garderoben, eller i byrån, alternativt under sängen.

Arie vände sig om när han hörde ljud utanför dörren. Han gick ut i hallen. Han visste att de inte kunde ta sig in i lägenheten eftersom låssmeden hade satt in ett nytt lås och han var den ende som hade nyckel. Ändå var blicken koncentrerad på dörrhandtaget.

Arie tog ett steg bakåt när handtaget fördes nedåt. Han visste inte om han skulle öppna. Kanske var det låssmeden som glömt något? Arie bestämde sig för att öppna, tog tag i låsvredet och handtaget och förde upp dörren.

”Vad i helskotta!?”

Kapitel 23

7 september 2004

I GÅR HADE installationen av luftkonditioneringen i gymmet blivit klar och Putin var tillbaka i träning. Det var också slut på värmeböljan som lamslagit stora delar av Ryssland. Ett hundratal äldre hade inte klarat värmen och avlidit.

Putin var förbannad. Mark hade åkt till Groznyj i Tjetjenien. Vad i helvete sysslade han med? Att Mark skulle ha något ihop med Basajev och Riyad-us Saliheen-brigaden var väl ändå inte möjligt?

DE SATT PÅ Aries hotellrum. Arie på sängen och Namir på en stol. På klaffbordet låg de fem nycklarna till den nya låskolven. Arie kunde fortfarande inte fatta det. Han hade bett att få höra allt en gång till eftersom han i går varit glad bara över att se sin vän i livet.

”Det låter som hämtat ur *Die Hard*”, sade Arie efter en stunds tystnad. ”Jag kan fortfarande inte förstå att du inte gick till polisen. Eller i alla fall till ambassaden.”

”Vad skulle jag som nyanländ utböling ha sagt till dem?” sade Namir och reste sig från stolen. ”Att två collegegrabbar, som jag aldrig tidigare träffat, drogat mig och att en palestinsk taxichaufför hängt upp mig i benen i en stor krok i taket för att tömma mig på blod?”

Arie tittade på honom. Namir var 185 centimeter lång och vägde i vanliga fall 85 kilo. Framför honom stod en avmagrad kille som hade åldras tio år på sex veckor. Namir hade sagt att collegegrabbarna inte var några studenter utan två junkies. De hade berättat för honom att taxichauffören hade sagt till dem i telefon att han skulle skrämman upp en kund eftersom denne hotat med att råna honom.

”Talar du sanning, Namir?”

”Varför skulle jag ljuga?”

Arie höjde på ögonbrynen.

”Jag kan bara inte få ihop hur taxichauffören fick kontakt med collegekillarna. De kan ju inte bara ha dykt upp sådär. De verkade ju inte känna varandra. Och du sade att ni befann er på vischan?”

”Det sade jag inte. Jag sade att det var i utkanten av Boston och att taxichauffören körde in på en grusväg. Han stannade bilen, tog ut nycklarna och gick och ställde sig och pissade vid ett träd. Hela tiden pratade han i telefon. Antagligen med de två.”

”Jag tycker fortfarande att det låter underligt.”

Namir slog ut med ena armen.

”Du är en av mina bästa vänner, kanske min allra bäste. Ändå tror du mig inte. Hur vill du då att polisen och ambassaden ska göra det?”

”Jag tror dig, men kan inte få ihop det”, sade Arie. ”Att de också drogade ner dig. Var fick de tag på bedövningsmedlet? Och att taxichauffören tog ditt pass, telefon och plånbok.”

”Det tog han naturligtvis när jag var nedsövd”, sade Namir, drog handen genom det blåsvarta håret och gick fram till fönstret. ”Precis när han skulle skära halsen av mig så ringde det i hans telefon.”

”Och det var collegegrabbarna ... junkieserna?”

”Ja. De stod förmodligen utanför och insåg vad som höll på att hända. De skulle bli delaktiga i ett mord eftersom det var de som hängt upp mig i kroken. Killarna sade till taxichauffören att polisen var på väg dit eftersom två unga grabbar hade tittat in genom fönstret och sett vad som pågick. Det var då taxichauffören fick bråttom. De sade att han rivstartade därifrån.”

Arie ställde sig upp.

”Sedan lyfte de ner dig?”

Namir nickade.

”Den ene killen ringde sin tjej. Hon körde mig in till centrum. Jag fick också de fyrtio dollarna.”

”Fyrtio dollar!?”

”Killarna hade fått vardera tjugo dollar av taxichauffören för att hänga upp mig i kroken i taket.”

Arie skakade på huvudet.

”Varför ringde du inte mig?”

”Ingen telefon, inget nummer, inget. Han tog rubbet.”

Arie insåg att det inte var lönt att fråga honom varför han inte tog sig till Harvard. Och mönstrat på en israelisk båt för att komma tillbaka till Rafah? Allt lät mer än egendomligt.

”Okej.” Arie satte sig igen. ”Det som hänt är historia. Hur gör vi nu?”

Namir tittade på honom.

”Jag vet att allt låter konstigt men din berättelse är inte heller så lätt att ta till sig.”

Arie fick en undrande min.

”Att de tog mig i tullen?”

”Nej”, sade Namir. ”Att du har åkt hit med en massa behållare och under ett dygn levt med vetenskapen om att de kunde ta dig i tullen och så visar det sig vara vanlig gas i behållaren.”

”Behållarna ligger i den blyfodrade lådan.” Arie pekade mot sin Samsonite som låg öppen på golvet. ”I alla fall så måste jag tillbaka. Skolan börjar om två dagar.”

Namir gick fram till Samsoniten och tog den blyfodrade lådan. Han gick tillbaka till fönstret, tog upp behållarna och ställde dem i fönstret.

”Vilken är det?”

”Nummer 8. Siffrorna står undertill.”

Namir vände på två av de fem behållarna. Han satte tillbaka den ena.

”Det var säkert numreringen som gjorde tull- och säkerhetsvakterna misstänksamma.”

Arie ryckte på axlarna.

”Det lär vi aldrig få veta.”

”Jag tar med mig den”, sade Namir.

”Du gör precis vad du vill med den.”

Namir betraktade behållaren.

”Hur ska du göra med jobbet på bageriet?” undrade Arie.

”Jag får pallra mig dit igen. Jag måste ju äta och betala hyra.”

Namir hade sagt till innehavaren att han råkat ut för en olycka, också något som Arie tyckte lät besynnerligt eftersom Namirs mamma, djupt bekymrad, varit på bageriet flera gånger och frågat efter sin son. Hon om någon borde ju ha vetat.

”Ska du smyga in behållaren i en tårta”, sade Arie spefullt och drog på munnen för första gången på en vecka.

”Det kan vara ett alternativ eftersom Arafat är stortrutad. Har vi tur så märker han inget och behållaren fastnar i halsen på honom.”

Arie fick en allvarlig min.

”Seriöst, Namir. Vad är dina planer?”

”Vi ska inte vara säkra på att detta är vanlig gas tillhörande klass 2.2.” Han höll upp behållaren. ”Jag har en vän vars äldre bror jobbat vid tullen och han har sagt att de ofta inte kollar innehållet.”

Arie tittade på honom.

”Menar du att de drog en vals?”

”Kan ha gjort”, sade Namir. ”Jag tar med mig behållaren och åker till en vän i Tel Aviv lite senare i dag.”

”Är det en som kan analysera innehållet?”

Namir nickade.

”I våras gick han ut som kursetta på Atom- och kärnfysik-programmet på *Tel Aviv University*. Det han inte kan om strålning, gas och brännbara och explosiva ämnen är inte värt att veta. Dessutom har han fortfarande tillgång till labbet på universitetet.”

”Hur kommer du dit?”

”Jag kan låna en väns bil, men du får ge mig några hundra shekel. Jag måste tanka och köpa en begagnad mobil.”

”Det är lugnt”, sade Arie. ”Någon mobil behöver du inte köpa. Du kan få min reservmobil.”

”Bra. När åker du i morgon?”

”Jag har en ’öppen biljett’ så förhoppningsvis tidigt.”

LIKSOM TORTYREN AV fångarna i Abu Ghurayb-fängelset var Beslan avklarat och inskrivet i historieböckerna: 334 döda varav 186 barn. Det var dags för nästa verk. Det skulle ske under julhelgen och platsen hade varit klar sedan i juni. Frågan var om han kunde hålla Condoleezza och Colin utanför detta också? Presidenten räknade med att medlemsantalet skulle öka med flera miljoner under julhelgen. Mark hade sagt att han ville vänta med att släppa in enskilda personer. Ett beslut som Bush var övertygad om var fel. Skulle de komma upp i en miljard användare gällde det att öppna upp för alla världens skolor och för personer över femton år, ja, kanske till och med yngre.

Det skulle fjärrutlösas och hans vän, som han kallade Seismologen, hade uppskattat att urladdningen skulle motsvara 9,0 på Richterskalan. Sprängningen skulle göras under vattenytan och uppfattas som ett jordskalv. Seismologer och förståsigpåare skulle säga att det var de två oceaniska

kontinentalplattorna som kolliderat med varandra. En del planering återstod innan allt var i hamn. Presidenten visste fortfarande inte hur kärnvapenladdningen skulle komma på plats.

REGAN GAMMON ÅNGRADE att hon hade berättat för Linus om Mike Douglas och Laura, och vad hon jobbade med. Ändå kunde hon inte tänka sig att han skulle berätta det för någon. Linus var svensk. De om några kunde bevara hemligheter. Det var i alla fall vad hon tagit del av i *Illustrated Science*.

Hon var glad att hon träffat Linus. Att han uppskattade hennes sällskap och det sex de hade. Samtidigt förstod hon att det när som helst kunde ta slut. Linus var anmärkningsvärt klarsynt för att vara tjugotvå. Men han var också man. Och hon hade gjort sin hemläxa. Hon visste hur unga män skulle tas. De fick aldrig tro att man behövde dem.

ARIE HADE RINGT resebyrån och de hade bokat in honom för avresa i morgon. Han var glad att komma därifrån. Och även om Namir hade sagt att tullen många gånger struntade i att kolla innehållet var Arie säker på att det var vanlig gas i behållaren. Att så många kontrollstationer skulle ha missat att det var polonium var inte sannolikt.

Det hade varit några händelserika dagar och han var mentalt slut. I kväll skulle han lägga sig tidigt. Men först skulle han gå ner och informera receptionen om att han skulle checka ut i morgon.

NAMIR BEFANN SIG i laboratoriet på *Tel Aviv University*. Han hade tagit det säkra för det osäkra och höll sig på behörigt avstånd bakom glasskivan. Han såg att vännen lade persondosimetern på den rostfria bänkskivan, tog av sig labbrocken, munskyddet och skyddshandskarna. Namir förde upp glasfiberdörren.

”Och...”

Jaron vände sig om.

”Det är polonium-210 i behållaren.”

EDUARDO LÅG PÅ sin säng i sitt rum på Kirkland och stirrade upp i taket på spindeln som hade lyckats med konststycket att väva in en mal tredubbelt större än den själv. En bedrift som i något slags mån kunde visa att störst inte alltid går segrande ur striden. Det var med blandade känslor som han såg fram emot skolstarten. Han hade pratat med Mark i går och berättat att han skulle komma till Palo Alto på torsdag och kunde stanna i fyra dagar. Mark hade inte låtit allt för entusiastisk.

Eduardo kom på nytt att tänka på farfars ord: Att han skulle förbereda för en B- och C-plan ifall Mark hade planer på att lura honom. Eduardo bestämde sig för att vara uppmärksam på Mark och dennes sinnesstämning. Kanske kunde han få Dustin, Chris eller Linus att avslöja något för honom som Mark ovillkorligen ville hålla hemligt. Samtidigt visste han vilken makt Mark hade över de andra. Det första han skulle göra när han kom till Palo Alto var att åka upp till affären. Det han förberett skulle kosta honom några hundra dollar.

ARIE STOD NERE vid hotellets reception i t-shirt och joggingbyxa. Klockan var kvart över tio på kvällen och det var bara han och receptionisten i foajén. Receptionisten, en lång mörk elegant kvinna runt trettio med bländvitt leende och fromma ögon pratade i telefon med en gäst som verkade helt hämningslös i sin kritik. Den högljudde mannen hade synpunkter på hotellets service: Rummets fönsterrutor var inte tillräckligt rena och städerskorna skötte inte sitt arbete. Det fick Arie att tänka på att oavsett hur vacker man var fick alla sin beskärda del av fördömande. Plötsligt försvann kvinnans leende.

”Fönsterrutorna är putsade och våra städerskor gör sitt arbete till gästernas belåtenhet. Ni är faktiskt den enda gäst som haft synpunkter på fönstren.”

Receptionisten blev tyst och Arie förstod att mannen slängt på luren i örat på henne. Hon vände sig om.

”God kväll”, sade hon. ”Vad kan jag hjälpa till med?”

”Jag tänkte bara informera att jag checkar ut i morgon bitti. Kan ni väcka mig vid 08.00?”

”Naturligtvis. Om jag inte missminner mig är det rum 42?”

Hennes bländvita leende var tillbaka och Arie nickade.

”Och allt har gått bra?”

”Ja”, sade Arie och undrade lite för sig själv vad hon menade.

Plötsligt greppade någon tag i hans armar. Han vände sig om, två stöddiga män.

”Vad är detta!?” utbrast han.

”Du är vänlig och följer med här.”

Kapitel 24

8 september 2004

NAMIR SATT I köket med morgonkaffet. I går kväll hade han kommit hem sent från Tel Aviv och inte velat störa Arie. Nu på morgonen hade han ringt honom flera gånger men mobilen var avstängd. Antagligen hade Arie lyckats få en plats på flyget och var på väg hem till USA. Namir kände oron. Han tyckte inte om att vara i sin lägenhet efter det som hänt. Men han kunde inte sova över hos sin vän längre eftersom vännens flickvän hade satt stopp för det. Kanske var det förståeligt eftersom det var en enrummare och han sovit där i flera veckor.

Klockan var halv sju. I dag skulle han ringa sitt jobb. Han hade sagt till Arie att han berättat för sin arbetsgivare, Menachem, att han råkat ut för en olycka. Att han åkt till en vän i Frankrike, blivit påkörd av en bilist och legat medvetslös i veckor. Han visste att chefen var rasande på honom. Men han visste också att Menachem gillade honom. Kanske berodde det på att bagare Menachem var homosexuell och att Namir ofta skojade med honom om samhällets alla tabun mot homosexuella, lesbiska och transsexuella.

Bageriet öppnade klockan åtta på morgonen och hade servering. Namir stod för det mesta i kassan men vid stora beställningar fick han rycka in och assistera bagaren. Det var då nattetid och kunde även innefatta helger. Dagar och klockslag han avskydde. Likväl hade han alltid varit punktlig.

På bageriet fick de aldrig besked i förväg när några i Arafats krets var på väg dit, eller vilka konditorivaror som efterfrågades. Det gjorde det hela svårare. Bageriet hade ett alldeles för brett sortiment av bröd, kakor och bakelser för att han skulle veta vilka bakverk han skulle preparera. Vid några tillfällen hade han expedierat Arafats livvakt, Issam Belbaisi, som förmodligen var Arafats närmaste man. Samtidigt visste han att många andra i Arafats krets besökte bageriet regelbundet. Men att lista ut vem av dem som tillhörde kretsen var omöjligt. Och även om det visade sig vara Issam Belbaisi som klev in skulle det inte gå eftersom denne vid ett oanmält besök ville ha

bakelserna omedelbart. Det gick alltså inte att gå in i själva bageriet och hämta bakverken, de skulle tas direkt från disken ute i butiken.

I dag skulle Namir åka hem till sin mamma och sina syskon i Afula. Han var rädd att de skulle få en chock när han dök upp. Han hade bestämt sig för att berätta samma version för dem som för Arie. Men först skulle han försöka ringa Arie igen.

Han reste sig från köksstolen, tittade upp mot hotellfönstret där Arie hade haft sitt rum under veckan han varit här.

DET VAR BECKMÖRKET och Arie saknade skor och strumpor. Hans händer och fötter var fastsurrade vid stolen och blodstanken blandades med den muggiga källarluften. Han uppskattade att han suttit där i åtta timmar. Han var törstig och hungrig och frös om fötterna och hade kissat på sig. Männen som var i trettioårsåldern kom ner varannan timme för att förhöra honom. De misstänkte att han var på hotellet för att planera och utföra ett attentat. De hade noterat att han ofta stod i fönstret och tittade över till den andra fastigheten och flera gånger gått in där. De hade blivit än mer övertygade när de sett gasbehållarna på hans rum.

Arie hörde steg och begrep att männen var här igen. Dörren öppnades och en springa ljus silade in.

”Är du mogen för att prata?”

”Jag har berättat allt för er”, sade Arie.

”Det du berättat är inget annat än lögn”, väste den ene i örat på honom. ”Men jag är snäll så du ska få en sista chans.”

Arie hörde ett prasslande och kunde känna en svag doft av sirap och nougat.

”Jag har berättat. Behållarna ska min vän ha för att sälja eftersom han bara har ett deltidsjobb på ett bageri. Han bor i fastigheten här bredvid.”

Några sekunder gick, dörren öppnades och Arie såg att en av männen gick ut. Han förstod att den andre mannen var kvar.

På nytt öppnades källardörren och in kom mannen med något som Arie inte kunde uppfatta vad det var. Däremot kunde han höra ett svagt pipande.

NAMIR LADE MOBILEN på köksbordet. Aries telefon var fortfarande avstängd. På nytt tittade han upp mot hotellfönstret där Arie bott. Namir började så smått försonas med tanken på vad han gjort. Vad det innebar om de tog honom. Om Israel lämnade ut honom riskerade han dödsstraff.

Allt spelades upp igen i hans inre. Inne i huvudet kunde han klart och tydligt höra sin och taxichaufförens röst:

”Och hur ska jag ta mig till Cambridge, till min vän?”

Taxichauffören drog för gardinen och vände sig om.

”Du kommer inte träffa din vän mer eftersom du ska åderlåtas.”

”Jag ska vad?”

Ögonblicket efter drog taxichauffören upp kniven ur byxlinningen. Det sista Namir mindes var att han tittade ner på plåthinken och sedan föll han i golvet med en duns. Kroken i taket hade gett med sig. Rent instinktivt var han på benen på bråkdelen av en sekund och greppade plåthinken.

Med kraft drämde han den i huvudet på taxichauffören som tappade kniven och segnade ihop på golvet. Sekunderna efter ville han förtränga, men de spelades obarmhärtigt upp som en film för hans inre blick.

”Jag ska döda dig din jävla kamelryttare!” vrålade han och tog upp kniven.

I blint raseri stack han ut ögonen på araben och skar halsen av honom. Minuterna efter var kaotiska. Tiden som paradoxalt nog varit hans enda vän när han hängde i kroken hade nu blivit hans värsta fiende. Han var tvungen att komma därifrån så fort som möjligt eftersom det fanns en möjlighet att collegegrabbarna kom tillbaka. Men var fanns hans pass och plånbok? Hastigt hade han känt i taxichaufförens fickor men varken funnit pass, mobiltelefon, nycklar eller plånbok. Han hade tagit taxichaufförens bilnycklar, rusat ut och rivstartat därifrån. Färden hade varit kaotisk, han befann sig i ett helveteskval och flera gånger hade han varit på väg till polisen för att berätta vad som hänt. Men skulle polisen tro på hans historia var han tvungen att finna collagegrabbarna. Ändå var det inte säkert att det räckte. För vad skulle de säga? Att de varit med om att förbereda för hans död eftersom de hängt upp honom i kroken? Det var då han bestämde sig för att inte köra till Cambridge utan försöka ta sig ut ur landet så fort som möjligt.

Namir stod kvar vid köksfönstret. Funderade. Han visste inte varför han fick känslan men han fick den och bestämde sig.

Han satte muggen på diskbänken, lämnade köket och gick in i rummet. Han satte sig på knä och drog fram lådan som stod under sängen.

DET VAR MORGON och Aleksandr Litvinenko satt med sin laptop. Han hade fortfarande Beslandramat i tankarna. Ändå kände han sig på någorlunda humör. Kanske var det för att han skrev på sista kapitlet i *The Gang from Lubyanka?*

I kväll var det terminsstart på rumban och tangon. Det såg både han och Marina fram emot. Men en oroskänsla hade smugit sig på. Vid terminsstarterna var det alltid en del nya kursdeltagare. Beslandramat hade fått honom att förtränga händelsen i somras. Den kom nu tillbaka. Var det Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun som han sett inne på Queens Hotell?

DE HADE SATT på honom ögonbindel, lyft honom och stolen några meter bak in i vad han uppfattade som en smal passage knappt bred nog för honom och stolen eftersom han känt de kalla cementväggarna skrapa hans överarmar. Det pipande ljudet var nu också konstant.

”Du vill fortfarande inte berätta vad ditt syfte är här?”

”Jag har hälsat på en vän”, sade Arie på nytt. ”Jag går på Harvard och måste med flyget till Boston i dag.”

”Du har hälsat på en vän som bor över gatan och så tar du in på hotell? Det var en märklig vänskap.”

Arie frös rejält om tårna, de var så gott som bortdomnade, ändå kunde han känna att någon fingrade på dem.

”Vad gör ni?” sade han och försökte röra på sina fötter.

Han kände sirap- och nougatlukten igen och att något rann mellan hans tår.

”Vad fan sysslar ni med?” skrek han.

”Du kan skrika hur mycket du vill. Ingen kommer att höra dig. Vi är två våningar under markplan.”

”Sådär”, sade mannen vid hans fötter. ”Nu har du fått godsaker mellan tårna som våra små vänner uppskattar ... Så sista chansen. Vill du berätta vad dina avsikter är här?”

Arie svarade inte.

”Då är det dags att släppa ut dem”, sade den andre mannen som stod bakom Arie. ”Det tar lite tid så ha tålamod. Behöver jag säga att de inte ätit på några dagar och älskar nougat och sirap?”

Arie förstod att det var råttor och kunde känna att de var vid hans tår och nafsade, vilket fick honom att skrika rakt ut.

”Skrik hur mycket du vill för det kommer att göra ont. Men så fort våra små vänner gröpt ur fettvävnaden kommer allt gå fort eftersom det finns rikligt med blodkärl och nerver i tårna. Efter en timme har du förlorat så mycket blod att du blir medvetslös.”

Arie kände hur råttorna började gnaga på nougaten och förstod att när den var uppäten skulle de börja äta av hans tår.

Plötsligt öppnas dörren, Arie tittade upp och kunde se att ljuset tändes.

”Vad i helvete sysslar ni med era sjuka jävlar!” vrålade Namir och stirrade på männen och sedan på råttorna som sprang i olika riktningar för att undfly ljuset.

Männen svarade inte. I handen höll Namir sin Desert Eagle.

”Ni lossar honom från stolen, och det gör ni nu.” Namir satte klacken på en råtta som förvirrat irrade runt hans fötter.

Mannen vid Aries fötter drog av ögonbindeln, satte sig på huk och lossade repen.

”Vad har du gjort?” sade Namir och tittade på Arie.

”De har fått för sig att jag ska spränga hotellet.”

Namir skakade på huvudet.

”Vet ni om att killen är Harvardstudent?”

Männen svarade inte.

”Hur hade ni tänkt kompensera honom för detta?” sade Namir. ”Det minsta ni kan göra är att bjuda honom på veckan han legat här. Alternativet är att jag skjuter er här på plats i källaren bland era likar, gnagarna.”

Arie ställde sig upp på ostadiga ben och tog sina slippers som låg slängda på golvet. Namir tittade på honom.

”Hur länge har du suttit i stolen?”

”Sedan i går kväll. De trodde att det var sprängmedel i behållarna.”

”Jävla, dårar!” Namir blängde på dem båda. ”Låt mig se om jag fattat det rätt. Ni jobbar alltså här på hotellet som några slags hejdukar med tortyr som förhörsmetod om ni misstänker att någon av er gäster har fuffens för sig?”

Båda stod tysta. Namir förstod att de var livrädda för att han skulle skjuta dem, två våningar under markplan. Skotten skulle inte höras upp.

”Nu låter ni min vän gå upp och packa sina saker och så går ni vänligt och snällt till receptionen och ber om ett kvitto på att han betalat de dagar han legat här. Om inte så kommer jag tillbaka och skjuter er i knäskålarna.”

Kapitel 25

21 september 2004

KLOCKAN NÄRMADE SIG halv tre på morgonen. President Bush slog upp ett glas mjölk. I dag, eller rättare sagt i går, hade Sveriges statsminister Göran Persson vid en ceremoni i New York fått ta emot World Statesman Award och i dag skulle Jupiter stå i konjunktion med solen. Händelser som på något vis genomsyrade dagarna och satte sin prägel på de senaste veckornas lugn. Ändå var det tredje natten i rad som han hade svårt för att sova. Han visste inte vad det berodde på. Det hade i alla fall inte med valet att göra – han var övertygad om att han skulle besegra John Kerry utan valfusk.

Det var nu bestämt vilken dag som tredje projektet skulle utlösas. Det skulle ske annandag jul. Han hade bestämt sig för att hålla Colin och Condoleezza utanför detta också. Sprängladdningen skulle sänkas ner från en helikopter och vara på plats en vecka före annandagen. Ingen skulle misstänka att det var andra krafter än jordens egna som visat sig. Detonationen skulle frigöra kolossala mängder energi. Kraften skulle bli så stor att det fanns en risk att jordklotets rotation och form skulle påverkas.

”Ska jag göra en kopp te till dig?”

George vände sig om och betraktade sin hustru. En sekundlång tystnad uppstod. De tittade på varandra.

”Vad är det?”

George log.

”Det får nog räcka med mjölken annars lär det bli en massa nattliga toalettbesök.”

Laura log och lade sin hand på hans kind.

DET VAR MORGON och Namir stod i kassan i butiken. Han kunde inte påstå att chefen på bageriet tagit emot honom med öppna armar. Han hade fått ta till värsta snyfthistorien innan Menachem resignerat.

I snart två veckors tid hade han sovit över hos sin mamma och sina syskon. För dem hade han dragit samma vals som för sin chef, att han råkat ut för en olycka, men inte i Frankrike utan i USA. Första veckan hade han bara fått två arbetspass på bageriet och bestämt sig för att åka tillbaka hem till Rafah. Hans mamma hade brustit ut i gråt. Hon ville ha honom hos sig. Att han skulle flytta tillbaka till Afula.

Efter den bisarra händelsen på hotellet hade han fått låna sin väns bil och skjutsat Arie till flygplatsen. Arie hade varit rejält skärrad över det som inträffat men skulle bli än mer uppskakad när Namir berättade för honom vad som verkligen hade hänt i USA – att han mördat en taxichaufför och att det var därför han aldrig dök upp på universitetet. Han hade berättat att han inte hittat passet, plånboken och mobilen. Han hoppades att collegegrabbarna tagit hans värdesaker. Låg de kvar i huset hade polisen redan funnit dem tillsammans med taxichaufförens kropp och det skulle inte bli några problem att finna mördaren. Han hade också förstått var hans nycklar till lägenheten tagit vägen, de hade aldrig följt med in i huset – han hade haft dem i handen när collegegrabbarna ryckte upp bildörrarna. Det ironiska var att han hade letat febrilt efter nycklarna och de andra värdesakerna i huset och så visade det sig att nycklarna med all säkerhet legat på golvet i taxibilen under de sjuttio milen han kört från Boston till Washington.

Behållaren med poloniumet förvarade han i bageriet ute i butiken bakom en av innertakets skivor. Det var bara till att lyfta på den kvadratiska innertaksskivan så låg behållaren på skivan bredvid – han behövde inte ens en pall för att nå upp. Ändå var det en process som skulle ta tid. Personen,

vem det nu än var i Arafats krets, var tvungen att vända bort blicken i åtminstone 15-20 sekunder efter att hen gjort sin beställning för att det skulle finnas en rimlig chans att skvätta några droppar polonium på bakelserna.

Under dessa två veckor som gått hade Namir allt mer förstått hur tokigt det lät: Att han skulle pudra bakelserna med det radioaktiva ämnet polonium som om det vore florsocker. Ingen mer än Arafat och några till i kretsen visste vem av dem som skulle komma förbi och köpa bakverk. Och även om det skulle visa sig vara Issam Belbaisi som klev in, som Namir tidigare expedierat och sålt rugelach till, hur stor var sannolikheten att Issam skulle vända bort huvudet efter att ha gjort sin beställning? Och hur skulle Namir kunna veta att en av bakelserna verkligen var till Arafat?

Namir ville inget annat än ta död på den person som låg bakom mordet på hans pappa. Han visste att chansen förr eller senare skulle dyka upp. Arafat och de andra i hans krets var vällevnadsmän och älskade sötsaker. Det enda Namir var orolig för var att amerikansk polis skulle komma honom på spåren innan han fått chansen att ta livet av Arafat.

Namir rättade till konditorförklädet. Han ryckte till när klockan över butiksdörren plingade samtidigt som telefonen ringde.

KLOCKAN VAR NÅGRA minuter över midnatt. De andra hade gått och lagt sig men Mark satt kvar vid sin laptop. Han förstod att Bush på ett eller annat vis var inblandad i Beslandramat. Han hade inga bevis för det, mer än mötet med Sjamil Basajev för snart tre veckor sedan i Groznyj. Han tänkte på Frihetsgudinna-souveniren som stått på bordet hos Basajev. Basajev var slipad men inte särskilt begåvad. Om Basajev hade affärer ihop med presidenten var Basajev ute på djupt vatten. George Bushs affärer ihop med tvivelaktiga personer, Saddam Hussein, Usama bin Ladins bröder, Muammar al-Gaddafi och Sveriges före detta statsminister Carl Bildt var vid detta lag vida kända. Maktgalna personer som inte skydde några medel och släckte liv som andra släckte ljuset vid sängdags. Och även om den senare av dem inte hade blod på sina händer hade han varit styrelseledamot i Lundin Oil.

Mark ställde sig upp och sträckte på ryggen. Han gick ut i köket, hämtade en Mountain Dew och gick tillbaka in i vardagsrummet och satte sig i soffan. Han tog fjärrkontrollen, lade fötterna på bordet och log när han tittade på sina slippers. Det var dags för nya. Han böjde på ena benet och tog slippeln. Han vände på den.

”Vad i helvete!”

NAMIR HADE EXPEDIERAT kunden som precis lämnat butiken. Hon hade köpt en Frau Bartholdys kryddkaka – judisk kaffekaka innehållande hasselnötter, muskot och kryddnejlikor. Han undrande nu vem personen i telefonen varit som frågat efter rugelacher, judarnas svar på croissanter, men med lite annorlunda fyllning och bakat på parve så de kunde ätas efter en köttmåltid och fortfarande vara kosher?

Namir visste inte varför han fick känslan av att personen i telefonen var någon i Arafats krets. Han vände sig om, tittade på vägguret. Personen hade sagt att han skulle vara där om en kvart, vilket var om fyra minuter. Men han hade inte sagt att han ville ha några rugelach utan bara frågat om de hade sådana. Kanske var det detta som fått Namir att fatta. Att det var någon form av vilseledande. Att när personen kom in i butiken beställde han något annat än rugelach.

Namir kände allt mer i magen att något var på gång. Den som ringt var på väg till bageriet. Namir förstod att här fanns en chans. Men vilka bakelser kunde personen tänka sig ta i stället för rugelach? Hanukkah cookies eller purimkakor, ja, vad?

Namir tittade upp mot innertaksskivan där han hade behållaren med poloniumet. Om två minuter skulle personen vara här. Det fick bli två av de fyra Frau Bartholdyskakorna.

SEDAN EN VECKA tillbaka var Eduardo åter på Harvard. Han hade stannat i Palo Alto en dag längre än vad som var bestämt. Mark hade inte alls varit avig mot honom. Han förstod att Mark inte såg honom som något hot. Ändå hade han fixat det som han bestämt sig för. Det hade inte varit några

problem. Två hundra dollar hade det kostat honom. Men nu var det inte Mark han ville tänka på utan personen bredvid. Han hade aldrig provat det och fick tillstå att han var aningen nervös. De hade träffats på nätet. Han drog av täcket. Långa svarta ben och en rejäl stuss. Attribut han älskade. För att inte prata om det androgyna: Stor näsa och kraftfullt käkparti med fylliga mörka läppar likt en masaikrigare.

”Kan du vända dig om?” sade Eduardo.

För några sekunder betraktade han de mörka bröstgårdarna och den svarta gängliga kroppen i bjärt kontrast till den vita stringen. Han drog av sig kalsongerna och lade sig tillrätta i sängen, på ryggen skavföttes.

”Kom över mig”, sade han.

”Ska jag ta av mig trosorna?”

”Nej”, sade Eduardo. ”Det vill jag göra.”

Han slöt ögonen och sekunden efter kände han de mjukaste läppar någonsin. Han tittade upp. Naveln var piercad, ett hängsmycke i silver föreställande en delfin som dینگlade fram och tillbaka över den platta svarta magen.

Han tog tag i de små trosorna och lirkade, och när trosorna släppte de smala och spetsiga höfterna studsade den ut likt en svajande gummibatong.

MARK HADE HÄMTAT en kniv i köket och satt inne på toaletten med låst dörr och slippert i handen. Han var rädd att någon av de andra skulle vakna. Han tittade på slippert som hade en liten öppning

i sulan bak vid klacken. Något var intryckt och det såg ut som ett metallföremål. Försiktigt körde han in kniven i springan och bräckte och ut föll en plåtbit stor som en tumnagel.

BUTIKSDÖRREN PLINGADE TILL, Namir släppte innertaksskivan och vände sig hastigt om och såg två välvårdade män i svarta kostymer. Namir fick omedelbart en känsla av obehag. Var mannen som ringt inte någon i Arafats krets utan en FBI-agent som var här för att hämta honom och föra honom tillbaka till mordplatsen i Boston?

”God morgon”, sade Namir, drog förklädet ett kvarts varv bak och tog några steg fram mot kassaapparaten.

”God morgon”, sade den ene och gick fram medan den andre stod kvar vid butiksfönstret och tittade ut.

Namir andades ut, männen var inte från USA – de talade arabiska utan brytning. Mannen tittade på Namir, sedan upp mot innertaksskivan. Sekunder gick och Namir förstod att det inte var några vanliga kunder. Sinnena deras var på helspänn.

”Är det något problem med taket?”

Namir tittade på mannen, sedan på innertaksskivan där mannens blick vilade.

”Nej, det var bara skivan som inte satt rakt.”

Mannen som var i fyrtioårsåldern tog några steg fram, tittade upp igen och en oförstående min bredde ut sig.

”Rakt!? De kan väl bara sitta rakt. Skivorna är ju kvadratiska.”

Namir blev ställd och kände pulsen öka.

”Beställ nu”, sade mannen vid fönstret och tittade på butikens väggur och sedan på sitt armbandsur. ”De hämtar oss om tre minuter.”

Mannen svarade inte utan ställde sig rakt under innertaksskivan.

”Då undrar jag ...”, sade Namir för att få bort mannen från innertaksskivan. ”Har ni beställt?”

”Nej”, sade mannen vid fönstret. ”Men vår kollega ringde och undrade över rugelach.”

Namir ville inte titta på mannen som stod under innertaksskivan utan han höll blicken rakt fram på den andre.

”Rugelach var det ja ... Hur många vill ni ha?”

Namir höll kvar blicken på mannen vid fönstret och såg att den andre nu tagit ett steg fram och verkade ha förlorat intresset för takskivan.

”Vi tar tio”, sade mannen och tittade på sin kollega vid fönstret som nickade.

”Något annat?” sade Namir, tog en tårtkartong och förde glasskivan i disken åt sidan.

”Nej tack”, sade mannen bestämt och tog två steg bak och lyfte på innertaksskivan.

DET HADE BLIVIT tidig kväll och Aleksandr och Marina befann sig på dansen. Terminsstarten för två veckor sedan hade gått bra och ett nytt par hade börjat. Aleksandr visste inte varför han fick för sig att det var något misstänkt med paret – han kunde inte sätta fingret på vad det var.

Aleksandr var inte säker på om det skulle ha blivit bättre i USA om de beviljat honom asyl. Alex Goldfarb hade i alla fall gjort vad han kunnat när han körde dem till Ankara där vännen arrangerat möte på USA:s ambassad. Men USA ville inte ta emot honom. Han var en säkerhetsrisk. I stället hade de lovat att se till så att han och familjen klarade sig framöver. På den punkten hade de hållit sitt löfte. Han var tacksam för de pengar som den amerikanska staten sände honom varje månad. Samtidigt visste han att inga pengar i världen kunde ge honom hans frihet tillbaka.

MÄNNEN HADE GÅTT. Namir satt på pallen ute i butiken. Han hade skakat av sig det värsta obehaget. Pulsen hade gått på högvarv under några minuter men började nu hitta sin normala rytm igen. Han tog av sig förklädet. Ett förkläde som hjälpt honom. Han blev allt mer övertygad om att saker och ting var förutbestämt. Han hade aldrig hunnit sätta tillbaka behållaren med poloniumet på takskivan. Under de fyra minuterna mannen befunnit sig i butiken hade han haft behållaren i bakfickan. Det var därför han vridit på förklädet ett kvarts varv för att skyla behållaren. Han hade hållit sig lugn bakom disken, trots att mannen tagit sig friheten att kolla bakom innertaksskivan.

Namir kostade på sig ett leende. Precis när han skulle pudra två av de fyra Frau Bartholdys kakorna så hade någon där uppe fått honom att ändra sig och det hade blivit rugelacherna som fått det dödliga ”florsockret” och sekunderna efter hade de två männen klivit in. Nu skulle nästa mirakel inträffa. Att det varit Arafats män på bageriet och att Arafat själv skulle sätta tänderna i en rugelach.

MARK VAR TAGEN. Detta var som hämtat ur en James Bond-film. Vem i helvete hade monterat en sändare i hans sko? Ögonblicket efter slog det honom att han tappat sin ena slipper i somras när

de två FSB-agenterna trängt honom och han ramlat med cykeln. Mark bestämde sig för att hålla tyst om det. Det fanns inget att göra mer än att spela med. Han kunde inte erinra sig ifall han under denna tid hade röjt något av värde. Men om Putin och hans bundsförvanter kunde höra allt var det samtidigt idealiskt eftersom han kunde vilseleda dem. Problemet var att om han inte berättade för Dustin, Chris och Eduardo och stod i enrum med dem kunde de avslöja saker. Å andra sidan var det bara Dustin han pratade förtroligt med.

Mark bestämde sig för att berätta för Dustin att FSB-agenterna arrangerat olyckan för att kunna montera in sändaren.

ALEKSANDR OCH MARINA delade på sig. Det var argentinsk tango och den kvinnliga dansläraren hade sagt att de skulle rotera. Aleksandr gillade det inte. Han visste att FSB inte nödvändigtvis lät Andrej Lugovoj och Dimitri Kovtun utföra uppdraget. Det kunde lika gärna vara kvinnan som han nu skulle dansa med.

”Hej.”

Deras blickar möttes och Aleksandr nickade artigt. Från högtalarna ljöd Osváldo Puglieses *La tupungatina*. Kvinnan var runt trettio, lång med cendréfärgat hår uppsatt i en svinrygg. Hon bar en långärmad blodröd klänning med hög slits. Runt halsen hade hon en svart scarf. Hennes byst var rejäl och Aleksandr var övertygad om att de flesta män i dansstudion skulle fälla epitetet förförisk. Men Aleksandr tyckte att det förföriska förtogs av ett hårt uttryck kring hennes leende.

Aleksandr sträckte på ryggen och fattade tag i henne. Hon tog ett steg framåt med vänster fot, han ett steg bakåt med höger, de första stegen i salidan, samtidigt som han kastade en blick bort mot Marina. Hon såg bekväm ut i mannens armar. Aleksandr tittade på sin danspartner. Plötsligt började hon att hosta, han släppte henne och hon vek sig. Han tog tag i henne. Hon tittade upp.

”Kan du vara snäll och ta min vattenflaska? Det är den röda.”

Aleksandr tittade bort mot väggen där vattenflaskorna stod uppradade på bordet. Han gick dit och tog flaskan. När han vände sig om var hon borta. Han tittade sig omkring.

”Hon gick nog ut i köket”, sade en av deltagarna.

Aleksandr visste inte om han skulle gå efter. Han hörde en hostattack utifrån köket och bestämde sig för att se hur det var med henne. Innan han lämnade dansgolvet fick han ögonkontakt med Marina.

När han kom ut i köket stod kvinnan framåtlutad över diskhon. Det såg ut som hon var i färd med att kräkas. Han gick dit och satte vattenflaskan på diskbänken.

”Är allt okej?”

Hon nickade, öppnade skåpet över diskbänken och tog ut ett dricksglas. Hon satte glaset på diskbänken, tog sin vattenflaska och började dricka ur den.

”Det är bara sju minuter kvar av lektionen sedan får du gå hem och vila”, sade han och lade handen på hennes arm.

Kvällen hade varit ansträngande. Det var dubbellektion.

”Ja”, sade hon, satte ner flaskan och tog ett steg bakåt. ”Jag behövde nog bara lite vatten.”

Aleksandr tog dricksglaset från diskbänken, öppnade kranvredet och fyllde glaset med vatten. När han höll glaset fick han känslan av att hon stirrade på honom med en oförställd vädjan att han skulle dricka, samtidigt som det slog honom att det glas han hade i handen var det glas som hon lyft ut ur skåpet när han ställt hennes vattenflaska på diskbänken.

”Vad har hänt?”

Aleksandr vände sig om. Det var Marina.

”Bara en hostattack och lite trötthet”, sade Aleksandr och tittade på sin danspartner.

Marina gick fram och lade armen om henne. Aleksandr hällde ut vattnet och satte glaset i diskhon.

Kapitel 26

25 december 2004

DEN VAR LÖRDAG kväll och presidenten satt i sin oxblodsfärgade Chesterfieldfätölj klädd i sin svarta Ralph Lauren-penjoar. I handen hade han en konjak, en bägare med mörk chokladtryffel, och på en assiätt i knät låg flingsalt och några apelsinklyftor. Han sneglade på vägguret och tänkte på året som gått. December hade varit lugn men hösten händelserik. Den 2 november hade han besegrat John Kerry vid presidentvalet. Han hade försökt hålla en någorlunda god ton under primärvalen men kunde inte förneka att det blivit rikligt med valfläsk och en hel del hånfulla kommentarer, inte minst mot Kerry som han upprepade gånger kallat Hästansiktet. Dessutom hade han fått smussla en del med rösterna.

I glädjen av att inneha presidentämbetet fyra år till hade han gett order till generalmajor Richard F. Natonski om att en amerikansk offensiv mot rebellästet Falluja i Irak skulle inledas. Och natten till den 7 november gick 3:e och 5:e bataljonen från den amerikanska 1:a marinkårsdivisionen, tillsammans med den 36:e irakiska kommandobataljonen, in i Falluja. Trots att det börjat bra (de hade intagit Fallujas sjukhus utan att ha behövt avlossa ett enda skott) skulle det visa sig att de tio dagarna innan Falluja var säkrat blivit rejält blodiga. Egentligen störde det inte honom. Men eftersom nittiofem amerikanska soldater strukit med visste han att veropen skulle komma från fosterlandsvänner. Samtidigt kände han väl till vad det innebar att vara återvald president. Man var fridlyst och det tog åtminstone ett halvår innan glädjeyran lagt sig i landet. Därefter började nationalisterna och övriga världen att spy galla över en.

Det mest intressanta i höst hade ändå varit Yassir Arafats bortgång, trots att den var väntad. Den 11 november hade Arafat somnat in på ett militärsjukhus i Clamart väster om Paris. Vid sin sida hade han haft sin vän, Jaques Chirac. Och fastän allt pekade på en naturlig död var det mycket hemlighetsmakeri kring hans bortgång.

Bush ville inte röja sina källor men hade fått insiderinformation om att läkarna funnit en stor dos polonium-210 i Arafats kropp. Ett ämne som presidenten själv också var rädd för att få i sig eftersom det räckte med 0,1 mikrogram för att njurar, lever, mjälte och andra organ skulle kollapsa. Laura uppenbarade sig i dörrposten så han satte assietten på serveringsbordet.

”Vill du ha en kopp te?” sade hon.

”Nej tack.” Han lyfte på konjaksglaset eftersom han förstod att hon sett det. ”Jag tog bara en till tryffel.”

Laura svarade inte. Hennes blick var svar nog. Han reste sig och gick fram till fönstret. Snöflingorna såg ut som små bomullstussar. Han tänkte på förra vintern. Han hade varit i Alaska och åkt snöskoter. Varje vinter ryckte det skotergenen. Att fräsa fram i snön med rimfrost i ögonbrynen var en underbar känsla. Han förstod att det inte skulle bli någon snöskoterkörning de närmaste månaderna.

”Jag går och lägger mig”, sade hon.

”Gör det”, sade han och satte ner glaset. ”Jag kommer snart.”

Han undrade vad det var med henne. Hon hade sett hängig ut hela julen. Han hoppades att hon inte hade hört något.

PUTIN HADE VAKNAT för en stund sedan men låg kvar i sängen. Klockan var bara halv fem på morgonen. Han hade drömt om att han börjat tävla i judo igen. Att det var blod på hans keikogi.

Han tände nattdukslampan och satte sig upp i sängen. Ljudmila sov tungt. Han betraktade henne. Åren hade gått fort. Döttrarna, Jekaterina och Marija, var stora. Han hade börjat fundera på att lämna sin hustru. Han behövde en yngre kvinna vid sin sida för att känna att livet var värt att leva.

Han tittade på sina överarmar och fick ytterligare en bekräftelse på att han började bli till åren. Han som alltid varit en karlaktig karl var numera flintskallig, började få kalaskula och hade gäddhäng. Och biceps som var den viktigaste muskelgruppen. Ryska kvinnor gillade män med stora överarmar.

Han bestämde sig för att gå in i gymmet och köra en halvtimme.

DET VAR TIDIG morgon i Rafah. Namir kunde inte sova och låg och tittade ut mot ytterdörrens handtag. Han var lycklig över Arafats död. Likväl svajade hans sinnesstämning. Han var fortfarande orolig över att amerikansk polis skulle hämta honom. Arie hade berättat att FBI aldrig gav upp även om de var tvungna att åka till månen för att hämta in en för förhör. Ändå ångrade han inte vad han gjort. Skymfen han utsatts för satt djupt rotad. Han hade blivit upphängd på en krok i taket likt ett skadeskjutet djur. Men oroskänslan gjorde sig bara påmind när han var hemma i Rafah. De dagar han jobbade och bodde hos sin mamma och bröder i Afula tänkte han inte på det.

Namir var glad för att hans bror hade gått ner i vikt. Hela arton kilo. Dessutom hade hans autistiske bror, som innan det traumatiska i hangaren varit en pratglad treåring, börjat använda 2-3-ordsmeningar.

Han bestämde sig för att ringa Arie.

SEDAN EN TID tillbaka hade Mark tryckt tillbaka sändaren i slippers sula. Skorna användes inte längre utan låg nerpackade i hans koffert. När det kom till själva upptäckten, att Putin planterat en sändare i slippet, hade han velat fram och tillbaka under drygt en månads tid när han i förra månaden beslutat sig för att berätta för Dustin. Ändå kunde han inte vara helt säker på att det varit de två FSB-agenterna. Alternativet var Linus. Att svensken var i maskopi med bröderna Winklevoss

och att HarvardConnection snart skulle lanseras. Mark och Dustin hade kommit överens om att inte skrämma upp de andra och att de skulle hålla ett öga på Linus.

NAMIR LADE MOBILEN på bordet. Han satt i bara mässingen i köket med kaffe och en bit challahbröd. Aries mobil var inte igång så han bestämde sig för att försöka sova ett par timmar till. Inte förrän måndag kväll skulle han åka tillbaka till Afula.

Han och mamma hade pratat om att han skulle flytta tillbaka. Om inte till dem så i alla fall till Afula. Hans arbetsgivare hade lovat honom mer jobb i bageriet. Från och med årsskiftet skulle han få trettio timmar per vecka. Han var tacksam. Inte minst för att det gjort det enklare för honom att komma fram till ett beslut. Det ständiga pendlandet skulle omöjliggöra att han kunde bli kvar i Rafah. Han hade bestämt sig för att komma hem och i fortsättningen skulle han kunna äta sig mätt och kosta på sig något nytt klädesplagg.

Han reste sig, satte koppen på diskbänken. Han tittade ut genom köksfönstret och tänkte på de två galningarna som trott att Arie skulle spränga hotellet. Han var inte säker men misstänkte att det var dem han sett förra månaden gå in i den lilla butiken på hörnet där han handlade om dagarna. Det hade varit så mycket adrenalin nere i hotellets källare att han mer eller mindre glömt deras yttre. Det enda han kom ihåg var att de var långa och i trettioårsåldern.

Han släckte ljuset, lämnade köket och gick in i rummet. Han lade sig i sängen och släckte nattdukslampan.

Han tittade ut mot hallen. Han förstod att det var som han inbillade sig men det såg ut som om ytterdörren stod på glänt. Han låg kvar och tittade och blev allt mer övertygad om att det var en glipa mellan dörrbladet och dörrkarmen.

Tvårt satte han sig upp och tände ljuset. När han såg att dörren var öppen flög han upp ur sängen. Sekunden efter såg han två män med tillhyggen. Slaget träffade över ögat och han föll huvudstupa i golvet, oförmögen att röra sig.

Den ena av dem drog upp hans huvud.

”Känner du igen mig?”

Namir kunde inte se något med ena ögat, knappt inte heller med det andra.

DET HADE BLIVIT tidig kväll. Linus satt i soffan i huset i Palo Alto. Han var arg och besviken på sig själv. I nästan två månader hade han hållit sig borta från Regan Gammon på Lombard Street i bostadsområdet Russian Hill men till slut hade han inte kunnat stå emot hennes förföriska mejl och de bilder hon sändt. Han visste inte hur många gånger han suttit på toaletten med laptopen i handen och badrumskranarna öppna och onanerat till bilden där hon stod i raffset putande med rumpan. Till slut hade det inte gått längre och han hade åkt dit mitt i natten och blivit kvar i dagar. I två dagar hade de inte gjort något annat än stannat i sängen – Kama Sutra-boken från pärm till pärm och i mellanakterna hade de pratat om allt mellan himmel och jord. Han förstod att det kanske fanns en chans att hon skulle få sin hämnd på Laura. Det lilla lokalt förankrade elektronikföretag i utkanten av San Fransisco som hon jobbade på tillverkade bland annat avlyssningsutrustning. Men att få The First Lady fälld för ett fyrtioett år gammalt mord, som var dokumenterat som olycka, var mindre sannolikt. Även om Regan skulle lyckas med konststycket att få in avlyssningsutrustning i Vita huset fanns det inte en chans i världen att Laura skulle sitta och prata högt för sig själv och bekänna att hon medvetet kört ihjäl en person för snart ett halvt sekel sedan. Det enda Linus kunde tänka sig var att Regan funderade på att skada Laura fysiskt, vilket skulle vara minst sagt lika tokigt eftersom hon skulle bli inburad på livstid.

DET FICK RÄCKA med tryffel och konjak. Presidenten satte bägaren och konjaksglaset på serveringsbordet. Han sneglade upp på vägguret igen. Nedräkningen hade börjat. Om nu hösten varit händelserik och december lugn skulle det om tjugonio minuter bli ändring på det. December skulle inte bara bli händelserik. Den skulle bli oförglömlig.

NAMIR HÖRDE PALESTINSK musik och slog upp ena ögonlocket. Han visste inte hur länge han legat avsvimmad och kunde inte se något men kände att han låg i sitt eget blod. De hade försett honom med munkavle och hans handleder och anklar var surrade med tejp. Han förstod att det var över. Att han inte skulle klara sig denna gång. Det var tidig morgon, men han visste att grannen under var bortrest, och att det äldre paret på samma våningsplan som han inte skulle höra något eftersom båda var till åren komna.

Namir bannade sig själv att han inte var klädd. Att han låg där på golvet naken. Som ett skadeskjutet djur, *igen*.

”Innan vi slår ihjäl dig ska du bli knullad i röven för vad du gjorde vår bror.”

Namir kunde svagt höra vad de sade. Han hade inte skadat någons bror. Hade de tagit fel person?

”Vi har kommit från USA för att lämna tillbaka ditt pass, mobiltelefon och plånbok som du glömde i stugan, men också dina nycklar som du tappade i taxin. Du glömde också betala vår bror för taxiresan.”

Namir slöt ögonen.

Läs eller lyssna på den spännande fortsättningen.

Facebook II